

LYMAN FRANK BAUM

Cuộc đời và những
chuyến thám hiểm
của
ông già NOEL

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HÓA - THÔNG TIN

Cuộc đời và những
chuyến thám hiểm
của ông già NOEL

LYMAN FRANK BAUM

Cuộc đời và những
chuyến thám hiểm
của
ông già NOËL
Dịch giả: DẶNG THỊ HUỆ

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HÓA - THÔNG TIN

VÀI NÉT VỀ TÁC GIẢ

LYMAN FRANK BAUM sinh ngày 15 tháng 5 năm 1856 tại Chittenago, thành phố New York. Khi còn nhỏ, cậu bé Baum sống trong một điền trang sang trọng ở nông thôn có tên là "Rose Lawn". Cha của Baum đã kiếm được một khoản tiền khổng lồ từ những mỏ dầu ở Pennsylvania, chính vì vậy cậu bé được hưởng một cuộc sống giàu có, sung túc. Khi mười lăm tuổi, cha của Baum mua cho cậu một nhà in và trong quãng đời còn lại của mình, Baum dành phần lớn thời gian trong lĩnh vực sân khấu, viết lách và báo chí. Năm 1882, Baum kết hôn với Maud Gage, con gái của một trong những nhà lãnh đạo trong phong trào tán thành mở rộng quyền bầu cử (đặc biệt là cho phụ nữ) nhưng sau đó gia đình Baum gặp vận đen trong lĩnh vực tài chính. Đó cũng là nguyên nhân tại sao ông đưa ra quyết định khá lãng mạn là chuyển nhà từ phía tây sang phía nam Dakota. Có vẻ như sự di chuyển này đã xua tan vận đen của ông bởi tại đây Baum đã trở thành chủ của một tờ báo phát hành hàng tuần trong đó có đăng rất nhiều bài viết hài hước, những bài xã luận dí dỏm, sâu sắc và một chuyên mục có tên "Our Landlady" hay "Những bà chủ nhà của chúng ta". Chuyên mục này có chứa nhiều

ý tưởng tượng mà sau này được phát triển thành những tình tiết thú vị trong những câu chuyện của ông. Tuy nhiên, vào năm 1891, sau khi bị mất tờ báo, gia đình Baum chuyển đến thành phố Chicago vào năm 1896. Khi bước sang tuổi bốn mươi, ông quyết định hợp tác với một nghệ sĩ nổi tiếng và cũng là một họa sĩ vẽ tranh biếm họa cho báo tên là W. W. Denslow. Họ đã làm việc hết sức chăm chỉ và kết quả sự hợp tác của họ là sự ra đời của tác phẩm *Ngỗng lố*. Cuốn sách tiếp theo có tựa đề *Phù thủy xứ Oz*. Baum còn viết thêm 30 cuốn sách Oz nữa nhưng do ông và Denslow xảy ra một số bất đồng nên trừ cuốn sách nổi tiếng đầu tiên, toàn bộ những cuốn sách tiếp theo được chuyển sang xuất bản bởi nhà xuất bản của John R. Neil. Trong suốt quãng đời hoạt động của mình, Baum đã viết được tổng số 60 cuốn sách dành cho trẻ em bao gồm 24 câu chuyện dành cho các bé gái với bút danh "Edith Van Dyne." Truyện *Cuộc đời và những chuyến thám hiểm của Ông già Noel* được xuất bản lần đầu tiên vào năm 1902. Baum qua đời tại Hollywood vào năm 1919.

Dành tặng con trai của tôi

THỜI NIÊN THIẾU

CHƯƠNG 1

RỪNG BURZEE

Trong số các bạn đã có ai từng nghe nói đến một khu rừng lớn với cái tên khá đặc biệt là Burzee chưa? Khi còn nhỏ, các nữ thần thường ca vang những bài hát viết về khu rừng này với niềm thích thú. Họ hát về những thân cây lớn đứng sát nhau tạo nên những hàng rào dày đặc ngăn cản bước chân của bất cứ kẻ xấu nào dám xâm phạm vào đây. Điều đặc biệt là rễ của chúng đan xen nhau phía dưới mặt đất, còn phía trên, cành lá của chúng cũng lồng vào nhau như thể không muốn tách rời. Rồi cả lớp vỏ cây xù xì cùng với những phiến lá kỳ lạ mà bạn khó có cơ hội nhìn thấy ở những khu rừng khác trên thế giới. Đây là một đặc điểm rất riêng, phân biệt khu rừng này với những khu rừng khác. Bên cạnh đó, trong bài hát còn xuất hiện những tán lá kết hợp với nhau che khuất toàn bộ khu rừng. Trong khu rừng Burzee này, ánh sáng mặt trời phải cố gắng lắm mới tìm được đường chiếu xuống mặt đất nhưng đó không phải là những ánh sáng rực rỡ mà chỉ là những tia sáng le lói, mờ nhạt giúp tăng thêm sự bí ẩn của những đám rêu mốc, địa y và những chiếc lá khô rơi rụng xuống mặt đất.

Cuộc đời và những chuyến đi thám hiểm của ông già Noel

Khu rừng Burzee là một khu rừng bí ẩn, rộng lớn và đáng khiếp sợ đối với những kẻ dám tìm cách xâm phạm và lấy đi những gì nằm bên dưới bóng râm của nó. Không ít kẻ dám coi thường sức mạnh của khu rừng, đã đi sâu vào bên trong với hi vọng sẽ kiếm được một món lời lớn từ các sản phẩm rừng nhưng kết cục chúng đã nhận được những bài học thích đáng. Nếu lúc đầu khi mới từ bên ngoài những đồng cỏ rộng lớn đây nãy đi vào bên trong mê cung của khu rừng bạn sẽ cảm thấy hơi hoa mắt bởi khu rừng khá ảm đạm và thiếu ánh sáng. Tuy nhiên, sau đó bạn lại có cảm giác dễ chịu và tiếp theo trong bạn xuất hiện một cảm giác vui thích bất tận.

Nhiều trăm năm nay, khu rừng đã không ngừng phát triển, trưởng thành, sinh sôi, nảy nở và không ai biết chính xác nó được hình thành từ lúc nào. Nếu đi vào bên trong, hầu như bạn không nghe thấy bất cứ một âm thanh nào khác ngoài tiếng chiêm chiêm, líu lo của bọn sóc chuột luôn bận rộn với công việc tìm kiếm thức ăn, tiếng gầm rú của những con thú hoang và những bài ca bất hủ của những chú chim trời tự do bay nhảy. Tất cả những âm thanh trên đều dễ dàng tìm thấy ở những khu rừng khác nhưng điều đặc biệt là từ lâu trong khu rừng này đã hình thành một lãnh địa riêng chỉ dành cho những động, thực vật hoang dã và chúng chỉ tiếp nhận những ai thực sự là bạn của tự nhiên, những ai chúng cảm thấy sẽ không bao giờ gây hại cho bất cứ sinh vật nào thuộc sinh cảnh sống rộng lớn này.

Tất nhiên, Burzee cũng có những cư dân của mình bởi chính những cư dân này đã góp phần tạo nên sự sinh động trong khu rừng. Tự nhiên đã mang những

câu chuyện cổ tích, những vị thần, những vị anh hùng rồi những nữ thần cây đến với khu rừng này. Có biết bao nhiêu truyền thuyết được truyền từ thế hệ này đến thế hệ khác trong thế giới con người, chính vì vậy bọn trẻ thường khao khát có cơ hội đến khám phá, thám hiểm và thăm thú khu rừng. Nếu được thần rừng đồng ý thì đây là tổ ấm, là nơi trú ngụ và là sân chơi của những vị thần bất tử, những người thường tổ chức những cuộc liên hoan ồn ào nhưng lại không gây bất cứ tác động xấu nào đến rừng thẳm. Tự nhiên không khắc nghiệt với con người trừ khi con người khiến cho Tự nhiên nổi giận. Rừng Burzee cũng vậy, nó luôn mở rộng đón nhận những người yêu thiên nhiên, muốn được gần gũi với thiên nhiên và cam kết không gây tổn hại đến bất cứ sinh vật nào sinh sống bên trong nó.

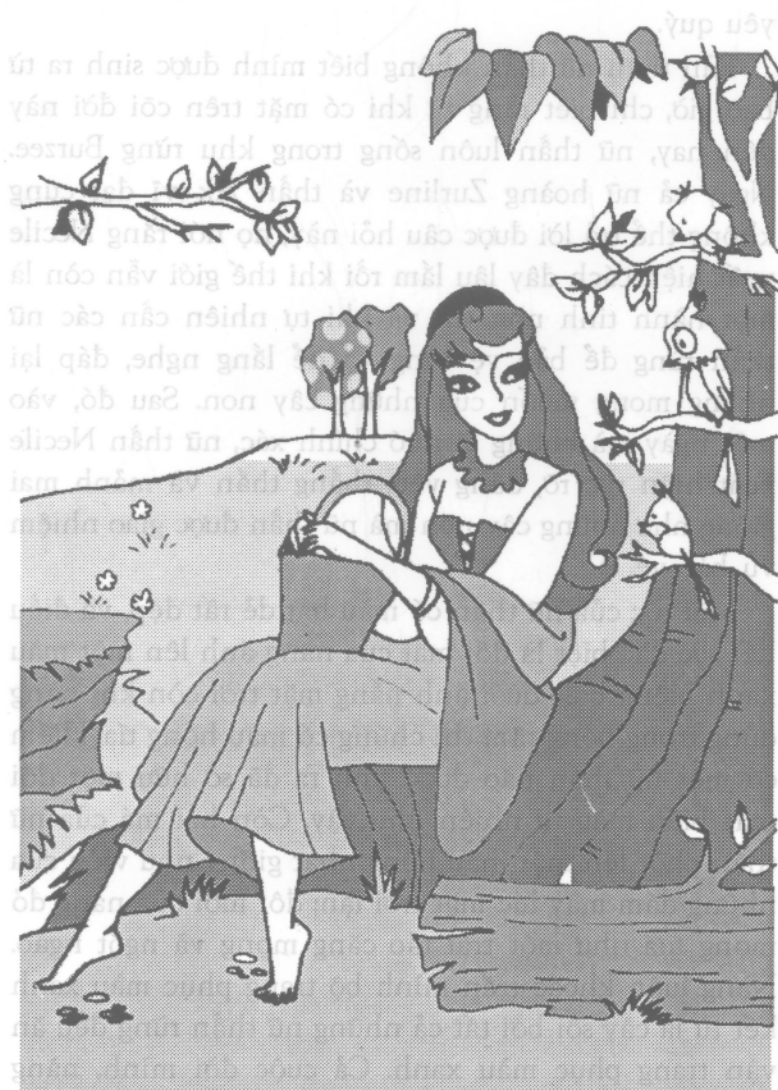
Cho đến tận lúc này thì ánh sáng văn minh vẫn chưa đến được với Burzee. Nhiều người nói rằng bởi khu rừng này chứa đựng trong mình một sức mạnh bí ẩn đến khó tả, chính vì vậy nó không chấp nhận dung nạp bất cứ ảnh hưởng nào từ phía con người nhưng ai dám chắc đây đúng là sự thật. Còn về phần mình tôi đang tự hỏi liệu có một ngày nào đó, khu rừng này sẽ bùng lên ánh sáng văn minh? Tôi đặt ra câu hỏi nhưng không mong đợi sẽ có ai đó giúp tôi giải đáp thắc mắc bởi theo tôi chuyện gì đến rồi cũng sẽ đến và con người chúng ta không thể kiểm soát được. Có thể đến một lúc nào đó khi tôi đã vĩnh viễn không còn trên thế giới này, trong khu rừng Burzee sẽ diễn ra một sự thay đổi lớn? Chuyện đó có xảy ra hay không, hãy để cho thế hệ con cháu của chúng ta tự mình tìm hiểu và đưa ra câu trả lời.

CHƯƠNG 2

ĐƯA CON CỦA RỪNG GIÀ

Cách đây lâu lắm rồi, tôi không biết chính xác là khi nào nhưng có thể đó là khoảng thời gian mà ngay cả ông bà cố của chúng ta cũng chưa từng được nghe nói đến, có một nữ thần rừng tên là Necile sinh sống trong khu rừng Burzee rộng lớn. Nữ thần có quan hệ khăng khít với nữ hoàng Zurline hùng mạnh và ngôi nhà của nữ thần ngụ phía dưới bóng mát trải rộng của một cây sồi lớn. Cứ mỗi năm một lần, vào ngày lễ Budding là ngày cây cối bắt đầu đâm chồi nảy lộc, cõi bỏ lớp chồi lá cũ để khoác lên mình những chiếc áo mới được kết từ những mầm xanh mơn mớn, nữ thần Necile được giao nhiệm vụ mang chiếc cốc bằng vàng của thần Ak đến cho nữ hoàng Zurline. Còn về phần mình, nữ hoàng vĩ đại luôn vui vẻ uống cạn ly rượu vì sự phồn vinh của khu rừng và để chúc phúc cho toàn bộ những cư dân cũng như những vị thần nhân từ sống bên trong lãnh địa này. Qua đây, các bạn có thể thấy rằng Necile là một nữ thần có vai trò rất quan trọng, nhất là đối với khu rừng rậm Burzee. Điều đặc biệt là theo truyền thuyết, nữ thần được ca ngợi là một nữ thần sở hữu một vẻ đẹp và sự duyên dáng hiếm thấy. Cả tôi

và bạn đến chầu chầu được chiêm ngưỡng vẻ đẹp của
nữ thần nhưng tôi đảm chắc rằng Necile luôn được tất
cả các vị thần và các sinh vật trong khu rừng Butsee

không biết bắt cứ người nào kêu gọi hơn những

Cuộc đời và những chuyến đi thám hiểm của ông già Noel

và bạn đều chưa từng được chiêm ngưỡng vẻ đẹp của nữ thần nhưng tôi dám chắc rằng Necile luôn được tất cả các vị thần và các sinh vật trong khu rừng Burzee yêu quý.

Bản thân nữ thần không biết mình được sinh ra từ bao giờ, chỉ biết rằng từ khi có mặt trên cõi đời này đến nay, nữ thần luôn sống trong khu rừng Burzee. Ngay cả nữ hoàng Zurline và thần Ak vĩ đại cũng không thể trả lời được câu hỏi này, họ nói rằng Necile xuất hiện cách đây lâu lắm rồi khi thế giới vẫn còn là một hành tinh non trẻ và khi tự nhiên cần các nữ thần rừng để bảo vệ rừng và để lắng nghe, đáp lại những mong muốn của những cây non. Sau đó, vào một ngày mà không ai nhớ chính xác, nữ thần Necile xuất hiện rực rỡ, đáng yêu, thẳng thắn và mảnh mai giống như những cây non mà nữ thần được giao nhiệm vụ bảo vệ.

Mái tóc của nữ thần có màu hạt dẻ rất đẹp, và điều hết sức đặc biệt là đôi mắt của nàng ánh lên một màu xanh biêng biếc dưới ánh nắng mặt trời còn khi nàng đứng trong bóng râm thì chúng có màu hồng tía. Hiếm có một nữ thần nào được sinh ra đã sở hữu một đôi mắt biến màu tự nhiên như vậy. Còn hai má của nữ thần phớt lên một màu hồng nhạt giống như viền của những đám mây lúc mặt trời lặn; đôi môi của nàng đỏ mọng tựa như một trái táo căng mọng và ngọt ngào. Nàng luôn khoác trên mình bộ trang phục màu xanh kết từ lá cây sồi bởi tất cả những nữ thần rừng đều ăn vận trang phục màu xanh. Cả cuộc đời mình, nàng không biết bất cứ người nào kêu gọi hơn những

người bạn nữ thần rừng của mình. Đôi chân xinh xắn của nữ thần Necile được bảo vệ bởi một đôi dép cũng được làm từ cây cối, còn đầu của nàng gần như để trần và đồ trang sức duy nhất là mái tóc dài óng ả của nàng.

Nữ thần Necile chỉ được giao thực hiện một vài nhiệm vụ khá đơn giản so với nhiều nữ thần khác. Nàng ngăn chặn những cây cỏ dại có thể gây tổn thương đến sự phát triển của cây cối và làm hao mòn nguồn thức ăn trên trái đất, không cho chúng mọc phía dưới những cây nằm dưới sự bảo hộ của mình. Nàng xua đuổi những con Gadgols là những kẻ xấu lấy việc làm hại cây cối là niềm vui của mình. Loài Gadgols luôn bay xung quanh những thân cây sống trong rừng, khiến chúng bị tổn thương cho đến khi chúng ngã gục và chết đi vì tiếp xúc với chất độc gây hại. Do đây là kẻ thù của cây cối, của màu xanh nên chúng cũng là kẻ thù của Necile. Nữ thần không căm ghét bất cứ sinh vật nào nhưng vì nhiệm vụ bảo vệ cây cối thiêng liêng, nàng phải tìm cách ngăn chặn sự phát triển của loài Gadgols bởi sự phát triển của chúng đồng nghĩa với việc cây cối trong rừng sẽ giảm đi cơ hội sống sót của mình. Vào mùa khô, nàng lấy nước từ những dòng suối và ao tưới ẩm cho bộ rễ của những hàng cây đang khát khô vì thiếu nước.

Đó là câu chuyện xảy ra lúc ban đầu khi trái đất mới được hình thành. Còn bây giờ, cỏ dại đã học được cách làm thế nào để tránh những khu rừng nơi các nữ thần rừng sinh sống; bọn Gadgols đáng ghét cũng không dám tiếp cận những khu rừng dưới sự bảo hộ

của nữ thần rừng; còn những cây non trước kia giờ đã trở thành những cây trưởng thành, cứng cáp và có thể chịu đựng hạn hán tốt hơn gấp nhiều lần so với khi chúng còn là những mầm non mới nhú. Như vậy là nhiệm vụ của nữ thần Necile cũng được giảm đi đáng kể và thời gian nhàn rỗi đã khiến nàng trở nên chậm chạp. Những năm tiếp theo càng trở nên mệt mỏi và chẳng có sự kiện nào đặc biệt xảy ra làm khuấy động tâm hồn vui vẻ của vị nữ thần xinh đẹp này. Có thể nói, sự nhàn hạ không phải lúc nào cũng tốt cho các nữ thần và cho tất cả mọi người chúng ta nói chung. Khi còn vất vả, có vô số việc cần làm thì mọi người đều mong muốn có thêm chút thời gian nghỉ ngơi, thư giãn nhưng khi mọi việc cần làm đã khá ổn thì con người ta lại trở nên ỉ ạch đến khó chịu.

Thực ra những cư dân sống trong rừng không thiếu niềm vui và những lễ hội giải trí. Cứ mỗi lần trăng tròn, họ lại nhảy múa trong Vòng tròn hoàng tộc của nữ hoàng và đây là một sự kiện thu hút sự tham gia của nhiều cư dân trong khu rừng Burzee. Ngoài ra còn có những bữa tiệc của các thần thực vật, lễ hội chào mừng mùa thu và nghi lễ thay lá trang nghiêm cùng với những cuộc ăn uống ồn ào chào mừng sự sinh sôi nảy lộc của cây cối trong rừng. Tuy nhiên, những sự kiện này được tổ chức cách nhau khá xa và thời gian còn lại là những khoảng thời gian buồn tẻ, chán ngán. Như đã nói ở trên, khi còn có nhiều việc để làm thì các nữ thần cảm thấy khoảng cách giữa các lễ hội chỉ giống như một cơn gió thoảng qua nhưng khi tất cả những gì họ cần làm chỉ là một vài công việc nhẹ

nhàng, đơn giản thì sự chờ đợi đến một trong những ngày vui nói trên dường như dài vô tận.

Điều khiến cho nữ thần rừng xinh đẹp này ngày càng cảm thấy khó chịu không phải là điều gây bức xúc trong suy nghĩ của các chị em của Necile. Suy nghĩ đó xuất hiện trong đầu nữ thần Necile sau nhiều năm nàng trần trở, suy nghĩ. Một ngày kia, bất chợt nàng nghĩ rằng cuộc sống thật buồn tẻ và nàng không còn đủ kiên nhẫn với tình trạng của mình lúc này. Nàng khao khát được làm một việc gì đó có ích, khiến cho cuộc sống của nàng trở nên thú vị và là niềm mơ ước của các nữ thần rừng khác. Quy định trong khu rừng Burzee không cho phép nàng đi ra khỏi địa phận khu rừng để tìm kiếm những cuộc thám hiểm có thể tạo cho nàng cảm giác thích thú. Đã nhiều lần nữ thần Necile muốn thoát ra khỏi những quy định gò bó này nhưng còn có quá nhiều điều ràng buộc khiến nàng không thể thực hiện mong muốn của mình.

Trong khi nữ thần rừng Necile xinh đẹp đang mang một tâm trạng nặng nề và ấp ủ một sự đột phá ấn tượng thì một cơ hội đã đến với nàng. Đó là khi thần Ak vĩ đại đến thăm khu rừng Burzee và cho phép các nữ thần nằm dưới chân mình lắng nghe những lời giáo huấn uyên thâm của người. Ak là người đứng đầu của tất cả các thần rừng trên thế giới, là người sở hữu một vốn kiến thức phong phú. Dù sao thì thần cũng có cơ hội đi đến tất cả mọi nơi trên thế giới, nhìn thấy tất cả mọi thứ và hiểu biết hơn bất cứ người đàn ông uyên bác nào trong thế giới con người.

Cuộc đò và những chuyến đi thám hiểm của ông già Noel

Vào đêm hôm đó, thần đã nắm tay nữ hoàng bởi thần Ak yêu quý các nữ thần rừng giống như một người cha già luôn thương yêu những đứa con nhỏ của mình. Về phần mình, Necile nằm dưới chân thần cùng với nhiều chị em gái của mình và lắng nghe từng lời người nói.

Thần Ak nói:

- Hỡi những nữ thần yêu quý của ta, chúng ta đang sống rất hạnh phúc trong sự bảo vệ của khu rừng thần yêu này. Trong rừng Burzee, không tồn tại bất cứ khái niệm nào được gọi là sự bất hạnh, chính vì vậy chúng ta không biết chút gì về nỗi buồn hay sự đau khổ. Trong khi đó, ở bên ngoài kia có rất nhiều con người tội nghiệp đang phải sống bơ vơ không nhà, không cửa và những người phải chịu sự đau đớn cùng cực về thể xác và tinh thần. Họ kêu trời, trời không thấu; họ kêu đất, đất chẳng hay. Cuộc sống của họ giống như một sự tra tấn nhưng ngoài họ ra còn có rất nhiều nhân tố khác ràng buộc nên họ vẫn tiếp tục phải sống, tiếp tục phải đối mặt với những bất hạnh khủng khiếp. Họ không thuộc dân tộc của chúng ta, họ không giống chúng ta nhưng xét về lòng trắc ẩn thì họ hoàn toàn có quyền được hưởng một cuộc sống hạnh phúc giống như chúng ta. Ta thường đi ngang qua khu vực sinh sống của những con người bất hạnh đó và nhiều lần ta đã định dừng lại, giúp họ xua đuổi sự bất hạnh đang bao vây lấy họ. Tuy nhiên, sự bất hạnh và sự đau khổ chính là sự sắp đặt tự nhiên của trời đất, và đó không phải là nơi mà chúng ta có thể can thiệp làm thay đổi Quy luật của Tự nhiên. Dù ta

cảm thông đối với những gì họ phải chịu đựng nhưng ta không có cách nào thay đổi được. Nếu ta cố gắng giúp họ thì ta sẽ bị trừng phạt vì dám chống đối lại sự sắp đặt của Chúa, hơn nữa ta chỉ có thể giúp được một vài người thôi, những kẻ còn lại sẽ vẫn phải sống trong vòng luẩn quẩn của những chuỗi ngày đau khổ.

Nữ hoàng của các vị thần gật đầu nhìn thần Ak rồi nói:

- Nhưng dù sao thì thần Ak cũng thường xuyên giúp đỡ những con người gặp bất hạnh. Mặc dù không thể thay đổi được số phận của họ nhưng sự giúp đỡ nhỏ nhoi đó cũng đủ khiến cho họ tăng thêm niềm tin vào cuộc đời.

Nghe thấy vậy, thần Ak mỉm cười đáp lại:

- Có những lúc khi họ còn nhỏ, con người gọi đó là những đứa trẻ, ta đã cứu giúp họ thoát ra khỏi sự đau đớn cùng cực nhưng điều đó không có nghĩa là ta có thể hoàn toàn đánh đuổi sự bất hạnh đó về sau. Đối với những người đàn ông và phụ nữ trưởng thành ta không dám can thiệp bởi họ đã đủ cứng cáp để chịu đựng gánh nặng mà Tự nhiên đã đặt lên vai của họ. Thế nhưng những đứa trẻ tội nghiệp, những đứa con ngây thơ vô tội của con người có quyền được hạnh phúc và sống vui vẻ đến khi chúng trở thành những người trưởng thành và có thể tự mình chịu đựng sự thử thách của cuộc sống. Trẻ nhỏ còn quá non nớt và nếu sớm phải chịu đựng sự đau khổ thì không biết rồi cuộc sống của chúng sẽ như thế nào và rồi khi lớn lên chúng sẽ trở thành những con người ra sao. Một thời gian không lâu sau đó mà theo ta đoán là khoảng một

Cuộc đời và những chuyến đi thám hiểm của ông già Noel

năm, ta lại thấy bốn đứa trẻ tội nghiệp nằm rúc vào nhau trong một túp lều gỗ lụp xụp. Chúng nằm đó, không chăn, không màn và đang rét run lên vì lạnh; chúng không biết làm thế nào ngoài việc nằm đó chờ chết. Bố mẹ chúng đã đến khu làng bên cạnh để tìm kiếm thức ăn và đốt một đống lửa để sưởi ấm cho đàn con tội nghiệp trong thời gian họ vắng nhà. Tuy nhiên, đột nhiên xuất hiện một cơn bão thổi tuyết vào bên trong nhà, chính vì vậy đống lửa đã bị dập tắt, còn bọn trẻ thì phải chịu đựng cái lạnh đến thấu xương. Nhìn thấy cảnh đó không ai có thể quay đi mà không làm gì cả. Ta cũng không phải là ngoại lệ.

Câu chuyện của thần Ak đã khiến cho mọi người xúc động sâu sắc. Nữ hoàng vừa nghe vừa nhẹ nhàng hỏi lại:

- Vậy ngài đã làm gì?

- Ta gọi Nelko, yêu cầu anh ta mang củi từ rừng của ta và truyền hơi ấm vào chúng cho đến khi một ngọn lửa bùng lên, sưởi ấm cho toàn bộ căn phòng nhỏ nơi bọn trẻ đang nằm. Sau đó, những đứa trẻ tội nghiệp kia không còn run rẩy nữa và chìm vào giấc ngủ ngon lành cho đến khi bố mẹ chúng quay trở về.

Nữ hoàng của các nữ thần nhìn thần Ak và nói:

- Ta thật mừng là ngài đã làm điều đó.

Nữ thần Necile từ nãy đến giờ vẫn chăm chú lắng nghe từng lời của câu chuyện thì thắm với chính mình:

- Con cũng cảm thấy rất vui mừng.

Thần Ak lại tiếp tục câu chuyện của mình:

- Và vào chính đêm hôm đó khi ta quay trở về đến bìa rừng Burzee, ta nghe thấy một tiếng khóc thảm thương mà theo dự đoán của ta là tiếng khóc phát ra từ một đứa trẻ sơ sinh. Ta nhìn xung quanh và thấy một đứa trẻ tội nghiệp đang nằm trần truồng trên cỏ, khóc thét lên rất đáng thương. Ta không thể chịu được những cảnh đau lòng như vậy. Cách đó một quãng không xa là sư tử cái Shiegra, định chạy đến phía đứa trẻ và dùng nó làm bữa tối. Chỉ muộn một chút nữa thôi là đứa trẻ kia đã phải chết một cách đau đớn.

Đến đây, nữ hoàng như nín thở hỏi lại:

- Hỡi thần Ak vĩ đại, vậy ngài đã làm gì trong trường hợp này?

- Không nhiều lắm bởi ta còn đang vội đến chào những nữ thần rừng đáng yêu của ta. Tuy nhiên, ta ra lệnh cho Shiegra đến cạnh nằm gần đứa trẻ và cho nó bú dòng sữa mát lành của sư tử bởi rõ ràng đứa bé đang khóc thét lên vì đói. Ta yêu cầu Shiegra truyền mệnh lệnh của ta đến tất cả các sinh vật trong rừng bao gồm các con thú, loài bò sát rằng không kẻ nào được phép gây tổn hại đến đứa trẻ tội nghiệp này.

Đến đây thì nữ hoàng thở phào nhẹ nhõm và nàng nhắc lại câu nói trước của mình:

- Ta rất vui vì người đã làm như vậy.

Tuy nhiên, lần này Necile không nói theo bởi tự nhiên trong nữ thần xuất hiện một cảm giác rất lạ, khó có thể diễn tả thành lời. Đột nhiên, nàng tìm cách rút khỏi đám đông một cách nhẹ nhàng không để ai phát hiện ra. Những câu chuyện của thần Ak vĩ

Cuộc đời và những chuyến đi thám hiểm của ông già Noel

đại đã có sức ảnh hưởng lớn đến tâm hồn vốn đang chán cuộc sống buồn tẻ trong khu rừng này của Necile. Nghe xong câu chuyện nàng quyết định sẽ phải làm một việc gì đó dù nàng không thể định hình được mình sẽ làm những gì.

Hình dáng nhỏ bé của nữ thần lao nhanh qua những con đường trong khu rừng cho đến khi nàng tới được rìa của khu rừng Burzee. Tới đây nàng dừng lại, đảo mắt nhìn xung quanh một cách tò mò. Đây là lần đầu tiên nàng đi xa đến như vậy bởi theo Quy định của Rừng thì các nữ thần rừng chỉ được ở nơi sâu thẳm bên trong và không được tiếp xúc với bên ngoài. Vậy là nữ thần Necile đã làm trái với quy định nhưng cho đến lúc đó nàng không thể nghĩ đến điều gì khác. Vậy là nàng đã dứt ra khỏi cuộc sống tẻ nhạt mà nàng và những chị em gái của nàng đã phải trải qua trong một thời gian dài. Nàng không biết đây có phải là một lỗi lầm khủng khiếp hay không nhưng điều quan trọng là nàng dám làm theo những gì nàng khao khát.

Nữ thần Necile biết rằng mình vừa phá vỡ quy định nhưng lí trí của nàng không đủ mạnh để ngăn cản đôi chân xinh xắn của nàng. Nàng đã đưa ra một quyết định táo bạo là sẽ tận mắt nhìn thấy đứa trẻ sơ sinh mà thần Ak đã nhắc đến bởi nàng chưa bao giờ được ôm một đứa trẻ. Nàng không biết cảm giác đó như thế nào nhưng tự nhiên nàng muốn được làm điều đó, muốn được mở rộng sự hiểu biết của mình. Toàn bộ những vị thần bất tử thường đến khu rừng này đều là những người trưởng thành và không có bất cứ đứa trẻ nào đi kèm. Nàng không tưởng tượng ra trông những đứa trẻ

thuộc dòng giống Adam và Eva sẽ như thế nào và tiếng khóc của chúng ra sao. Chăm chú nhìn xung quanh những hàng cây cao lớn, nữ thần Necile nhìn thấy một đứa trẻ đang nằm trên bãi cỏ gần đó. Nhưng lúc này, nó đang ngủ rất ngon bởi nó đã được làm dịu cơn đói bằng dòng sữa của sư tử cái Shiegra. Đứa trẻ này còn quá nhỏ, quá non nớt đến nỗi nó không thể biết được ý nghĩa của từ nguy hiểm và cũng không thể nhận biết được đâu là mối đe dọa đang rình rập mình xung quanh. Nó khóc thét lên vì nó đang bị đói nhưng nếu nó không có nhu cầu bú thì chắc chắn nó vẫn nằm đó một cách thoải mái, chẳng hề lo lắng về bất cứ điều gì. Trẻ nhỏ là như vậy đấy, chúng không bao giờ nhận thức được những mối nguy hiểm đang rình rập xung quanh mình.

Nữ thần nhẹ nhàng đến bên đứa trẻ và quỳ xuống cạnh nó đầy vẻ trù mến. Áo choàng dài có màu lá hoa hồng của nàng bao quanh lấy cơ thể mảnh mai của nàng giống như một đám mây mỏng nhẹ như tơ. Khuôn mặt đáng yêu của nàng lộ rõ vẻ tò mò, ngạc nhiên nhưng nổi bật hơn hết là sự dịu dàng và niềm thương cảm rất phụ nữ. Dù đứa trẻ này là con người chứ không thuộc giống giống thần tiên của nàng, nhưng tự nhiên khi nhìn thấy nó trong nữ thần Necile trỗi dậy một tình cảm đặc biệt mà chỉ thấy ở những phụ nữ có tâm hồn nhân hậu. Đứa trẻ vừa mới chào đời, trông nó lúc đó mập mạp và còn đỏ hỏn. Đó quả là một đứa trẻ đáng yêu nhưng nó đang cần sự giúp đỡ của người khác. Nếu cứ nằm ở đây thì dù không có bất cứ con thú nào làm hại thì đứa trẻ này cũng sẽ

Cuộc đời và những chuyến đi thám hiểm của ông già Noel

chết vì đói, vì lạnh và vì hàng trăm ngàn lí do khác. Nữ thần Necile tự hỏi tại sao người ta lại bỏ rơi một đứa trẻ đáng yêu đến như vậy. Trong khi nàng chăm chú ngắm nhìn đứa trẻ thì nó mở mắt, mỉm cười với nàng và dang rộng đôi tay nhỏ bé của mình như muốn được ôm nàng vào lòng. Nữ thần không thể kìm lòng được trước cử chỉ đáng yêu của đứa trẻ và nàng nghĩ rằng mình không thể để đứa trẻ tội nghiệp tiếp tục nằm ở đây với bao nhiêu mối nguy hiểm có thể ập đến với nó bất cứ lúc nào. Chỉ trong một phút sau, nữ thần ôm đứa trẻ vào lòng và vội vàng lao nhanh qua những con đường trong khu rừng. Nữ thần Necile không có thời gian để suy nghĩ xem hành động đó là đúng hay sai và nàng có thể gặp những rắc rối gì nếu bị người khác phát hiện nhưng lương tâm không cho phép nàng bỏ đứa trẻ lại. Nàng đã đưa ra một quyết định táo bạo và nàng sẽ sẵn sàng đối mặt với tất cả những gì có thể xảy đến.

CHƯƠNG 3

NHẬN CON NUÔI

Đột nhiên chúa tể của các thần rừng đứng bật dậy như thể ngài cảm nhận được có một việc hệ trọng nào đó vừa xảy ra trong khu rừng. Tiếp theo ngài hướng mắt về phía trước và nói:

- Có một sinh vật rất lạ vừa xuất hiện trong khu rừng này.

Rồi nữ hoàng và các nữ thần rừng khác cũng quay sang nhìn theo hướng thần Ak chỉ. Họ đều mở to mắt với vẻ kinh ngạc khi nhìn thấy Necile đứng đó, trên tay ôm một đứa trẻ sơ sinh đang ngủ ngon lành. Nàng nhìn mọi người với đôi mắt xanh biếc kiêu hãnh, đầy thách thức. Có thể nói đây là lần đầu tiên chị em gái của nàng nhìn thấy thái độ đó phát ra từ đôi mắt tuyệt đẹp của nàng. Necile luôn là một nữ thần dịu dàng, ngọt ngào, không bao giờ nặng lời với bất cứ ai.

Họ vẫn đứng đó nhìn chăm chăm về phía Necile trong vòng một phút. Các nữ thần rừng đứng bất động đầy ngạc nhiên và khiếp đảm nhưng cái nhú mày của thần Ak dần dần biến mất trong khi ngài nhìn chăm chăm vào vị nữ thần rừng xinh đẹp vừa phá vỡ quy định dành cho các vị thần. Sau đó, thần Ak vĩ đại tiến lại gần, nhẹ nhàng đặt tay lên vai Necile rồi hôn lên

trán nàng giống như một người cha hôn đứa con gái nhỏ bé của mình.

Thần Ak không hề nổi trận lôi đình hoặc đưa ra quyết định trừng phạt Necile vì đã làm trái với những điều lẽ ra nàng phải tuân theo. Ngược lại, ngài nhẹ nhàng nói với nàng:

- Đây là lần đầu tiên... Đúng vậy, đây là lần đầu tiên trong cuộc đời mình ta gặp phải một nữ thần rừng đã công khai thách thức với ta và những quy định ta đặt ra. Tuy nhiên, chính bản thân ta cũng không hiểu tại sao ta lại không thể tìm ra bất cứ lời nào để quở trách con. Necile, thực ra con khao khát điều gì vậy? Con cứ trình bày với ta và tất cả mọi người ở đây. Necile, đừng sợ, con hãy nói thật lòng mình đi bởi ta cho phép con làm như vậy.

Thần Ak vừa dứt lời, Necile bắt đầu run lên và quỳ sụp xuống dưới chân ngài với lòng kính phục và cảm động. Nàng thành thật trả lời:

- Người hãy làm ơn cho phép con được giữ lại đứa trẻ này. Con xin người hãy để cho con làm điều đó. Con khao khát được làm một điều gì đó đặc biệt và có ý nghĩa.

Vừa nghe thấy câu trả lời của Necile, thần Ak hỏi lại:

- Con muốn giữ đứa trẻ ở lại đây, trong khu rừng Burzee ư? Ta tin rằng con hiểu rất rõ rằng theo quy định, con người không được phép vào sâu bên trong khu rừng. Đã biết bao nhiêu năm trôi qua và quy định này vẫn chưa bao giờ bị phá vỡ.

Dù thần Ak đã giải thích như vậy nhưng Necile vẫn khẳng khái cầu xin:

- Vâng, con muốn được nuôi dưỡng đứa trẻ này trong khu rừng Burzee. Đây là nhà của con và con cảm thấy rất chán nản vì trong một thời gian dài con chẳng có việc gì làm. Hãy cho phép con chăm sóc đứa trẻ này bởi nó sẽ tạo cho con niềm vui và sự bận rộn. Người hãy nhìn xem, nó thật yếu ớt và cần sự giúp đỡ nhưng ngoài chúng ta ra còn ai có thể hiểu được điều này cơ chứ. Con dám khẳng định với người là đứa trẻ này không thể làm tổn hại đến Burzee cũng như toàn bộ cư dân trong khu rừng. Con tin rằng chính người cũng hiểu được điều đó bởi người cũng vừa cứu giúp nó khỏi mối đe dọa của sư tử Shiegra. Hỡi chủ nhân của các khu rừng trên thế giới, cầu xin người hãy mở lòng từ bi thu nhận đứa trẻ này. Con hứa sẽ chăm sóc và dạy dỗ nó thật tốt để khi lớn lên nó trở thành một con người có ích.

Trước sự kiên quyết của nữ thần Necile, thần Ak hét lên một cách nghiêm khắc:

- Nhưng còn Luật pháp, còn Quy định thì sao? Con của ta, con không quan tâm đến điều đó hay sao?

Đáp lại sự giận dữ của thần Ak, Necile nhẹ nhàng nói:

- Nhưng Luật pháp và Quy định là do người đặt ra, hỡi chủ nhân của các khu rừng trên thế giới. Nếu ngài cho phép con chăm sóc đứa trẻ mà chính ngài đã từng cứu sống thì làm gì có bất cứ kẻ nào trên thế giới này dám phản đối con cơ chứ? Người đã đặt ra quy định và người có thể thay đổi quy định cũng như cho phép một số trường hợp ngoại lệ.

30 Cuộc đờn và những chuyến đi thám hiểm của ông già Noel

Nữ hoàng Zurline từ nãy đến giờ vẫn chăm chú lắng nghe cuộc hội thoại giữa thần Ak và nữ thần rừng Necile. Và khi nghe thấy câu trả lời dửng dưng của Necile, nàng đã vỗ tay tán thưởng bởi chính bản thân nàng cũng ủng hộ mong muốn của Necile.

Nữ hoàng mỉm cười rồi reo lên:

- Hỡi thần Ak vĩ đại, vậy là người đã bị mắc bẫy rồi nhé. Người phải tỏ ra công bằng chứ. Còn bây giờ, ta cầu xin người hãy chấp thuận lời cầu khẩn của Necile đi. Nàng ấy cũng vì muốn tốt cho đứa trẻ mà thôi. Ngài nhìn đi, đó chỉ là một đứa trẻ mới lọt lòng, nó mới thật mỏng manh, yếu ớt làm sao. Nếu chúng ta không giúp đỡ nó thì số phận của đứa trẻ này sẽ ra sao đây?

Thần Ak vĩ đại vuốt nhẹ bộ râu hoa râm của mình và đây chính là thói quen của ngài mỗi khi suy nghĩ về điều gì đó. Một lát sau, ngài lên tiếng:

- Thôi được rồi. Necile sẽ được phép giữ đứa trẻ và ta sẽ tuyên bố quyền bảo hộ của mình dành cho nó. Tuy nhiên, ta khuyến cáo tất cả các con một điều: đây là lần đầu tiên và cũng là lần cuối cùng ta chấp nhận nói lủng Luật pháp và Quy định của giới thần tiên. Sẽ không bao giờ có chuyện tương tự như vậy xảy ra trong khu rừng Burzee và toàn bộ những nơi khác trên thế giới. Các con đã chấp nhận sự nói lủng này đối với Necile và các con cũng phải chấp nhận một điều là sẽ không có bất cứ ngoại lệ nào khác. Sẽ không có một vị thần bất tử nào được phép nhận nuôi những sinh vật không thuộc thế giới của những người bất tử. Nếu dám làm trái quy định thì sự hạnh phúc của chúng ta sẽ vĩnh viễn biến mất và thay vào đó là

hành loạt những rắc rối và những điều lo lắng. Còn bây giờ, hỡi các nữ thần của ta, chúc các con ngủ ngon và có những giấc mơ đẹp.

Sau đó, thần Ak vĩ đại biến mất trong sương mù và nữ thần Necile nhanh bóng bế đứa trẻ quay trở về nhà, trong lòng rộn ràng niềm vui. Đây chính là kho báu của nàng, là món quà quý giá nhất mà nàng nhận được. Nàng tự hứa với mình sẽ chăm sóc đứa trẻ thật tốt để không phụ tấm lòng của thần Ak, của nữ hoàng và của những chị em khác - những người đã ủng hộ nàng.

CHƯƠNG 4

CLAUS

Một ngày kia, mọi người lại thấy ngôi nhà thân yêu của nữ thần rừng Necile tại một nơi được nhiều người biết đến nhất trong khu rừng. Những nữ thần rừng khác tập trung đông đúc xung quanh nàng và đứa trẻ đang nằm ngủ ngon lành trong lòng nàng với vẻ mặt tò mò và thích thú. Trong khi ngủ, trông đứa trẻ giống như một thiên thần nhỏ bé và các nữ thần rừng không thể cưỡng lại khao khát được nhìn ngắm, được ôm đứa trẻ vào lòng. Quả thật đây là lần đầu tiên họ được tận mắt nhìn thấy một đứa trẻ thực sự, một đứa trẻ bằng xương bằng thịt và họ cảm thấy hiếu kì khi một trong số những người chị em của mình đã dũng cảm đứng lên nhận nuôi đứa trẻ bất chấp Luật pháp, bất chấp Quy định. Mặt khác họ cũng muốn ca tụng sự nhân hậu của thần Ak vĩ đại vì đã cho phép Necile nuôi dưỡng đứa trẻ tội nghiệp dù nó không thuộc giòng dõi tiên bất tử. Sau chuyện này, họ càng tỏ ra yêu quý thần Ak hơn bởi ngài là một vị thần có tình, có lí; trái tim ngài luôn chứa đựng một sự bao dung, nhân từ không chỉ với những vị thần dưới sự quản lí của mình và còn với con người là những sinh vật không thuộc thế giới bất tử này. Ngay cả nữ hoàng có địa vị tối cao

cũng đến thăm Necile cùng đứa nhỏ để có thể nhìn kĩ hơn nữa khuôn mặt ngây thơ của nó và để ôm đứa trẻ mũm mĩm tội nghiệp trong đôi tay thiên thần của mình. Không ai phản đối, dị nghị trước hành động táo bạo của Necile mà ngược lại họ ủng hộ, khâm phục nàng vì dám làm một việc chưa từng có từ trước đến nay. Vậy là Necile đã thực hiện được mong muốn của mình là làm một việc gì đó khiến mọi người phải chú ý, phải thừa nhận và quan trọng hơn nữa là xua đi cảm giác buồn chán mà nàng phải chịu đựng trong suốt một thời gian dài.

Trong lần đến thăm này, nữ hoàng quay sang nói với Necile:

- Necile này, chúng ta nên gọi đứa trẻ này là gì nhỉ? Dù sao thì nó cũng cần có một cái tên chứ.

- Hãy gọi nó là Claus nhé – Necile trả lời - Từ này có nghĩa là một sinh linh nhỏ bé.

Nữ hoàng lại gợi ý tiếp:

- Ta nghĩ rằng nên đặt tên cho cậu bé này là Neclaus^(*) bởi nó có nghĩa là sinh linh nhỏ bé của Necile. Cái tên này rất có ý nghĩa đúng vậy không nào?

Các nữ thần rừng đều đồng loạt vỗ tay đồng tình bởi họ cho rằng sẽ chẳng có cái tên nào hay và hợp lý hơn cái tên nữ hoàng vừa đặt. Từ đó, Neclaus trở thành tên chính thức của đứa trẻ mặc dù Necile thích

() Một số người thường đánh vần cái tên này là Nicklaus và một số khác lại cho rằng tên của cậu bé là Nicolas. Đó chính là lí do tại sao mà ở một số nơi ông già Noel được biết tới với cái tên Thánh Nicolas. Tuy nhiên dù sao đi chăng nữa thì tên đúng của ông vẫn là Neclaus và Claus là tên đệm do mẹ nuôi là nữ thần rừng Necile của ông đặt cho.*

Cuộc đời và những chuyến đi thám hiểm của ông già Noel

gọi nó là Claus hơn. Sau này, rất nhiều chị em của nàng cũng bắt đầu chuyển sang gọi cậu bé là Claus. Các nữ thần rừng đối xử với đứa trẻ rất tốt bởi từ trước đến giờ đây là lần đầu tiên họ biết đến công việc chăm sóc trẻ nhỏ. Hơn nữa sự kiện này xảy ra làm xáo động cả khu rừng vốn đã không có nhiều chuyện thú vị trong một khoảng thời gian rất dài.

Necile thu lượm những mảnh rêu mềm nhất trong khu rừng làm đệm cho cậu bé Claus kháu khỉnh và nàng cũng tự mình làm cho cậu bé một chiếc giường xinh xắn trong ngôi nhà của mình. Nàng muốn được nhìn thấy cậu bé từng giờ, từng phút và dành cho nó những gì tốt đẹp nhất mà nàng có thể có được. Còn về phần thức ăn thì đứa trẻ này không hề thiếu thốn bất cứ thứ gì. Các nữ thần rừng giúp Necile lùng sục khắp khu rừng để tìm kiếm một loại cây đặc biệt mà mỗi khi hoa của chúng mở ra sẽ đọng một lượng sữa không nhỏ, đủ để đáp ứng nhu cầu của cậu con nuôi của Necile mỗi khi cậu bé khóc thét lên vì đói. Ngoài ra các nữ thần cũng tìm kiếm những con thú cái để thay thế cho bầu vú căng mọng của mẹ đứa trẻ. Điều thú vị là những con thú con lại tỏ ra vui vẻ, sẵn sàng chia sẻ nguồn sữa của mẹ mình cho một sinh vật nhỏ bé hoàn toàn xa lạ mà chúng biết chắc chắn rằng đó không phải là anh chị em của mình. Ngoài ra, chú sư tử cái Shiegra thường lên bờ đến nhà của Necile để cho đứa trẻ bú nhưng nó luôn tỏ ra bí mật, kín đáo và không muốn cho người khác biết. Shierga là con thú đầu tiên cho cậu bé Claus bú theo mệnh lệnh của thần Ak và có lẽ điều này đã khiến nó có một cách nhìn đặc biệt đối với đứa trẻ thuộc dòng dõi Adam.

*

* *

Ngày qua ngày, cậu bé Claus dần dần lớn lên, trưởng thành hơn và trở nên cứng cáp hơn. Nữ thần Necile vẫn dành cho cậu bé một sự chăm sóc đặc biệt và bắt đầu dạy cậu bé nói, đi và chơi đùa. Dù bị bố mẹ bỏ rơi hoặc vì một số lí do nào đó Claus bị lạc bố mẹ nhưng bù lại cậu có được một người mẹ nuôi tuyệt vời, dành cho cậu toàn bộ tình yêu thương của một người phụ nữ dù bản thân nàng không phải là người mang nặng đẻ đau.

Do được nuôi dưỡng trong một môi trường hoàn toàn không tồn tại bóng dáng của tội ác và những điều xấu xa nên suy nghĩ và ngôn ngữ của Claus cũng trở nên dễ thương và nhẹ nhàng. Cậu được các nữ thần rừng nuôi dạy và họ lại là những vị thần chưa từng phải đối mặt với những chuyện thị phi, trần tục. Họ không bao giờ phải chịu đựng một cuộc sống vất vả, chưa từng biết thế nào là đau khổ, bất hạnh. Tâm hồn, trái tim họ thật trong trắng, thánh thiện, tinh khiết và tràn đầy tình yêu thương. Cậu bé Claus trở thành con cưng trong khu rừng bởi ai cũng yêu quý, chiều chuộng cậu và đặc biệt thần Ak vĩ đại đã thông cáo khắp khu rừng rằng Claus được ngài bảo hộ, đồng thời nghiêm cấm tất cả các con vật và các loài bò sát tới quấy nhiễu, làm phiền cậu bé. Chính vì lí do đó mà Claus có thể đi đến tất cả mọi nơi trong khu rừng mà không hề lo sợ đâu đó quanh đây đang tồn tại một số mối nguy hiểm có thể ập đến với cậu bất cứ lúc nào. Ngay từ nhỏ, Claus đã tỏ ra là một cậu bé dũng cảm, gan dạ và mạnh bạo.

Cuộc đời và những chuyến đi thám hiểm của ông già Noel

Sau đó, tin tức về việc các nữ thần rừng trong khu rừng Burzee nhận nuôi một đứa trẻ sơ sinh là con người và được sự cho phép của thần Ak đã lan truyền đến tai những vị thần bất tử khác. Chính vì vậy rất nhiều trong số họ đã đến khu rừng rộng lớn này để thăm sinh linh nhỏ bé kia. Họ nhìn cậu bé với ánh mắt tò mò thích thú giống như biểu hiện của những nữ thần rừng lần đầu tiên nhìn thấy đứa trẻ. Đầu tiên là những thần Ryl là anh chị em họ của các nữ thần rừng mặc dù nếu nhìn thấy họ bạn sẽ phải thốt lên rằng tại sao họ lại có hình dạng khác xa so với những nàng Necile xinh xắn đến thế. Thần Ryl được giao nhiệm vụ coi sóc các loài hoa và cây cối còn các nữ thần rừng chịu trách nhiệm trông coi cây cối trong rừng. Họ đi đến tất cả mọi nơi trên thế giới để tìm kiếm một loại thức ăn cần thiết cho rễ của những loại cây ra hoa. Những loài hoa có nhiều màu sắc rực rỡ như vậy là do các thần Ryl đã tước những loại thuốc nhuộm màu sắc khác nhau vào rễ của các cây hoa. Thứ chất nhuộm đặc biệt này chảy trong thân cây và đi đến các bộ phận khác của cây tạo nên màu sắc của hoa. Mỗi loài hoa cần có một loại chất nhuộm khác nhau, chính vì vậy các vị thần Ryl sẽ phải hết sức cẩn thận để không mắc phải bất cứ sự nhầm lẫn nào trong việc phối màu cho hoa. Ryl là những vị thần luôn bận rộn với công việc của mình bởi hoa lá nở và tàn liên tục, hơn nữa trên thế giới có hàng trăm ngàn loài hoa muôn màu, muôn sắc. Tuy nhiên, họ luôn cảm thấy vui vẻ, hoà đồng và là những vị thần khá nổi tiếng trong giới thần tiên bất tử.

Những vị khách tiếp theo là những vị thần Knook. Nhiệm vụ của họ là cai quản tất cả những loài thú trên thế giới bao gồm cả những loài thú dữ và những loài thú hiền lành. Các thần Knook luôn gặp khó khăn trong việc thực hiện nhiệm vụ của mình bởi nhiều loài thú rất hoang dại, khó lòng có thể quản lý nổi. Chúng luôn tìm cách đối đầu với các thần và chống lại những luật lệ mà các thần bắt chúng phải tuân theo. Nói như vậy thôi nhưng các thần Knook luôn biết cách xoay sở trong mọi tình huống và luôn tìm ra những biện pháp hợp lý đối phó với những con vật cứng đầu. Nếu chịu khó tìm hiểu thì bạn sẽ thấy rằng nhiều loài thú vô cùng hung dữ cũng phải cúi đầu tuân theo những quy định do các thần Knook đặt ra. Do luôn bận rộn và có trăm công nghìn việc phải lo lắng nên trông các thần Knook khá già, mệt mỏi, khô héo và do đó tính tình của họ cũng có phần hơi khắc nghiệt. Cũng không thể trách họ vì đôi khi họ tỏ ra quá hà khắc bởi họ luôn phải tiếp xúc và quản lý những sinh vật hoang dã. Tuy nhiên, những vị thần này lại rất hữu ích đối với loài người và toàn bộ thế giới nói chung bởi trừ quy định của thần Ak vĩ đại, luật lệ của họ là luật lệ duy nhất được công nhận bởi những loài thú rừng hoang dã. Có thể nói những vị thần Knook là những con người nghiêm khắc, mạnh mẽ và họ luôn biết cách xử lý đối với những tình huống khó khăn nhất có thể xảy ra. Đối với những vị thần này, bạn không bao giờ nên có ý định vui đùa hay làm cho họ phật ý bởi họ không dịu dàng giống như những nữ thần rừng mà các bạn được tiếp xúc từ đầu câu chuyện cho đến bây giờ.

Cuộc đồn và những chuyến đi thám hiểm của ông già Noel

Tiếp theo là các nàng tiên nhân hậu đồng thời cũng là những vị thần bảo hộ cho loài người. Họ rất quan tâm đến việc Claus được nhận nuôi bởi những quy định của riêng họ không cho phép họ trở nên quá quen thuộc đối với những nhiệm vụ của con người. Có rất nhiều trường hợp các nàng tiên hiện nguyên hình trước mặt con người và thậm chí còn nói chuyện với họ. Trên thực tế, những vị thần này buộc phải bảo vệ cuộc sống của loài người mà không để cho họ biết nhưng nếu ai đó được các vị thần này đặc biệt yêu mến thì các vị thần sẽ ban cho họ một đặc ân là được nhìn thấy dung nhan của mình. Các nàng tiên rất công bằng và luôn đối xử với mọi người theo đúng những gì họ xứng đáng được hưởng. Tuy nhiên, những vị thần tiên này lại chưa từng có ý định nhận nuôi một đứa trẻ là con người bởi vì dù xét ở góc độ nào đi chăng nữa thì điều này cũng trái với quy định trong giới thần tiên. Khi nghe tin đồn về sự kiện nổi đình nổi đám này, họ cảm thấy vô cùng tò mò và muốn được tận mắt nhìn thấy đứa trẻ mà Necile và các chị em của nàng đã nhận nuôi. Dù có cơ hội tiếp xúc nhiều với con người nhưng họ vẫn chưa thể vượt ra khỏi giới hạn của Tiên pháp. Ngay cả bản thân những vị thần này cũng không khỏi sửng sốt trước việc làm của Necile và họ dành cho nàng một tình cảm đặc biệt.

Claus ngược mắt nhìn những vị thần bất tử đang bao quanh cậu với đôi mắt không lộ chút sợ hãi và đôi môi luôn mỉm cười như muốn chào đón những vị khách đến thăm mình. Cậu bé vui sướng cười trên vai của các vị thần Ryl vui vẻ; cậu nghịch ngợm vuốt bộ

râu xám của những vị thần Knook nghiêm khắc rồi còn gục đầu vào bộ ngực ấm áp của Nữ hoàng của các nàng tiên. Còn về phần mình, các vị thần Ryl thích nghe thấy nụ cười của cậu bé; những vị thần Knook yêu mến Claus vì cậu là một đứa trẻ dũng cảm, và các nàng tiên không thể không yêu quý cậu vì sự ngây thơ, trong trắng của cậu. Tất cả các vị thần từ những kẻ khó tính đến những người luôn vui vẻ đều dành cho Claus một tình cảm trìu mến. Ai cũng cảm thấy ở cậu bé này toát lên những phẩm chất thật đáng yêu khiến cho người khác mới tiếp xúc đã thấy yêu quý.

Cậu bé Claus kết bạn với tất cả các vị khách đến thăm mình và cố gắng học hỏi để hiểu những quy định của riêng họ. Cậu bé không bao giờ giẫm đạp lên hoa lá bởi nếu cậu làm như vậy thì những vị thần Ryl thân thiện sẽ rất buồn. Cậu cũng không bao giờ trêu chọc hay có ý làm hại những con thú sinh sống trong rừng bởi nếu làm như vậy những vị thần Knook sẽ nổi giận lôi đình. Cậu bé yêu quý những nàng tiên nhân hậu nhưng cậu lại không biết rằng mình chính là kẻ duy nhất trong thế giới loài người được phép giao tiếp, nói chuyện với họ. Có thể nói cậu bé Claus được hưởng những đặc ân trong giới thần tiên mà chưa một con người bằng xương bằng thịt nào có được.

Thực ra, dần dần cậu bé Claus bắt đầu tự hỏi rằng tại sao cậu lại là người duy nhất trong khu rừng không giống bất cứ cư dân nào và không có bất cứ người bạn nào. Với cậu bé, khu rừng này là toàn bộ thế giới. Cậu bé không hề biết rằng ngoài kia đang tồn tại hàng triệu con người đang phải cố gắng vượt lên trên sự già yếu, đau khổ của cuộc sống trần tục. Cậu cũng không

Cuộc đời và những chuyến đi thám hiểm của ông già Noel

bao giờ phải lo lắng đến việc không có cơm ăn áo mặc, không phải tỏ ra sợ hãi trước bất cứ nguy hiểm nào. Cậu cũng không hề biết rằng đồng loại của cậu như thế nào và đang sống ra sao. Tất cả những gì cậu bé biết là các vị thần tiên luôn yêu quý cậu và những con thú sinh sống trong khu rừng không bao giờ dám làm hại cậu.

Có thể nói Claus luôn cảm thấy hạnh phúc và hài lòng. Cậu bé không hề đòi hỏi quá nhiều bởi sống ở nơi đây cậu chẳng thiếu bất cứ thứ gì. Tất cả mọi người đều đối xử với cậu thật tốt, coi cậu là con cưng xứng đáng được chiều chuộng, nâng niu.

CHƯƠNG 5

NGƯỜI ĐỨNG ĐẦU TRONG CÁC VỊ THẦN RỪNG

Thời gian trôi đi thật nhanh trong khu rừng Burzee bởi các nữ thần rừng không cần phải quan tâm hay lo lắng thời gian sẽ gây ra nhiều thay đổi không được chào đón đối với bản thân họ nói riêng và đối với toàn bộ khu rừng nói chung. Dù hàng nhiều thế kỉ trôi qua nhưng không gì có thể làm thay đổi vẻ bề ngoài quyến rũ, trẻ trung của họ. Họ luôn là như vậy: không thay đổi, luôn bất tử và mãi mãi giữ được vẻ ngoài như những cô gái đang tuổi thiếu thời. Ngược lại đối với những phụ nữ bình thường thì chỉ cần một hai năm trôi qua cũng đủ để khiến họ phải lo lắng vì càng ngày trên khuôn mặt họ càng xuất hiện nhiều vết nhăn là dấu hiệu của tuổi già và sự thoái hoá. Họ luôn mong thời gian trôi đi thật chậm để có thể giữ mãi vẻ thanh xuân. Tất cả những nỗi lo lắng trần tục, mang đậm chất người này không tồn tại trong thế giới thần tiên và trong khu rừng Burzee.

Tuy nhiên, Claus lại là một con người bình thường, không thuộc dòng dõi thần tiên bất tử, chính vì vậy cậu lớn phổng lên theo thời gian. Sau đó nữ thần rừng Necile cảm thấy lúng túng khi Claus trở nên quá lớn không thể nằm trong lòng của cô nữa và đặc biệt cậu

bé muốn ăn những loại thức ăn khác ngoài sữa. Đôi chân chắc khỏe của cậu đưa cậu vào sâu trong lòng khu rừng Burzee rộng lớn. Tại đây, cậu bé thu lượm khá nhiều hạt dẻ và dâu tây cùng với một vài loại rễ cây ngọt, không chứa chất độc bởi những loại thức ăn này phù hợp với dạ dày của cậu hơn so với những loại thức ăn cậu bé vẫn thường ăn. Càng ngày Claus ở nhà của Necile càng ít cho đến ngày kia cậu bé đã hình thành một thói quen là chỉ quay trở về nhà để ngủ.

Nàng Necile duyên dáng luôn yêu thương cậu bé hết mực tỏ ra bối rối không biết nên xử sự đối với sự thay đổi này như thế nào. Nàng không biết mình có thể làm gì cho Claus bởi càng ngày cậu bé càng tỏ ra độc lập, có thể tự lo cho bản thân mình. Rồi để thích nghi với cậu bé, nữ thần rừng Necile của chúng ta phải thay đổi cách sống để tránh xảy ra những mâu thuẫn đáng tiếc, phá hỏng quan hệ tốt đẹp giữa hai người. Nàng Necile theo sau cậu bé Claus trên những con đường mòn trong rừng với hi vọng sẽ có thể tìm ra một cách lí giải đúng đắn nhất cho những thay đổi đang diễn ra trong cậu bé. Ngoài ra, những chị em khác của nàng cũng giúp nàng làm điều này và họ giải thích rằng họ đang cố gắng tìm ra thói quen và bản chất của những sinh vật sống đang ngụ cư bên trong bóng mát của khu rừng.

Claus có thể hiểu được ngôn ngữ của các con thú trong rừng nhưng dù cố gắng thế nào cậu cũng không bao giờ tìm ra nguyên nhân tại sao mà chúng luôn ở trong tâm trạng khinh khỉnh và buồn bã. Chỉ có lũ sóc, lũ chuột và đám thỏ thường tỏ ra vui vẻ và yêu đời mặc dù chúng cũng sống trong cùng một môi

trường với những con vật khác. Tuy nhiên, cậu bé Claus vẫn luôn cười lớn khi lũ báo gầm gừ hoặc vuốt nhẹ bộ lông mượt của lũ gấu khi chúng rống lên và nghiêng răng đầy giận dữ. Tiếng gầm rú đó không phải là dành cho Claus vậy thì tại sao cậu bé lại phải quan tâm đến chúng nhỉ? Có lẽ chính suy nghĩ đó đã giúp cậu bé trở nên thân thiện hơn với lũ thú hoang sống trong rừng.

Ngoài ra, Claus còn có thể cất vang bài ca của lũ ong, đọc lại bài thơ của các loài hoa trong rừng và tường thuật lại lịch sử tiến hoá của loài ó sống tại Burzee. Cậu bé giúp các vị thần Ryl chăm sóc cho cây cối, giúp các vị thần Knook lập trật tự đối với các loài vật khác. Những vị thần bất tử nhỏ bé coi cậu bé như một con người đặc biệt, được nữ hoàng Zurline cùng các nữ thần rừng bảo hộ và được thần Ak vĩ đại yêu mến. Chắc chắn trong lịch sử từ trước đến nay, đây là con người đầu tiên và duy nhất được hưởng đặc ân to lớn này.

Một ngày, thần Ak vĩ đại đến thăm khu rừng Burzee để xem xét tình hình thực tế của khu rừng. Thực ra, ngài sắp xếp thời gian để có thể lần lượt đến thăm từng khu rừng dưới sự quản lý của mình trên khắp thế giới.

Mãi cho đến khi ngài đặt chân vào bên trong khu rừng và thấy nữ hoàng Zurline và các nữ thần rừng đang tập trung chào đón mình, thần Ak mới chợt nhớ tới việc chính ngài đã cho phép nữ thần rừng Necile nhận nuôi đứa trẻ không thuộc dòng dõi thần tiên bất tử. Sau đó, ngài quay sang và nhìn thấy một thanh niên vạm vỡ mà khi đứng dậy cậu ta phải cao xấp xỉ

Cuộc đò và những chuyến đi thám hiểm của ông già Noel

bằng ngài đang ngồi trong vòng tròn bao gồm những nữ thần bất tử.

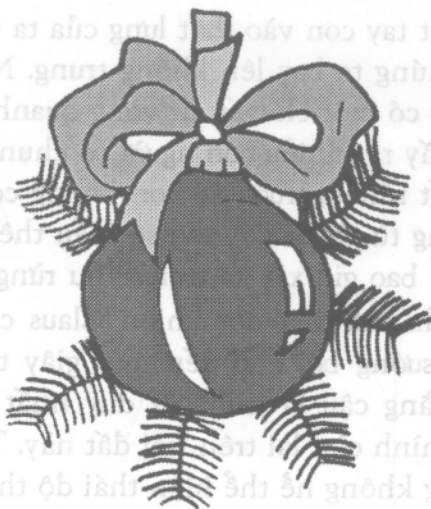
Thần Ak dừng lại, im lặng rồi nhú mào. Ngài mở to mắt nhìn chăm chăm về phía Claus bởi ngài không ngờ rằng lần gặp mặt này, đứa trẻ kia lại trở nên cao lớn đến vậy. Về phần mình, Claus không hề tỏ ra sợ hãi khi bắt gặp ánh mắt của thần Ak mà ngược lại cậu cũng đáp lại cái nhìn của ngài bằng ánh mắt kính trọng, biết ơn. Chúa tể của các khu rừng thở phào nhẹ nhõm bởi ngài đã đọc được sự dũng cảm và sự ngây thơ trong sáng trong trái tim của chàng trai trẻ. Tuy nhiên, khi tiến đến đứng gần nữ hoàng Zurline thì thần Ak lại im lặng, thỉnh thoảng đưa tay lên vuốt bộ râu dài của mình với vẻ trầm ngâm suy nghĩ. Không ai đoán được ngài đang nghĩ gì nhưng có lẽ ngài đang băn khoăn về cậu bé Claus. Chính bản thân ngài cũng không ngờ rằng, cậu lại lớn nhanh đến thế.

Một lát sau, ngài gọi Claus tới gần và dịu dàng nói:

- Con hãy nói lời tạm biệt với mẹ Necile và những nữ thần rừng khác đi bởi con sẽ đi cùng ta trong chuyến hành trình đi khắp thế giới.

Điều thần Ak vừa nói khiến cho Claus cảm thấy vui sướng và thích thú bởi ít nhất thì cậu cũng hiểu rằng được đi cùng chúa tể của các khu rừng trên thế giới là một vinh hạnh lớn mà không phải ai cũng có được. Tuy nhiên, khi nghe thấy điều đó nữ thần Necile bật khóc và đây là lần đầu tiên trong đời nước mắt nàng tuôn chảy vì đau buồn. Nàng chạy đến ôm chặt đứa trẻ bởi nàng không thể để cậu bé rời xa mình. Vị nữ thần rừng nhận nuôi dưỡng chàng thanh

niên đã trưởng thành này giờ vẫn còn rất trẻ, duyên dáng và xinh đẹp như hồi nàng dám ôm đứa trẻ vào lòng chạy đến đứng trước mặt thần Ak cầu xin ngài chấp nhận cho nàng nhận nó là con nuôi. Thần Ak chứng kiến cảnh hai người đang ôm chặt nhau như không muốn xa rời và càng ngày cái nhìn của ngài càng trở nên trầm mặc bởi trông hai người họ giống như hai chị em ruột chỉ cách nhau một vài tuổi.

CHƯƠNG 6

CLAUS KHÁM PHÁ CON NGƯỜI

Sau khi cùng Claus đi đến một khoảng đất trống không người trong khu rừng, thần Ak nói:

- Hãy đặt tay con vào thắt lưng của ta và nắm thật chặt khi chúng ta bay lên không trung. Ngay sau đây chúng ta sẽ có một chuyến đi vòng quanh thế giới và quan sát thấy rất nhiều con người có chung nguồn gốc với con. Tất nhiên, trước đó con không có cơ hội gặp gỡ họ nhưng từ giờ trở đi con sẽ hiểu thêm rất nhiều điều không bao giờ xảy ra trong khu rừng Burzee,

Điều thần Ak vừa nói khiến Claus cảm thấy vô cùng sung sướng bởi cho đến một giây trước đó cậu vẫn nghĩ rằng cậu là sinh vật duy nhất thuộc dòng giống của mình còn lại trên trái đất này. Tuy vậy, cậu vẫn im lặng không hề thể hiện thái độ thật của mình đồng thời vẫn nắm chắc thắt lưng của thần Ak. Ngoài ra, cậu im lặng một phần cũng là do sự kinh ngạc khiến cậu cảm thấy khó có thể thốt lên lời.

Chỉ một lát sau, toàn bộ khu rừng Burzee rộng lớn chỉ còn là một dải màu xanh phía dưới chân họ. Chàng trai trẻ Claus thấy mình đang bay nhanh trên không trung tại một độ cao mà cậu chưa từng nghĩ

rằng mình lại có thể được quan sát cảnh vật từ độ cao như thế này. Từ trên nhìn xuống, tất cả mọi vật như bị thu nhỏ.

Phía dưới họ là hình ảnh của những toà nhà có nhiều hình dạng và màu sắc khác nhau khiến Claus cảm thấy vô cùng thích thú bởi đây là lần đầu tiên cậu được nhìn thấy những thứ như thế này. Đó chính là thành phố của con người. Thần Ak vĩ đại, chúa tể của các khu rừng trên thế giới, dừng lại chuẩn bị đáp xuống phía dưới. Ngài quay sang nói với Claus:

- Từ này đến giờ con đều bám chặt vào tay ta nên những con người phía dưới kia vẫn không nhìn thấy con mặc dù con có thể nhìn thấy họ một cách rõ ràng. Nếu con thả tay ra thì con sẽ mãi rời xa ta và tổ ấm của con trong khu rừng Burzee.

Một trong những quy định đầu tiên trong khu rừng là phải nghe lời và Claus không bao giờ dám nghĩ đến việc làm trái lời dạy của chúa tể các khu rừng. Cậu vẫn nắm chặt lấy thắt lưng của ngài, chính vì vậy cậu vẫn còn là người vô hình và không ai phía dưới mặt đất có thể nhìn thấy cậu.

Chỉ một phút sau, cậu cảm thấy trong lòng rạo rực khi có cơ hội quan sát thế giới con người mà đáng lẽ ra đã là ngôi nhà thân yêu của cậu. Ngay từ còn nằm trong bụng mẹ, Claus đã được thượng đế lựa chọn, chính vì vậy cậu sinh ra không giống như những người thuộc dòng dõi của mình. Còn lúc này, cậu bé mở to mắt nhìn chăm chú xuống phía dưới nơi những con người thuộc dòng giống Adam giống như cậu đang bận rộn với những công việc hàng ngày của mình.

Thần Ak giải thích với Claus:

- Số lượng các vị thần bất tử rất ít nhưng số lượng con người phải khuất phục quy luật sinh ra - chết đi trên trái đất này lại nhiều vô số. Con không thể biết được có bao nhiêu người như vậy đang sinh sống, làm việc trên cõi đời này.

Claus sốt sắng quan sát những người bạn của mình với vẻ tò mò và phấn khích bởi bây giờ cậu đã thực sự được tận mắt nhìn thấy những con người giống mình. Tuy nhiên, Claus không hiểu tại sao vẻ mặt của họ lại khác nhau đến như vậy: có những người luôn buồn bã, lo âu nhưng lại có những người lúc nào cũng vui vẻ, hớn hởi; có những khuôn mặt lộ rõ vẻ lo lắng nhưng cạnh đó lại có những khuôn mặt vô tư không chút buồn phiền. Tất cả những khuôn mặt đứng cạnh nhau tạo thành một bức tranh hỗn hợp khó diễn tả được thành lời và điều khiến Claus thấy bối rối nhất là họ không hề tuân theo những trật tự giống như những vị thần nhân hậu mà cậu gặp trong khu rừng Burzee. Một vài người trong số họ phải làm những công việc nhàm chán, số khác lại luôn tỏ ra kiêu ngạo, tự cao tự đại về bản thân mình và không biết tôn trọng người khác; cũng có một số người luôn trầm ngâm, nghiêm nghị trong khi có những người lại có vẻ hạnh phúc và hài lòng. Bản chất con người cũng thật đa dạng, mỗi người một vẻ. Có một vài đặc điểm khiến Claus cảm thấy rất thích thú nhưng cũng không tránh được việc có một số đặc điểm khiến cậu cảm thấy rất buồn. Claus không ngờ rằng thế giới con người lại phức tạp đến như vậy nhưng cậu hiểu rằng dù gì thì đó cũng là thế giới lẽ ra thuộc về cậu.

Nhưng điều khiến cậu chú ý nhất chính là những đứa trẻ ngây thơ. Ban đầu chỉ là cảm giác tò mò nhưng sau đó là sự khao khát và cuối cùng trong cậu xuất hiện một tình yêu thương đặc biệt dành cho những mầm non của trái đất. Những đứa trẻ này cũng giống như những búp non nhú trên những hàng cây xanh um tùm trong khu rừng Burzee, chúng rất cần sự che chở, chăm sóc của người lớn. Bọn trẻ chạy nhảy trên những khu bố đầy bụi bẩn, chơi nhảy dây và những trò chơi mà Claus chưa từng được chơi trong thời thơ ấu. Những đứa trẻ khác ăn mặc sạch sẽ, gọn gàng đứng tựa vào những hàng rào trên phố vừa nói chuyện vui vẻ vừa ăn kẹo. Theo những gì Claus quan sát thì những đứa trẻ con nhà giàu cũng chẳng có vẻ gì là sung sướng hơn những đứa trẻ lem luốc đang chơi đùa với nhau trên đường phố đầy bụi bẩn.

Thần Ak nói:

- Thời niên thiếu là thời gian đẹp nhất của con người, đây là thời gian con người ta cảm thấy hài lòng nhất. Con người thật ngây thơ, hồn nhiên chẳng nghĩ ngợi gì.

Claus quay sang hỏi thần Ak:

- Xin người hãy nói cho con biết tại sao những đứa trẻ lại không giống nhau.

Thần Ak trả lời:

- Bởi vì chúng sinh ra trong hoàn cảnh khác nhau: đứa thì sinh ra trong những túp lều rách nát, đứa thì sinh ra trong những lâu đài sang trọng. Sự khác nhau về giàu nghèo quyết định rất nhiều đến tương lai và số phận của một đứa trẻ. Có những đứa được mặc

Cuộc đời và những chuyến đi thám hiểm của ông già Noel

những bộ quần áo tuyệt đẹp, cũng có những đứa trẻ bị bỏ rơi và phải mặc những bộ quần áo rách nát...

Claus trầm tư suy nghĩ:

- Nhưng chúng đều rất đáng yêu và dễ mến.

Thần Ak đồng ý:

- Đúng vậy, khi chúng còn là những đứa trẻ thì điều con nói là chính xác. Chúng rất vui khi được sống và tồn tại trên thế giới này, chúng không bao giờ ngừng suy nghĩ. Nhưng năm sau, số phận của một con người sẽ đè nặng lên vai chúng và chúng sẽ phải chiến đấu, phải lo lắng, phải làm việc, phải vượt qua biết bao sự giằng xé trong cuộc sống để có được sự giàu có và tiền bạc. Suy nghĩ của con người khi bé và lúc trưởng thành hoàn toàn khác nhau. Nhưng đối với khu rừng Burzee nơi chúng ta đang sống thì không hề tồn tại những vấn đề rắc rối đó.

Claus im lặng trong giây lát rồi hỏi:

- Tại sao con lại được nuôi dưỡng trong một khu rừng lớn, giữa những người không thuộc dân tộc của con.

Thần Ak nhẹ nhàng kể cho Claus nghe về câu chuyện tuổi thơ của anh, anh bị bỏ lại ở bìa rừng như thế nào và suýt nữa trở thành mồi cho chú sư tử đang đói ra sao, rồi nữ thần Necile đã cứu anh và mang anh về nuôi trong khu rừng Burzee.

Claus hài hước nói:

- Tuy nhiên, con vẫn không phải là một người trong số họ.

Thần Ak đáp lại Claus bằng một giọng ầm áp:

- Đúng vậy, con không giống như bọn họ. Nữ thần rừng đã chăm sóc con bao nhiêu năm qua giờ trông chỉ giống như chị gái của con và thời gian trôi đi khi con già yếu thì nếu xét hình dáng ngoài nàng ấy chỉ giống như con gái của con. Rồi một ngày kia con sẽ không còn trên cõi đời này nữa, con chỉ tồn tại trong kí ức và kỉ niệm của mọi người thì Necile vẫn luôn là nàng Necile trẻ trung, xinh đẹp.

- Nhưng tại sao lại thế chứ? Nếu một người nhất định phải chết thì tại sao anh ta lại được sinh ra cơ chứ? Như vậy có phải là vô ích hay không?

Thần Ak hiểu rằng chàng trai trẻ đang thắc mắc một vấn đề mà có thể nhiều người khác thuộc dân tộc của anh đang muốn hỏi. Thần nhẹ nhàng giải thích:

- Tất cả mọi vật đều sẽ chết đi trừ thế giới và những người cai quản nó. Tuy nhiên, trong khi cuộc sống tồn tại trên thế giới này thì nó cũng được sử dụng vào một vài mục đích khác nhau. Những nhà thông thái luôn tìm cách để đóng góp sức mình cho thế giới để sự tồn tại của họ trở nên hữu ích bởi những người tốt, hữu ích chắc chắn sẽ được sống thêm một lần nữa.

Mặc dù Claus không thể hiểu được tất cả những gì thần Ak nói nhưng đột nhiên trong lòng anh xuất hiện một sự mong ước được trở nên hữu ích đối với thế giới này, đối với những người bạn cùng dân tộc với anh. Ngay cả khi họ tiếp tục chuyển đi, anh vẫn trầm tư, suy nghĩ điều gì đó.

Họ đã đến thăm rất nhiều ngôi làng của con người ở nhiều vùng khác nhau trên thế giới, quan sát những người nông dân trồng cấy trên đồng ruộng, những

người chiến binh lao vào những trận chiến nảy lửa và những thương nhân trao đổi hàng hoá để lấy những mảnh kim loại màu vàng và màu trắng. Đến nơi nào, Claus cũng nhìn thấy những đứa trẻ được yêu thương, những đứa trẻ tội nghiệp bởi anh luôn nghĩ đến số phận của mình khi mới chào đời: tuyệt vọng, không người giúp đỡ. Chính suy nghĩ đó đã khiến Claus chú ý rất nhiều đến những đứa trẻ thuộc dân tộc mình. Chúng thật ngây thơ, đáng yêu nhưng không phải ai cũng may mắn được một nữ thần rừng cứu sống, nuôi dưỡng như anh.

Ngày tháng trôi qua, thần cai quản các khu rừng và Claus đi xuyên qua thế giới, thần Ak liên tục chỉ cho cậu học trò của mình những nơi anh có thể làm quen với cuộc sống của con người. Thần hướng dẫn hết sức cẩn thận bởi thần biết từ trước đến nay chưa ai nói cho Claus nghe về vấn đề này.

Cuối cùng họ quay trở lại khu rừng già Burzee, thần Ak đặt Claus xuống giữa vòng tròn của các nữ thần rừng. Tại đây, nữ thần Necile xinh đẹp đang nóng lòng chờ đợi đứa con trai nuôi yêu quý của mình.

Khuôn mặt của thần Ak trở nên bình thản nhưng trong đầu Claus lại rộn lên những dòng suy nghĩ sâu sắc. Nàng Necile thở dài trước sự thay đổi của cậu con nuôi. Trước đây Claus luôn vui vẻ, mỉm cười với tất cả mọi người và nàng biết sau chuyến đi cùng với thần Ak, cuộc sống của chàng trai trẻ sẽ thay đổi theo một chiều hướng hoàn toàn khác.

CHƯƠNG 7

CLAUS RỜI KHỎI KHU RỪNG BURZEE

Khi nữ hoàng Zurline tốt bụng chạm đôi môi thần tiên của mình vào chiếc cốc vàng và chiếc cốc được truyền đi xung quanh vòng tròn thì thần Ak nhìn thẳng vào Claus và nói:

- Bây giờ con nghĩ thế nào?

Chàng trai trẻ hiểu thần đang muốn nói gì nên từ từ đứng dậy đến bên cạnh nữ thần Necile. Khi đôi mắt của Claus nhìn một lượt xung quanh vòng tròn các nữ thần rừng, những người sẽ luôn động lại trong anh một tình cảm yêu thương triu mến dù anh có đi xa khỏi nơi này, nước mắt bỗng trào ra khỏi khoé mắt khiến Claus không nhìn thấy rõ mọi vật xung quanh. Chàng trai trẻ không dám nhìn thẳng vào mẹ nuôi của mình nên quay sang chỗ thần Ak. Đây là lần đầu tiên Claus ở trong hoàn cảnh như thế này.

Claus nói:

- Con đã sống một cuộc sống rất vui vẻ, vô lo vô nghĩ trong khu rừng này cho đến khi thần Ak nói cho con biết thực sự con là ai. Các thần, những vị thần tiên trẻ trung và bất tử dù con biết các thần rất yêu quý con nhưng thực sự cuộc sống nơi đây không phù hợp cho một đứa con trai của loài người. Con đã đi

Cuộc đời và những chuyến đi thám hiểm của ông già Noel

một vòng quanh thế giới, được nhìn thấy những người thuộc dân tộc của con, được biết số phận đã an bài cho họ chỉ sống trong một thời gian ngắn trên trái đất này, họ phải lao động vất vả để có được những gì họ cần, rồi thời gian trôi đi, họ sẽ trở nên già nua và cuối cùng là chết đi như những chiếc lá mùa thu. Bất cứ một người nào cũng có sứ mệnh riêng của mình nhưng nhìn chung mục đích của sự tồn tại là làm cho thế giới này tốt đẹp hơn. Con người hiểu rõ điều đó. Con cũng chỉ là một con người bình thường trong số những người đang sinh sống bên ngoài khu rừng này và số phận của con người cũng là số phận của con. Mặc dù con được nuôi dưỡng và trưởng thành ở nơi đây, giữa những vị thần tiên nhân từ, nhưng con vẫn luôn chỉ là một con người bình thường. Con rất biết ơn các thần vì đã thu nhận và chăm sóc con rất chu đáo. Con biết các thần luôn dành cho con một tình yêu thương đặc biệt và trái tim con sẽ mãi ghi nhớ điều đó. Mẹ nuôi của con – chàng trai trẻ dừng lại và hôn lên trán của nữ thần Necile – con sẽ yêu quý người và giữ mãi tình yêu này cho đến tận giây phút cuối cùng của cuộc đời. Nhưng con phải đi, con phải rời xa mẹ và tham gia vào cuộc đấu tranh sinh tồn như những người khác trong dân tộc của con. Số phận của con là như vậy và con phải sống theo cách riêng của mình.

Nữ hoàng Zurline xúc động hỏi Claus:

- Con định làm gì?

- Con phải cống hiến toàn bộ thời gian còn lại của mình để chăm sóc và quan tâm đến những đứa trẻ sống bên ngoài kia. Con sẽ cố gắng hết sức để chúng

được hạnh phúc. Sự chăm sóc ân cần của các thần đã mang đến cho con một cuộc sống hạnh phúc và một sức khỏe không phải người bình thường nào cũng có được nhưng con nghĩ rằng sẽ công bằng hơn nếu con tự mình bươn trải cuộc sống và cống hiến cuộc đời mình cho những đứa trẻ khác. Như vậy thì kỉ niệm về mẹ nuôi Necile sẽ được hàng ngàn người thuộc dân tộc con biết đến, tình yêu đó sẽ được đưa vào các bài hát và câu chuyện cho đến khi thế giới này biến mất. Thưa thần Ak, con nói vậy có đúng không ạ?

Đáp lại, thần Ak nói:

- Không, con nói rất đúng, rất hay. Tuy nhiên, con không bao giờ được quên một điều. Con đã được nhận làm con nuôi của khu rừng này và là người bạn vui vẻ của các nữ thần rừng, nên con mang nhiều đặc điểm phân biệt con với những người khác thuộc dân tộc của con. Con không hoàn toàn giống họ. Khi con bước vào thế giới con người, con vẫn được những cư dân trong khu rừng bảo vệ và chúng ta sẽ luôn sẵn lòng trợ giúp con mỗi khi con cần. Hãy nhớ, con có thể gọi các nữ thần rừng, các vị thần Ryl, Knook và các nàng tiên bất cứ khi nào. Họ sẽ luôn vui vẻ giúp đỡ con. Còn ta, thần cai quản các khu rừng tuyên bố rằng lời ta nói ra chính là Luật lệ.

Claus ngược lên nhìn thần Ak đầy biết ơn. Với anh, đó giống như một thần tượng vĩ đại nhất trên đời.

Anh nói:

- Điều này sẽ giúp con trở nên mạnh mẽ giữa những người khác. Con được bảo vệ bởi những người bạn tốt bụng, như vậy con có thể giúp đỡ hàng ngàn

trẻ em, làm cho chúng được hạnh phúc. Con sẽ cố gắng hết sức để hoàn thành nhiệm vụ của mình và con biết rằng mọi người trong khu rừng Burzee sẽ thông cảm và giúp đỡ con. Con không biết nói gì để tỏ lòng biết ơn và kính trọng của mình đối với các thần.

Nữ hoàng của các nàng tiên xúc động nói:

- Tất nhiên là ta sẽ luôn giúp đỡ con. Có gì cứ gọi ta.

- Ta cũng vậy – Những vị thần Ryl vui vẻ tiếp lời.

Rồi đến những vị thần Knook:

- Hãy gọi bọn ta mỗi khi con cần.

Về phần mình, các nữ thần rừng đều quay sang nhìn Claus với ánh mắt đầy yêu thương và tự hào. Họ đã nuôi dưỡng một con người chân chính. Họ nói:

- Chúng ta cũng vậy.

Nhưng nữ thần Necile thì chẳng nói gì. Nàng chỉ ôm Claus vào lòng và nhẹ nhàng hôn lên trán chàng trai trẻ.

Claus nói tiếp:

- Thế giới này rất rộng lớn nhưng con người có mặt ở khắp mọi nơi. Con sẽ bắt đầu công việc của mình ở một nơi gần những người bạn của con, như vậy nếu con gặp điều gì không hay, con vẫn có thể quay về rừng xin giúp đỡ.

Nói xong, anh nhìn mọi người một lần nữa rồi quay đi. Không cần nói lời tạm biệt với mọi người nhưng với anh cuộc sống hoang dã và ngọt ngào trong khu rừng đã chấm dứt. Nó sẽ mãi trở thành kỉ

niệm mà anh không bao giờ quên. Anh dũng cảm tiến lên phía trước, đối diện với số phận của mình, với số phận của một con người. Cuộc sống của một con người tràn đầy công việc và những mối quan tâm lo lắng. Anh biết chắc chắn anh cần có thời gian để thích nghi, và có thể sẽ gặp nhiều khó khăn nhưng lòng anh đã vững. Sẽ không gì có thể thay đổi được ý chí sắt đá của anh.

Tuy nhiên, thần Ak hiểu rõ trái tim của chàng trai trẻ nên rất vui vẻ và sẵn lòng chỉ đường, dắt lối cho từng bước đi của anh.

Băng qua khu rừng Burzee, đi về phía đông, Claus đến Thung lũng cười của vùng Hohaho. Bốn phía của thung lũng là những ngọn đồi xanh mượt và một dòng suối chảy dài giữa thung lũng tạo nên một khung cảnh thật nên thơ. Sau lưng anh là rừng sâu và ở phía xa xa là một vùng đồng bằng trải rộng. Đôi mắt dũng cảm của chàng trai trẻ bỗng trở nên sáng hơn bao giờ hết. Anh đứng lặng, nhìn xung quanh Thung lũng cười như muốn khám phá toàn bộ cảnh vật nơi đây. Trời đã tối, những ngôi sao lấp lánh xuất hiện trên nền trời đen, chiếu ánh sáng lấp lánh xuống trái đất.

Những cơn gió nhẹ thổi khiến chàng trai trẻ cảm thấy thật dễ chịu. Dòng suối mỉm cười vui vẻ với người bạn mới của mình. Những chú ong ca vang những bản nhạc ngọt ngào khi chúng bay từ những nhánh hoa thủy tiên sang những nhánh hoa bướm để hút mật; những chú dế hạnh phúc kêu vang trong những đám cỏ xanh rì. Đêm qua, ngày đến. Mặt trời chiếu những

Cuộc đèn và những chuyến đi thám hiểm của ông già Noel

tia sáng rực rỡ xuống Thung lũng cười, cảnh vật bỗng chốc trở nên rực rỡ lạ thường.

Claus giơ tay ra, hét lớn:

- Chính nơi đây. Ta sẽ xây một ngôi nhà của riêng mình.

Từ đó đến nay đã rất lâu, rất lâu rồi. Ngôi nhà của anh vẫn còn đó, vẫn còn cho đến tận ngày nay.

**THỜI THANH
VÀ TRUNG NIÊN**

CHƯƠNG 1

THUNG LŨNG CƯỜI

Khi Claus đến đó, thung lũng không một bóng người, chỉ có những bãi cỏ xanh mượt mọc um tùm, những bụi cây nhỏ, hoa dại trên nền đất phẳng, thêm vào đó là những đàn ong, bướm bay lượn tung tăng trông thật đẹp mắt. Nếu anh quyết định sẽ định cư ở đây và sống một cuộc sống như một con người bình thường thì chắc chắn anh phải có một ngôi nhà mang đúng nghĩa của nó. Trên thế giới này, ai cũng cần có một ngôi nhà, một gia đình và một thứ tình cảm thiêng liêng: đó là tình yêu. Từ nhỏ đến lớn, Claus luôn nằm trong vòng tay chăm sóc chu đáo của nữ thần rừng nên anh vẫn chưa biết khái niệm thế nào là cuộc sống trần tục. Đầu tiên, những suy nghĩ này khiến anh cảm thấy bối rối nhưng khi anh đang đứng dưới ánh nắng vàng óng của mặt trời thì đột nhiên anh thấy đứng ngay bên cạnh mình là ông già Nelko, người giúp việc của thần Ak vĩ đại. Trên tay ông Nelko mang một chiếc rìu to, khỏe, rộng, lưỡi sáng như ánh bạc. Anh chưa kịp định thần xem có chuyện gì thì ông ta đã đặt chiếc rìu vào tay chàng trai trẻ và biến mất không nói bất cứ một câu nào.

Tuy vậy nhưng Claus hiểu ông muốn nói gì và hiểu thần Ak muốn anh làm gì. Anh quay lại bìa rừng, chọn một số thân cây đổ và chặt hết những cành cây chết trên thân cây. Tất nhiên là anh không bao giờ chặt những cây còn sống và kể cả sau này dù đã quen với cuộc sống trần tục thì anh cũng sẽ không làm như vậy. Khi còn sống cùng với các nữ thần rừng làm nhiệm vụ bảo vệ rừng cũng như các sinh vật sống trong rừng, anh đã được dạy rằng cây là một sinh vật thiêng liêng, cũng được Đức chúa toàn năng ban cho cảm giác. Những con người sống ở đây không biết được điều đó, nên họ chẳng ngại ngần gì mà chặt cây, phá rừng. Trước đây, anh không hiểu tại sao họ lại làm như vậy nhưng bây giờ thì anh đã biết họ chặt cây để sử dụng vào rất nhiều mục đích khác nhau. Cây sống thì thế nhưng những cây chết thì lại là một vấn đề hoàn toàn khác. Chúng đã hoàn thành sứ mệnh, nhiệm vụ của mình với tư cách là một thành viên tích cực trong cộng đồng Rừng, và cây giờ sau khi đã chết đi, chúng sẽ có thể được sử dụng để phục vụ mục đích của loài người. Thần rừng cho phép con người dùng những cây chết bởi họ biết nếu không có gỗ, con người sẽ khó mà tồn tại được.

Chiếc rìu ăn sâu vào thân gỗ sau mỗi lần Claus bổ rìu xuống. Nhưng có một điều kì lạ là dường như chiếc rìu này có sức mạnh vô hình, thực tế không phải là Claus mà chính chiếc rìu tự mình thực hiện công việc chặt gỗ. Điều duy nhất, anh phải làm là giơ rìu lên và điều khiển nó đi đúng hướng.

Khi bóng tối bắt đầu bao phủ lên cảnh vật của những khu đồi xanh mướt trong thung lũng, chàng trai

trẻ đã chặt được rất nhiều gỗ với độ dài tương đương nhau và đẽo gọt chúng thành những hình dạng thích hợp cho việc xây dựng một ngôi nhà như những gì anh nhìn thấy trong thế giới của con người. Tất nhiên là anh không thể tự mình tưởng tượng ra một ngôi nhà theo đúng nghĩa của nó mà phải quan sát xung quanh để học hỏi và bắt chước. Trời đã tối, tạm thời Claus phải dừng công việc của mình lại chờ cho đến sáng ngày hôm sau. Anh tìm những củ ngọt để ăn, uống nước đọng lại trong những bông hoa và nằm xuống bãi cỏ ngủ ngon lành. Anh cũng cẩn thận tìm một vị trí không có hoa mọc vì sợ sẽ làm nát những đóa hoa tội nghiệp. Claus chưa, không và sẽ không bao giờ giẫm đạp lên những gì là của thiên nhiên. Dù gì thì anh cũng lớn lên giữa những nữ thần rừng hiền dịu và nhân hậu; chính họ là những người đã giáo dục anh, hình thành trong anh những phẩm chất đáng quý.

Trong khi anh nằm ngủ và hít thở hương thơm của thung lũng kì diệu, trái tim anh ngập tràn hạnh phúc, tất cả sự tức giận, lo âu, phiền muộn đều bị xua tan. Đây là lần đầu tiên, anh ra khỏi rừng và phải tự mình lo liệu cuộc sống nên việc anh cảm thấy bối rối, không yên cũng chẳng có gì lạ. Từ khi sinh ra đến bây giờ chưa bao giờ Claus lại phải lo lắng đến như vậy, khuôn mặt anh nặng trĩu những lo toan. Thử thách của cuộc sống trần tục đè nặng lên vai anh - một con người đã quen với cuộc sống giữa những vị thần tốt bụng. Khi anh đặt chân tới đây, Thung lũng cười dường như hiểu được tâm trạng của chàng trai trẻ nên đã mở rộng lòng mình đón nhận anh.

Vậy thì tại sao con người không tìm đến sống ở một nơi thú vị như thế này? Tất nhiên, ai cũng muốn có một ngôi nhà yên bình, một cuộc sống hạnh phúc và một vùng quê tràn ngập niềm vui. Nhưng nếu ai cũng biết và tìm đến thì chẳng mấy chốc nơi đây sẽ trở nên đông đúc và sẽ không còn chỗ cho những người thuộc thế hệ tiếp theo. Đã bao năm rồi nơi đây vẫn chờ đợi vị chủ nhân của mình. Liệu có phải chàng trai trẻ Claus đã tình cờ xây dựng tổ ấm của mình tại thung lũng hạnh phúc này? Hay đó là do những người bạn chu đáo, những vị thần bất tử đã chỉ đường, dẫn lối cho anh khi anh rời khỏi Burzee, lang thang khắp nơi tìm một ngôi nhà trong thế giới rộng lớn này? Rất có thể là như vậy nhưng điều đó chẳng quan trọng bởi dù các vị thần có quan tâm đặc biệt tới anh thì đó cũng là điều hết sức bình thường. Chính họ đã cứu sống, nuôi dưỡng và dạy dỗ anh, vậy nên họ dành cho anh một tình cảm đặc biệt hơn hẳn những con người bình thường khác.

Mặt trăng lên cao, chiếu những ánh sáng bạc lên cơ thể của người đang ngủ, Thung lũng cười tràn ngập những vị thần hoa có hình dạng kỳ quái, khác thường. Những vị thần này không nói bất cứ lời nào nhưng họ rất thân thiện, lặng lẽ làm việc một cách nhanh nhẹn và thành thạo. Họ biết Claus đã phải vất vả suốt cả một ngày mới đéo gọt được số gỗ này nên họ muốn giúp anh một tay. Họ cùng nhau khuân khuân, vác vác những khúc gỗ rồi ghép thành một ngôi nhà nhỏ xinh xắn dành tặng cho người bạn nhỏ của mình. Mặt trăng cũng như ngầm giúp họ nên lặng lẽ chiếu những ánh sáng mát dịu xuống thung lũng. Không một tiếng

động phát ra, họ cứ làm việc như vậy và chẳng bao lâu ngôi nhà đã hoàn tất.

Bình minh ló rạng trên thung lũng, những chú chim cũng đã thức dậy ríu rít hát ca gọi bạn làm cho không khí buổi sáng trở nên sôi động. Đối với Claus, những bài hát của chúng thật đặc biệt và anh chưa từng nghe thấy khi còn ở trong rừng sâu. Chính tiếng chim hót đã đánh thức chàng trai trẻ khỏi giấc ngủ ngon lành. Anh lấy tay dụi mắt cho tỉnh hẳn rồi nhìn xung quanh. Và hình ảnh đầu tiên lọt vào mắt anh chính là ngôi nhà gỗ xinh xắn nhưng cũng không kém phần vững chãi. Đầu tiên, Claus cảm thấy hơi ngạc nhiên nhưng lát sau anh biết ngay đó là tác phẩm của ai. Anh vui vẻ nói:

- Mình phải cảm ơn những vị thần hoa đã giúp mình làm việc này.

Nói rồi anh tiến lại gần ngôi nhà và bước vào bên trong. Trước mặt anh là một căn phòng lớn, có lò sưởi ở phía cuối, một chiếc bàn và ghế ở chính giữa. Bên cạnh lò sưởi là một cái tủ đựng chén bát. Đằng sau nhà cũng có một cửa ra vào khác gọi là cửa hậu. Khi đi sâu vào trong, Claus thấy một căn phòng nhỏ hơn cùng với một chiếc giường ngủ kê sát vào tường và một chiếc ghế đẩu đặt cạnh một cái giá cao. Trên giường có nhiều rêu lấy từ rừng tạo thành một lớp đệm êm dành cho Claus. Thú thực thì Claus cũng không biết nếu để tự mình làm, anh có thể dựng được một ngôi nhà xinh như vậy, sắp xếp đồ vật bên trong ngôi nhà gọn gàng, hợp lí đến như vậy hay không. Thật khó có lời nào diễn tả được tâm trạng sung sướng của anh trong lúc này. Claus mỉm cười reo lên:

Cuộc đời và những chuyến đi thám hiểm của ông già Noel

- Đây chính là một lâu đài tuyệt vời. Mình nên cảm ơn những vị thần hoa một lần nữa bởi họ hiểu cuộc sống của một con người cần phải có những thứ gì. Họ cũng đã giúp mình làm một việc mà lẽ ra mình phải làm.

Anh bước ra khỏi ngôi nhà mới của mình, lòng tràn ngập niềm vui và hứng khởi. Vậy là bây giờ anh biết mình không hề đơn độc trong thế giới này. Mặc dù anh đã tự đưa ra lựa chọn từ bỏ cuộc sống trong rừng nhưng tình bạn đầu phải là một thứ gì đó dễ mất đi, mặt khác các vị thần lại có mặt ở khắp mọi nơi. Khi còn sống trong rừng, các vị thần đã đến thăm Claus lúc anh còn bé, chơi đùa với anh và ai cũng yêu quý anh vì sự hiếu động, ngây thơ của anh. Chưa bao giờ các vị thần lại có cơ hội đùa vui với một con người như vậy. Sự đáng yêu của Claus đã chinh phục được tình cảm của các thần ngay cả những vị thần khó tính nhất. Claus quyết định sẽ sống một cuộc sống của con người bình thường bởi lẽ ra anh phải sống như vậy nhưng các vị thần vẫn luôn đứng đầu đó quan sát từng đường đi, nước bước của anh, sẵn sàng giúp anh khi anh gặp khó khăn.

Khi đến bờ suối, Claus cúi xuống uống dòng nước trong lành rồi ngồi xuống đám cỏ cười lớn trước những gợn sóng nghịch ngợm nô đùa trên mặt nước. Dường như chúng đang tổ chức một cuộc đua xem con sóng nào đến được tảng đá ven bờ trước. Với Claus, thứ gì nơi đây cũng khiến anh thấy thú vị và hiếu kì. Anh không nghĩ là bên ngoài lại có nhiều điều hấp dẫn đến như vậy hoặc có thể đây là ngày đầu tiên anh sống giống như một con người thực sự nên anh chưa

hiểu rõ sự phức tạp của cuộc sống? Tạm thời trong lúc này khó có thể nói chính xác điều gì nhưng quan trọng là Claus đang cảm thấy rất phấn khởi. Đặc biệt, khi những con sóng đuổi nhau ra xa, anh nghe thấy một bài hát vang lên:

*Chúng tôi nhanh chóng kéo nhau tiến về phía trước!
Một ngọn sóng không thể lặng lẽ trôi trên dòng nước...
Tất cả chúng tôi đều cảm thấy phấn khích.
Từng giọt đều chứa đựng trong mình một niềm vui
khó tả,*

*Cả bọn bước vào một cuộc chơi hấp dẫn thú vị
Chúng tôi hão hừng bước đi trên con đường của mình!
Tiếp theo Claus đi tìm củ ngọt để ăn. Nhìn thấy
anh, những nhánh hoa thủy tiên mở mắt chào đón và
cất lên bài hát thần tiên của mình:*

*Luôn khoe sắc màu, không bao giờ lờn.
Những đóa hoa không bao giờ chuyển màu xám
Hút thở hương thơm mát dịu, tận hưởng cảm giác
yêu bình
Chúng tôi cùng nhau khoe sắc dưới ánh nắng mặt trời
rực rỡ.*

Claus cười vang khi nghe thấy những giọng hát khe vang lên trong hạnh phúc. Chúng gật đầu chào Claus và coi cậu là một người bạn thân thiết. Ngay từ khi còn nhỏ, Claus đã sống gần với thiên nhiên, các nữ thần rừng đã dạy anh cách giao tiếp với các loài cây, loài hoa nên cậu có thể hiểu được ngôn ngữ của chúng. Và khi ánh nắng mặt trời nhẹ phản chiếu lên

Cuộc đời và những chuyến đi thám hiểm của ông già Noel

khuôn mặt của anh thì một giọng hát khác như thì thầm bên tai anh:

*Những tia sáng của chúng tôi phản chiếu
niềm hạnh phúc,
Sưởi ấm cho cả thung lũng suốt cả ngày dài!
Chúng tôi mang đến niềm vui, tiếng cười cho nhân loại,
Xoa dịu nỗi đau của những người đang sống dưới
trần gian.*

Đáp lại, Claus nói:

- Đúng vậy, mọi thứ ở đây đều vui vẻ và hạnh phúc. Thung lũng cười chính là thung lũng của hòa bình và sự lương thiện. Không một thế lực đen tối nào tồn tại nơi đây.

Rồi anh dành cả ngày hôm đó nói chuyện với lũ kiến, bọ cánh cứng và kể chuyện cười với những chú bướm xinh đẹp. Những con côn trùng này chính là những người bạn đáng yêu của Claus ở nơi đây. Nói chuyện với chúng, anh cảm thấy thật thú vị, chúng đã kể cho anh rất nhiều chuyện mà anh chưa từng biết đến. Vào buổi tối, anh ngủ trên chiếc giường trải thảm rêu trong ngôi nhà ấm cúng của mình thật ngon lành, khuôn mặt anh tràn ngập niềm vui, hạnh phúc.

Lúc Claus ngủ chính là lúc các vị thần tiên đến thăm anh và ban tặng cho anh những vật dụng cần thiết cho một cuộc sống nơi trần thế. Đêm hôm đó, các nàng tiên xinh đẹp lặng lẽ mang xoong-chảo, bình đun nước, bát đĩa và các dụng cụ cần thiết khác để chuẩn bị một bữa ăn hoàn chỉnh. Bất cứ con người bình thường nào đều phải ăn để sinh sống và họ không thể chỉ ăn hoa quả kiếm trong rừng mà cần

phải có những loại thức ăn nấu chín khác mới có thể đáp ứng được nhu cầu sống của mình. Những nàng tiên vẫn luôn dịu dàng chu đáo với Claus. Không chỉ có vậy, họ còn sắp xếp những đồ dùng mình mang đến một cách gọn gàng, hợp lý. Họ để chén bát trên tủ, để xoong nồi trên lò sưởi và đặc biệt họ còn tặng cho Claus một bộ quần áo len rồi treo chúng lên trên giá bên cạnh.

Khi Claus tỉnh giấc, anh lại dụi mắt một lần nữa và cười vang một cách sung sướng. Anh cảm ơn các nàng tiên và thần rừng Ak vĩ đại đã cử các nàng tiên đến giúp đỡ anh trong thời điểm này. Anh hào hứng đi xem xét những vật dụng mới của mình, đây là lần đầu tiên anh được nhìn thấy những thứ này. Thật thú vị nhưng anh lại không biết nên sử dụng chúng vào mục đích gì. Anh biết bất cứ con người nào muốn có một cuộc sống bình thường đều phải cần đến những thứ đó nhưng sử dụng chúng như thế nào thì chưa ai dạy anh cả. Hồi còn sống trong rừng, anh không bao giờ phải quan tâm đến tất cả những điều này, bởi mọi thứ cần thiết đều ở xung quanh mình. Trong những ngày anh còn nắm chặt thất lung của thần Ak và đi thăm thú các thành phố nơi con người sinh sống thì anh đã được tận mắt chứng kiến cuộc sống hàng ngày của thế giới người mà lẽ ra anh thuộc về. Chính vì vậy, từ món quà các nàng tiên mang đến, anh đoán rằng thần Ak muốn anh sống một cuộc sống giống như những con người khác. Mà cũng đúng thôi, nếu muốn hòa nhập với thế giới con người thì anh phải làm những việc giống họ, sinh hoạt giống họ, lao động giống họ.

Đứng trong nhà một lát, anh tự nói với mình: “Điều này có nghĩa là mình phải cày ruộng và trồng ngô, như vậy vào mùa đông mình sẽ thu hoạch được khá nhiều lương thực.”

Tuy nhiên, khi đứng giữa thung lũng cỏ mọc khắp nơi như thế này, anh không nỡ cày xới đất để phục vụ cho mục đích cá nhân của mình bởi làm như vậy có nghĩa là anh phải hủy hoại hàng trăm bông hoa đẹp, vô tội cũng như hàng ngàn thảm cỏ yếu ớt. Chúng đâu có tội tình gì cơ chứ, mà ngược lại chúng còn là những người bạn rất đáng yêu, vừa nói chuyện vui vẻ với anh ngày hôm qua. Cứ nghĩ như vậy là anh không thể chịu đựng được. Vậy phải làm thế nào đây?

Suy nghĩ một lát, anh dang rộng tay và thì thầm câu gì đó mà anh học được khi còn ở trong rừng rồi hét lớn:

- Những vị thần Ryl của các loài hoa dại, hãy đến với tôi.

Ngay sau đó, hàng chục vị thần Ryl trong bộ dạng kì lạ đã đứng trên mặt đất trước mặt anh và họ gật đầu chào anh một cách vui vẻ. Chưa bao giờ họ từ chối Claus điều gì mà anh cũng chưa bao giờ yêu cầu họ phải làm những việc quá đáng, không đúng với chức năng, nhiệm vụ của họ. Những vị thần này cũng rất yêu quý Claus và sẵn sàng giúp đỡ anh mỗi khi cần thiết.

Khi nhìn thấy họ, Claus nói:

- Hỡi những vị thần anh em của rừng sâu. Con đã biết mọi người từ rất lâu rồi và con vô cùng yêu quý người. Và ngay cả khi chúng ta trở thành những người

bạn tốt, con vẫn luôn yêu quý các thần. Theo luật của các vị thần Ryl thì tất cả các loài hoa rừng và hoa đồng đều thiêng liêng và đáng được bảo vệ. Từ trước đến giờ con chưa bao giờ giẫm đạp lên bất cứ một bông hoa, ngọn cỏ nào. Nhưng lần này con đang gặp khó khăn mà không biết cách giải quyết. Con cần phải trồng ngô để lấy lương thực vào mùa đông giá lạnh nhưng con lại không thể phá hại những sinh vật nhỏ bé đã hát vang khi nhìn thấy con vào ngày hôm qua. Vậy con phải làm gì bây giờ?

Vị thần Ryl vàng đáp lại:

- Claus, con không phải lo lắng quá nhiều như vậy. Thần Ak vĩ đại đã nói với chúng ta về con rồi. Thần nói rằng tốt nhất chúng ta nên cung cấp lương thực cho con hơn là để con phải lao động lấy thức ăn mặc dù con không còn sống trong rừng nữa. Thần Ak không ra lệnh cho chúng ta phải làm gì nhưng chúng ta rất mừng khi được giúp đỡ một người mà thần yêu mến. Sống chính là một việc tốt mà con cần phải tự mình làm lấy. Con sẽ có những công việc quan trọng hơn để làm. Các vị thần đồng áng sẽ luôn có mặt khi con cần lương thực.

Nói rồi, các vị thần Ryl biến mất và ý nghĩ sẽ cày xới đất để trồng thức ăn không còn trong đầu Claus nữa.

Khi anh quay trở lại ngôi nhà của mình thì đã thấy ngay một bình sữa đặt trên bàn, mấy ổ bánh mỳ trên tủ để chén bát và một đĩa mật ong đầy ở bên cạnh. Ngoài ra, anh còn thấy một rổ táo đỏ ửng và những chùm nho mới hái đang chờ đợi mình. Anh ngừng lên trời và gọi:

Cuộc đời và những chuyến đi thám hiểm của ông già Noel

- Cảm ơn những người bạn lớn của con.

Mặc dù anh không nhìn thấy những vị thần Ryl nhưng anh biết họ nghe được những gì anh nói và họ hiểu được anh biết ơn họ như thế nào. Chắc chắn ở một nơi nào đó, họ cũng đang mỉm cười cúi xuống nhìn anh.

Nói rồi, Claus chạy đến bàn, ăn những thức ăn vừa được ban tặng một cách ngon lành.

Từ đó trở đi, cứ lúc nào đói anh lại nhìn vào trong tủ đựng chén bát để tìm nguồn thức ăn không bao giờ cạn mà những vị thần Ryl tốt bụng dành tặng. Các vị thần Knook cũng luôn mang đến số củi mà anh cần dùng. Còn các nàng tiên mang đến cho anh chăn màn và quần áo mỗi khi trời trở lạnh.

Claus bắt đầu cuộc sống của mình tại Thung lũng cười và anh luôn nhận được sự quan tâm của những vị thần. Họ mang đến cho anh tất cả những gì cần thiết trong cuộc sống và anh không bao giờ phải cố gắng vất vả để tìm kiếm những gì mình mong muốn.

CHƯƠNG 2

CLAUS LÀM MÓN ĐỒ CHƠI ĐẦU TIÊN

Thực sự thì Claus đúng là một người thông minh, dí dỏm và tốt bụng. Công việc đầu tiên anh muốn làm là trở thành người bạn thân thiết của những người bạn nhỏ trong thế giới của mình. Anh nghĩ rằng trẻ nhỏ thật đáng yêu, ngây thơ, trong sáng và anh muốn dành thời gian làm một điều gì đó có ý nghĩa cho chúng. Anh cũng biết dự định của anh được các vị thần tiên ủng hộ, nếu không họ đã chẳng giúp đỡ và ban cho anh nhiều thứ đến như vậy.

Ngay lập tức anh bắt đầu làm quen với con người, tìm hiểu các tập tục, tập quán và cuộc sống của họ. Anh đi bộ dọc qua thung lũng, tới vùng đồng bằng phía trước và từ đó anh đi về những hướng khác nhau để tìm hiểu được nhiều địa bàn sinh sống của con người. Ở nơi nào cũng vậy, dù đó chỉ là những nhóm dân di cư, hay một khu làng nhỏ, một xóm nhỏ hay một thị trấn lớn, đâu đâu Claus cũng nhìn thấy trẻ con. Cứ nhìn khuôn mặt đáng yêu của chúng, Claus lại càng quyết tâm và nhận thấy những việc mình dự định làm là hoàn toàn chính xác. Dù cuộc sống có vất vả như thế nào, dù con người có phức tạp ra sao nhưng

Cuộc đèn và những chuyến đi thám hiểm của ông già Noel

trên khuôn mặt của những đứa trẻ kia vẫn hiện rõ một vẻ ngây thơ, đáng yêu.

Chỉ một thời gian ngắn sau, bọn trẻ đều trở nên quen thuộc với khuôn mặt vui vẻ và luôn mỉm cười cùng với ánh mắt sáng ngời, tràn đầy tình yêu thương, lòng nhân hậu của Claus. Còn bố mẹ chúng cũng coi chàng trai trẻ như một người bạn tốt của con mình. Họ cho rằng, anh chàng này có thể trông nom và chơi đùa với con cái họ tốt hơn những người lớn tuổi. Họ vui mừng vì cuối cùng cũng tìm được một người thích chơi đùa với trẻ con và luôn khiến chúng cười đùa vui vẻ. Không ai là không yêu quý Claus, với họ anh chính là một người bạn đáng tin cậy.

Bọn trẻ luôn vui vẻ khi chạy nhảy, chơi đùa cùng Claus. Bọn con trai thì cười lên vai của anh, còn những bé gái thì nằm gọn trong vòng tay khỏe mạnh của anh, những đứa trẻ nhỏ hơn thì thích được ngồi trên đùi của anh để được anh dỗ dành, trò chuyện. Từ khi Claus xuất hiện, bọn trẻ dường như cũng vui vẻ hẳn lên, chưa bao giờ chúng lại có cơ hội được vui chơi cùng nhau như thế này. Bất cứ nơi nào có Claus là nơi đó vang vọng lên tiếng cười đùa của trẻ nhỏ. Vào thời đó, cha mẹ không dành nhiều thời gian cho con cái và cũng không quan tâm nhiều đến nhu cầu vui chơi của chúng. Họ còn bận tối mắt tối mũi với công việc đồng áng, việc kiếm sống nuôi gia đình nên không có thời gian quan tâm đến những điều con cái mình mong mỏi. Vì vậy sự xuất hiện của Claus chính là một món quà quý giá đối với cả các ông bố bà mẹ và bọn trẻ. Claus dành gần như toàn bộ thời gian của mình

để làm cho bọn trẻ được hạnh phúc. Nhưng ngược lại, ngay cả bản thân anh cũng cảm thấy vô cùng sung sướng và hạnh phúc. Anh yêu quý trẻ nhỏ bằng cả trái tim và tấm lòng của mình, anh mong muốn mình có thể làm được tất cả những gì chúng muốn và biến mơ ước nhỏ bé của chúng thành hiện thực. Khi ở bên cạnh anh, những đứa trẻ phải sống trong cảnh cơ hàn dường như quên hết sự khổ cực của mình, những đứa trẻ bị ngược đãi không còn ỉm rĩ, những đứa trẻ tật nguyền không còn đau khổ hay tự ti về bất hạnh của mình, những đứa trẻ luôn phải chịu cảnh đau đớn cũng cười đùa vui vẻ khi có bạn bè kề bên. Có thể nói, Claus đã mang lại nụ cười lên môi trẻ nhỏ. Anh tự nguyện làm việc đó và coi đó chính là niềm vui của mình.

Chỉ có hai nơi duy nhất từ chối sự có mặt của Claus: đó chính là lâu đài xinh đẹp của Bá tước Lerd và lâu đài nghiêm trang của Nam tước Baron. Có nhiều trẻ nhỏ sống trong hai lâu đài đó nhưng những người phục vụ đóng sập cửa ngay trước người lạ mặt trẻ tuổi. Nam tước Baron hung dữ còn đe dọa sẽ treo anh trên tường của lâu đài nếu anh tiếp tục đến quấy rầy sự bình yên của họ. Thật là những con người không thân thiện. Claus không hề có ý định xấu, tất cả những gì anh muốn mang lại chỉ là sự hạnh phúc và tiếng cười cho bọn trẻ. Những người kia không hiểu anh và họ đã khiến anh rất buồn. Claus thở dài, quay trở lại những ngôi nhà của những người nghèo nơi anh được chào đón nồng hậu.

Cuộc đời và những chuyến đi thám hiểm của ông già Noel

Mùa đông đang tới gần, mang theo giá lạnh và những cơn gió mùa.

Những đóa hoa vẫn sống một cuộc sống bình yên theo quy luật của tự nhiên. Mùa đông sắp đến, chúng héo tàn và biến mất; những con bọ cánh cứng cũng rời thung lũng tìm đến những vùng đất ấm áp hơn; bọn bướm cũng tạm thời nói lời chia tay với đồng cỏ xanh mướt bởi nếu tiếp tục ở lại thì chúng sẽ bị chết vì rét; còn dòng suối nhỏ kia vẫn chảy đều nhưng âm thanh của nó trở nên khàn khàn chứ không trong trẻo như trước. Nhìn cảnh vật, Claus có cảm giác như mùa đông đã đến từ lâu. Khung cảnh trở nên ảm đạm, anh không thể nhận ra Thung lũng cười vào buổi ban đầu anh đến nơi đây. Thật là hai hình ảnh hoàn toàn trái ngược.

Ngày hôm đó, tuyết bắt đầu rơi. Những bông tuyết trắng muốt ngập tràn không trung của Thung lũng cười, chúng nhảy múa vũ điệu quen thuộc của mình và phủ lên toàn bộ cảnh vật trong thung lũng một chiếc khăn màu trắng. Tuyết trắng rơi đầy trên mái nhà của Claus.

Đêm hôm đó, tên tiểu yêu sương giá Jack đến gõ cửa nhà Claus. Anh đáp:

- Xin mời vào.

Vị khách không mời mà đến không vào trong và đáp:

- Không được, hãy ra bên ngoài đi. Bên trong có lửa, tôi không thể vào được.

Claus bước ra ngoài, trời rét căm căm. Ngay từ khi còn sống trong Rừng, Claus đã biết tiểu yêu sương giá

Jack và anh thích anh chàng vui vẻ này mặc dù hẳn ta không phải là người đáng tin. Claus cũng không hiểu tại sao lại như vậy nhưng anh nghĩ rằng nếu mình không làm gì xấu với người khác thì người ta cũng không có ý định quay lại làm hại mình.

Tên yêu tinh Jack nói:

- Tối nay tôi chẳng có trò gì thú vị để chơi cả Claus ạ. Tại sao thời tiết lại như vậy nhỉ? Trước khi trời sáng, tôi sẽ làm hỏng mũi, tai và ngón chân của khá nhiều kẻ đáng thương đấy.

Nói như vậy có nghĩa là Jack đang muốn tăng thêm phần giá rét cho bầu không khí nhưng điều tồi tệ là hẳn luôn coi những con người tội nghiệp, dễ bị tổn thương là đối tượng trêu đùa. Thấy vậy, Claus cầu xin:

- Jack, nếu anh quý tôi, xin hãy tha cho bọn trẻ. Chúng nó đều là những người vô tội, chúng không biết cách tự chăm sóc và bảo vệ mình.

Tên Jack đáp lại:

- Tại sao cơ? Tại sao tôi phải làm thế?

- Đơn giản là vì chúng còn quá nhỏ, quá yếu ớt.

- Nhưng tôi thích đi trêu chọc những kẻ yếu ớt, dễ bị tổn thương. Người lớn tuổi rất sung sức và có thể làm hỏng ngón tay của tôi mất.

Claus nói tiếp:

- Nhưng bọn trẻ rất yếu ớt, chúng không thể chống lại anh.

Suy nghĩ một lát, Jack nói:

- Đúng vậy. Làm sao chúng có thể chống lại tôi nhỉ. Như vậy cũng chẳng có gì thú vị. Vậy thì nếu tôi có

Cuộc đờn và những chuyến đi thám hiểm của ông già Noel

thể cưỡng lại sự ham muốn của mình thì đêm nay tôi sẽ không chạm vào bất cứ đứa trẻ nào. Còn bây giờ tôi phải đi đây. Chúc ngủ ngon, Claus.

- Chúc ngủ ngon, Jack.

Chàng trai trẻ quay trở vào nhà, đóng cửa lại để ngăn không có cái rét lọt vào bên trong. Còn yêu tinh Jack chạy một mạch đến một ngôi làng gần nhất.

Claus cho thêm củi vào trong lò sưởi, củi cháy bùng bùng làm sáng cả một góc nhà. Bên cạnh lò sưởi là chú mèo lớn có tên là Blinkie, đây là món quà mà thần hoa Peter tặng cho cậu khi cậu đến sống ở thung lũng này. Blinkie có bộ lông mềm, óng mượt và nó luôn lẩm bẩm bài hát vui vẻ thể hiện sự hài lòng và hạnh phúc của mình. Sống cùng với Claus, chú mèo chẳng có gì phải phàn nàn, kêu ca. Với chú ta, cuộc sống như vậy giống như một thiên đường bởi Claus luôn coi chú là một người bạn thân thiết.

Claus quay sang nói chuyện với chú mèo:

- Chắc là phải mất một thời gian dài nữa ta mới được gặp bọn trẻ. Mùa đông đã đến, tuyết phủ dày trong nhiều ngày. Vậy là ta không thể chơi đùa cùng bọn trẻ được rồi. Còn gì buồn hơn điều này hả Blinkie yêu quý.

Chú mèo chăm chú lắng nghe tâm sự của Claus với vẻ cảm thông. Chú ta giơ móng vuốt của mình lên xoa mũi, vẻ trầm tư, suy nghĩ nhưng không trả lời Claus. Có thể nó đang muốn nghĩ ra một ý tưởng nào đó giúp ông chủ cũng là người bạn thân thiết của mình cảm thấy đỡ buồn. Lửa vẫn cháy bập bùng, Claus vẫn ngồi trầm ngâm trên chiếc ghế yêu thích của mình mà

không để ý gì tới thời tiết. Anh cảm thấy buồn khi không được chơi đùa cùng bọn trẻ, anh thấy nhớ chúng vô cùng nhưng lại không biết làm gì để xoa dịu cảm giác này.

Ngày trôi qua, đêm lại đến. Thời gian trôi qua thật chậm, Claus có cảm giác một ngày giống như một năm. Tủ đựng chén bát luôn đầy thức ăn nhưng Claus cảm thấy mệt mỏi vì không có việc gì làm ngoài việc ngồi đây cho củi vào lò sưởi. Với anh, ngồi không giống như một hình thức tra tấn nặng nề nhất.

Một buổi tối, anh nhặt một thanh gỗ lên và dùng dao đeo gọt để giết thời gian. Ban đầu anh không có ý định gì mà chỉ làm như vậy cho chân tay đỡ buồn. Vừa đeo gọt, anh vừa thì thầm nói chuyện với con mèo yêu và hát cho nó nghe những bài hát anh thuộc. Chú mèo nằm gọn trong tổ ấm của mình và quan sát Claus, lắng nghe bài hát và những mong ước của ông chủ. Nó thích nghe ông chủ mình hát. Chú mèo hiểu được tâm trạng của Claus nên luôn chăm chú lắng nghe tâm sự của anh. Chỉ tiếc là nó không biết làm gì để xoa dịu tâm trạng của Claus.

Claus nhìn chú mèo trong khi đeo gọt thanh gỗ. Dần dần, anh cũng không hiểu mình đã làm như thế nào nhưng thanh gỗ xấu xí trên tay anh bỗng chốc trở nên có hình dạng và mới nhìn cũng biết đó chính là cái đầu của một con mèo với hai tai dựng ngược lên trên.

Claus dừng lại và cười lớn. Cả anh và chú mèo Blinkie đều nhìn chăm chú vào thanh gỗ với vẻ ngạc

nhien. Tiếp theo, Claus tiếp tục gọt đẽo, tạo thành mắt, mũi và những bộ phận còn lại của một chú mèo.

Chú mèo không biết ông chủ của mình định chạm khắc cái gì tiếp theo nhưng công việc của Claus thu hút sự chú ý của nó. Nó nằm im lặng quan sát, khuôn mặt lộ rõ vẻ nghi hoặc.

Claus biết chú mèo đang nghĩ gì. Đột nhiên trong đầu anh xuất hiện một ý tưởng thú vị. Anh lướt con dao trên khúc gỗ một cách điêu luyện và đẽo gọt thành hình một chú mèo đang ngồi giống như một chú mèo thật. Sự khéo léo của anh đã giúp anh tạo ra một bức tượng gỗ giống như thật.

Công việc khiến anh tốn khá nhiều thời gian nhưng trong lúc này anh đang không biết sử dụng thời gian trống của mình vào việc gì. Công việc mới này tạo cho Claus có cảm hứng mới, anh tập trung vào công việc và tạm quên đi sự buồn chán khi không được chơi đùa cùng bọn trẻ. Sau mấy ngày, anh đã hoàn tất tác phẩm đầu tay của mình và khúc gỗ lúc trước giờ biến thành một con mèo gỗ ngồi đối diện với chú mèo thật.

Chú mèo Blinkie liếc mắt nhìn hình ảnh của mình, xù lông lên vì tức giận. Nó kêu meo meo tỏ vẻ không bằng lòng. Con mèo gỗ vẫn phớt lờ nó đi, chẳng thêm chú ý như thể nó chẳng là gì trong ngôi nhà này. Thấy vậy, Claus rất thú vị và cười lớn.

Blinkie tiến lên phía trước, tới gần chú mèo gỗ, vừa nhìn chăm chú, vừa hít hít ngửi ngửi xem rốt cuộc đó là gì. Dựa vào thị giác và khứu giác của mình, nó biết sinh vật ngồi trước mặt mình chính là gỗ mặc dù nó

có hình dạng giống như một con mèo. Biết vậy, nó trở nên dịu hơn, quay trở lại chỗ của mình rồi lấy lại vẻ mặt bình thản. Bây giờ nó không còn tức giận mà liếc nhìn ông chủ thông minh của mình đầy ngưỡng mộ. Có thể nó cũng đang cảm thấy hài lòng giống như chúng ta khi chúng ta có được một bức họa hay một bức tượng giống y trang hình dáng bên ngoài của mình.

Ông chủ của chú mèo cũng hài lòng với tác phẩm vừa tạo ra. Đêm hôm đó, anh hoàn toàn có lí do chính đáng để tự chúc mừng mình và anh chắc rằng rồi bọn trẻ cũng sẽ cùng chia vui với anh khi anh gặp chúng. Vậy là Claus đã làm được một món đồ chơi đầu tiên.

CHƯƠNG 3

CÁC VỊ THẦN RYL TÔ MÀU CHO CÁC ĐỒ CHƠI

Hiện tại, một bầu không khí ẩm đậm bao trùm lên Thung lũng cười. Tuyết bao phủ mọi nơi tạo nên một bức tranh màu trắng khổng lồ. Bên ngoài tuyết vẫn rơi đều như thể sẽ không bao giờ ngớt. Claus chưa thể đi chơi đùa với bọn trẻ, anh vẫn ở trong nhà, thỉnh thoảng lại tiếp thêm củi để lò sưởi không bị tắt. Dòng suối như gầm gừ bên dưới lớp băng dày, cây cối và côn trùng nép mình sát vào Mẹ đất để được ủ ấm. Mặc dù đây không phải là lần đầu tiên thời tiết trở rét như vậy, mặc dù vẫn biết rằng vào mùa đông, trời sẽ trở nên lạnh giá nhưng các sinh vật vẫn cảm thấy bối rối và dường như chưa được chuẩn bị kĩ lưỡng để vượt qua một quãng thời gian dài trong điều kiện như vậy. Mặt trăng không còn chiếu những ánh sáng bạc tuyết vời xuống mặt đất như trước mà bị che phủ bởi những đám mây đen khổng lồ. Gió cũng thổi mạnh hơn, chúng vui sướng nô đùa cùng nhau, thổi những bông tuyết mỏng manh bay theo nhiều hướng khác nhau khiến ta có cảm giác nếu cứ tiếp tục như vậy những bông tuyết kia sẽ không bao giờ đáp xuống mặt đất.

Claus nghe thấy tiếng gió rít, cười vang bên ngoài và thầm cảm ơn những vị thần Knook đã giúp anh dựng một ngôi nhà vững chắc và ấm cúng đến như vậy. Thật khó có thể tưởng tượng ra cảnh nếu ta phải ở bên ngoài trời vào buổi đêm và hứng chịu sự hành hạ của cái rét, của gió lạnh và tuyết rơi. Claus thấy mình thật may mắn vì luôn nhận được sự giúp đỡ nhiệt tình từ phía các vị thần dù hiện tại anh không còn sống trong thế giới của họ nữa. Chú mèo Blinkie lười biếng rửa mặt và nhìn chăm chú vào đồng than hồng rực với con mắt hài lòng, thỏa mãn. Con mèo gỗ ngồi đối diện với chú mèo thật và nó cũng nhìn chăm chú về phía trước, không hề cử động. Mà làm sao nó có thể cử động hay di chuyển được bởi nó chỉ là một thứ đồ chơi làm bằng gỗ. Mèo Blinkie không còn tức giận khi nhìn thấy món đồ chơi này nữa mà ngược lại nó còn tỏ ra thích thú khi được nhìn thấy chân dung khắc họa của mình.

Đột nhiên, Claus nghe thấy một âm thanh lạ vẳng đến theo gió. Rất khó có thể tìm được một từ nào để diễn tả âm thanh đó một cách chính xác, nó còn khủng khiếp hơn tiếng than khóc vì đau khổ và tuyệt vọng.

Anh đứng dậy, im lặng chăm chú lắng nghe xem đó là âm thanh gì nhưng gió thổi quá mạnh, tiếng cửa kêu kèn kẹt và tiếng động vang lên từ phía cửa sổ đã làm sao nhãng sự tập trung chú ý của anh. Anh đợi cho đến lúc gió ngừng thổi rồi lại chăm chú lắng nghe. Đúng là tiếng kêu khóc run rẩy vì đau khổ rồi. Không hiểu có chuyện gì xảy ra đây? Chắc là một người nào

Cuộc đón và những chuyến đi thám hiểm của ông già Noel

đó trong khu làng kia đang phải chịu đựng một điều vô cùng khủng khiếp.

Ngay lập tức, anh khoác áo ấm vào, kéo mũ sâu xuống tới mắt để giảm bớt ảnh hưởng của tuyết và gió rồi mở cửa bước ra ngoài. Cửa vừa mở, gió đã ùa vào bên trong khiến bộ lông óng mượt của chú mèo Blinkie xù lên. Nó phải chạy xuống dưới gầm bàn để tránh gió. Claus đóng cửa lại, trong lòng trĩu nặng một mối lo lắng, anh chăm chăm nhìn đường bước đi trong bóng tối.

Những cơn gió nghịch ngợm vẫn cười lớn, la mắng anh và cố gắng đẩy anh ngã nhưng anh vẫn đứng vững. Những bông tuyết bay đập vào mắt khiến anh không nhìn thấy gì nhưng chúng chưa kịp thực hiện được mục đích của mình thì đã bị anh xua đi. Tuyết bao phủ khắp mọi nơi. Cả bầu trời và mặt đất đâu đâu cũng thấy màu tuyết trắng. Đây là lần đầu tiên, Claus phải đối mặt với những chuyện này. Trước đây, anh sống trong rừng sâu và không gì có thể tác động đến nơi ở thiêng liêng của các thần rừng. Dù vậy nhưng Claus không phải là người dễ chấp nhận thất bại, dù khó khăn đến thế nào đi chăng nữa, anh vẫn cố gắng hết sức. Một khi anh đã quyết tâm, không gì có thể cản nổi bước chân anh.

Tiếng kêu khóc bỗng ngưng lại.

Claus quay trở lại nhà nhưng gió khiến anh không thể phân biệt được đường đi. Anh ngã giúi xuống và chạm vào một vật gì đó. Anh bấu lấy vật đó và nhận ra nó không phải là tuyết. Anh kéo vật lạ lại phía mình. Lạ chưa, đó là một đứa trẻ. Tại sao nó lại nằm đây trong điều kiện thời tiết như thế này? Bao nhiêu

câu hỏi xuất hiện trong đầu Claus. Anh nhanh chóng bế đứa trẻ lên và đưa nó vào trong nhà.

Cơn gió cố theo chân anh len vào trong nhà nhưng anh nhanh chóng đóng sập cửa lại khiến gió không kịp trở tay. Anh đặt đứa trẻ tội nghiệp lên trên giường và phủi hết những bông tuyết ra khỏi cơ thể nhỏ bé của nó. Đó chính là cậu bé Weekum, sống trong ngôi nhà ở sau thung lũng. Nhìn khuôn mặt tái ngắt của cậu bé, tim Claus nhói đau. Anh không thể chịu đựng được khi nhìn thấy những đứa trẻ vô tội phải chịu đau đớn.

Claus quấn chăn ấm cho cậu bé và dùng khăn nóng lau lớp tuyết bám trên chân tay cậu bé. Phải một lúc lâu sau, cậu bé mới mở mắt. Vừa nhìn thấy Claus, cậu bé mỉm cười hạnh phúc. Claus mang sữa ấm và thức ăn đến cho đứa trẻ. Chú mèo Blinkie như dán mắt về phía giường với vẻ tò mò. Ăn xong, đứa trẻ nằm gọn trong vòng tay của Claus, thở dài và ngủ một giấc ngon lành. Claus khẽ mỉm cười vì mình đã kịp thời tìm thấy cậu bé, chỉ chậm một lát thôi, chắc tính mạng cậu bé đã bị đe dọa rồi.

Lúc này, những cơn gió bên ngoài nhận thấy không còn trò nghịch ngợm nào nữa nên đã rủ nhau bay đến phía ngọn đồi đằng xa và dạt về phía bắc. Những bông tuyết mệt mỏi mới có cơ hội đáp xuống mặt đất và Thung lũng cười lại trở nên yên tĩnh.

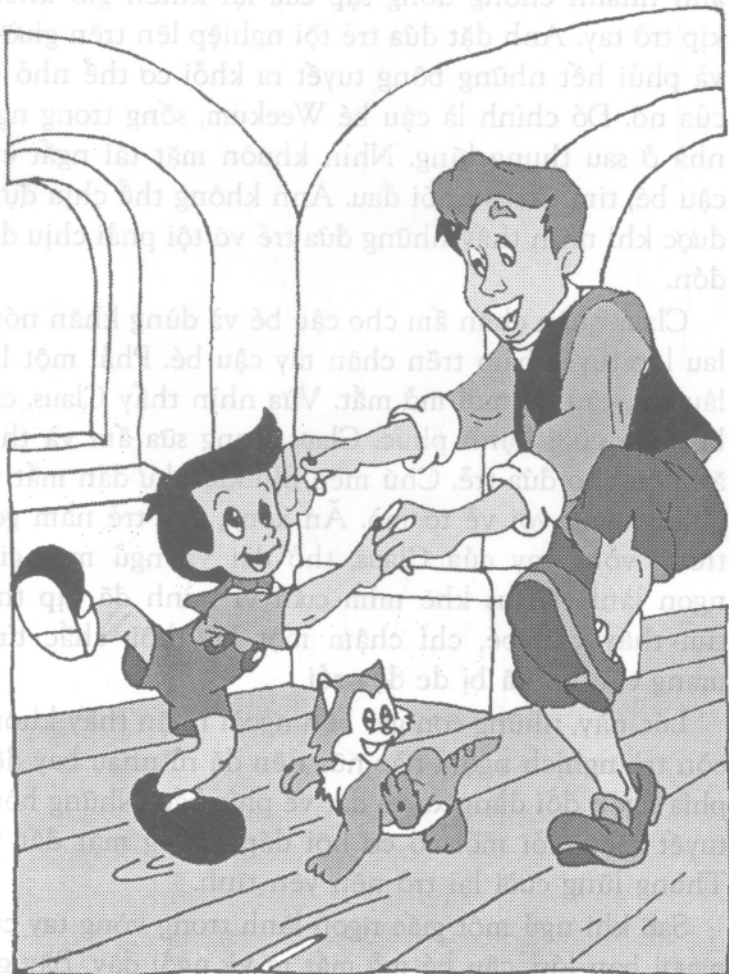
Sau khi ngủ một giấc ngon lành trong vòng tay của người bạn lớn, cậu bé mở mắt ra và ngồi dậy. Bây giờ nó mới có dịp đảo mắt nhìn xung quanh ngôi nhà và tất cả những đồ vật chứa bên trong.

Cuối cùng, cậu bé quay sang nhìn Claus và nói:

câu hỏi xuất hiện trong đầu Claus. Anh nhanh chóng
bề đưa trẻ lên và vào trong nhà.

Con gió cõ theo chân anh len vào trong nhà nhưng
anh nhanh chóng đóng cửa lại khiến gió không

nó mới có dịp đảo mắt nhìn xung quanh ngôi nhà và
tất cả những đồ vật chứa bên trong.
Cuối cùng, cậu bé quay nhìn Claus và nói:

- Anh có con mèo xinh quá. Cho em ôm nó một chút có được không.

Con Blinkie hiểu được cậu bé muốn nói gì liền chạy biến đi. Nó không thích người khác ngoài ông chủ của nó ôm ấp, vuốt ve. Thật là một con mèo bướng bỉnh.

Cậu bé lại tiếp tục:

- Con mèo kia không chạy kìa. Anh cho em ôm nó nhé.

Claus đặt con mèo gỗ lên tay đứa trẻ; cậu bé liền ôm ấp, vuốt ve và đặt một nụ hôn tridu mền lên một bên tai của nó. Mặc dù đó chỉ là một con mèo làm bằng gỗ nhưng dường như đứa trẻ này rất thích nó và đối xử với nó giống như một con mèo thật.

Đợi một lúc, Claus quay sang hỏi cậu bé:

- Tại sao em lại bị lạc? Trời giá rét như vậy em ra ngoài có việc gì?

Weekum trả lời:

- Em đến nhà dì em nhưng lại bị lạc đường. Em không biết mình đi đâu nữa. Trời thì tối, tuyết rơi nhiều, lại còn có gió mạnh nữa. Chẳng hiểu thế nào mà em lại đến được nơi đây.

- Bị lạc như vậy, em có sợ không?

- Trời thì lạnh, tuyết đập vào mắt khiến em chẳng nhìn thấy gì cả. Sau đó em cứ tiếp tục đi cho đến khi em bị ngã xuống lớp tuyết dày mà không biết mình đang ở đâu. Đột nhiên, gió ập đến và kéo em theo cho đến khi gặp anh.

Claus nhẹ nhàng xoa đầu cậu bé, Weekum cũng nhìn Claus và mỉm cười nói:

- Bây giờ thì em không sao rồi.

Thấy cậu bé nói vậy, Claus sung sướng trả lời:

- Vậy thì tốt. Bây giờ anh sẽ đặt em nằm ngủ trên chiếc giường ấm áp này. Em phải ngủ đi nhé, ngủ cho đến sáng hôm sau. Đừng sợ, cậu bé. Rồi mai anh sẽ đưa em về nhà với mẹ.

Cậu bé gật đầu ngoan ngoãn vâng lời nhưng trước khi nằm xuống, cậu hỏi:

- Thế chú mèo này có thể nằm ngủ cùng em không?

- Tất nhiên là được rồi.

Weekum sung sướng mỉm cười và nói:

- Nó quả là một con mèo xinh xắn. Em thích nó lắm.

Claus kéo chăn đắp cho cậu bé. Vừa nằm xuống một lúc, cậu bé đã chìm vào giấc ngủ, tay vẫn ôm chặt con mèo gỗ. Trông khuôn mặt cậu bé lúc này tràn ngập niềm vui và hạnh phúc.

Hôm sau, mặt trời lên cao, chiếu những ánh sáng ấm áp của mình xuống Thung lũng cười, làm tan chảy lớp tuyết phủ dày đặc trên mặt đất. Claus chuẩn bị đưa đứa trẻ bị lạc quay trở về nhà. Chắc giờ này mẹ cậu bé đang lo lắng lắm đây. Bà mẹ nào chẳng lo lắng khi con mình bị lạc bên ngoài vào ban đêm, đặc biệt là trong điều kiện thời tiết gió rét căm căm như vậy.

Cậu bé Weekum hỏi Claus:

- Anh Claus ơi! Anh cho em con mèo này nhé. Em thích nó hơn mấy con mèo thật bởi nó sẽ không chạy lung tung, không cào, cắn người khác. Nó thật đáng yêu anh ạ.

- Tất nhiên là được. Nếu em thích nó, em có thể mang về nhà chơi.

Claus cảm thấy hạnh phúc vô cùng bởi món đồ chơi anh làm ra đã mang lại niềm vui cho đứa trẻ này. Anh lấy áo khoác lên người cậu bé và con mèo gỗ, đặt cậu bé lên vai rồi hướng thẳng tới khu làng nơi Weekum đang sinh sống. Cứ nghĩ đến cảnh mẹ cậu bé vui mừng khôn xiết khi cậu con trai nhỏ của mình về nhà là trong lòng anh lại náo nức như thể đó chính là niềm hạnh phúc của mình. Anh yêu trẻ con và luôn cố gắng hết sức để làm chúng hạnh phúc. Anh vui theo những niềm vui của trẻ, buồn khi thấy chúng phải chịu bất hạnh.

Vừa tới nhà, cậu bé đã reo lên:

- Mẹ ơi! Mẹ ơi! Mẹ nhìn này. Con có một con mèo rồi.

Người phụ nữ tốt bụng gạt nước mắt sung sướng khi nhìn thấy cậu con trai của mình. Bà rối rít cảm ơn Claus vì đã cứu sống cậu con trai duy nhất của bà. Claus chào tạm biệt hai mẹ con rồi quay trở về nhà trong thung lũng. Trên đường đi, lòng anh ngập tràn niềm vui và cảm giác ấm áp vì vừa làm được một việc tốt.

Đêm hôm đó, anh nói với chú mèo:

- Ta tin rằng bọn trẻ cũng yêu quý những con mèo làm bằng gỗ không kém so với những chú mèo thật Blinkie ạ. Những con mèo gỗ không làm bọn trẻ bị đau nếu chúng bị véo tai hay kéo đuôi. Mà có thấy cậu bé Weekum đã nâng niu con mèo gỗ kia như thế nào không? Ta sẽ làm thêm một vài con nữa.

Cuộc đờn và những chuyến đi thám hiểm của ông già Noel

Đó chính là cột mốc đánh dấu một công việc vĩ đại khác của Claus.

Chú mèo tiếp theo được đeo gọt và chạm khắc khéo léo hơn chú mèo trước. Trong khi Claus đang ngồi làm việc thì vị thần Ryl vàng đến thăm anh. Thần thấy ngạc nhiên trước sự khéo léo và tài năng của con người này, chính vì vậy thần vội chạy đi gọi thêm những người bạn khác của mình đến để chiêm ngưỡng tác phẩm của Claus.

Rồi thần Ryl xanh, thần Ryl đỏ, thần Ryl xanh lục, thần Ryl đen, thần Ryl vàng ngồi thành một vòng tròn trên nền nhà để xem Claus đeo gọt chú mèo gỗ. Các thần đều tỏ ra thích thú khi anh dùng một thanh gỗ bình thường để tạo ra một con vật đồ chơi rất đẹp và dễ thương. Các thần không ngờ Claus lại có tài đến như vậy.

Suy nghĩ một lát, thần Ryl vàng nói:

- Nếu con mèo này được tô vẽ màu sắc giống như những con mèo thật thì chắc chẳng ai có thể nhận ra nó được làm từ gỗ đâu.

Claus sung sướng hưởng ứng ý tưởng tuyệt vời của thần Ryl vàng. Anh nói:

- Đúng vậy. Bọn trẻ sẽ không thể phân biệt ra được. Thật là một ý tưởng hay.

Các thần Ryl ngồi đấy cũng đồng tình ủng hộ.

Thần Ryl đỏ reo lên:

- Ta sẽ mang đến cho Claus màu đỏ, màu ta dùng để điểm tô những bông hoa hồng và hoa tulip của ta. Như vậy, con có thể dùng màu này để tô môi và lưỡi của con mèo.

Thần Ryl xanh lá cây cũng thêm vào:

- Vậy thì ta sẽ mang đến cho con màu xanh, màu ta dùng để điểm tô cho cỏ cây và lá. Như vậy con có thể dùng nó để tô màu mắt cho chú mèo.

Thần Ryl vàng khê reo lên:

- Tất nhiên là những con mèo đồ chơi cũng cần có một chút màu vàng rồi. Ta sẽ pha một vài màu vàng mà ta dùng để điểm tô hoa mao lương hoa vàng và hoa cúc rực rỡ rồi đem đến cho con. Con có thể tha hồ sử dụng để tô vẽ tác phẩm của mình.

Thần Ryl đen xen vào:

- Không thể thiếu phần của tôi được. Những chú mèo thật có màu đen. Vậy ta sẽ mang đến một vài màu đen mà ta vẫn thường sử dụng để con tô màu cho những chú mèo đồ chơi màu đen của mình.

Thần Ryl xanh nước biển nói:

- Ta thấy con mèo Blinkie có đeo vòng xanh ở cổ. Ta sẽ mang đến cho con màu sắc đó để con tô màu cho những chiếc vòng đeo chuông ở cổ cho lũ mèo.

Nói rồi, các vị thần Ryl biến mất và đến khi Claus hoàn tất tác phẩm của mình thì họ đã quay trở lại, trên tay mang tất cả các loại màu sắc mà họ muốn tặng cho Claus.

Họ đặt chú mèo Blinkie ngồi trên bàn để Claus có thể quan sát kĩ hơn và tô điểm màu sắc cho chú mèo đồ chơi. Khi anh vẽ xong, các vị thần Ryl trầm trồ kinh ngạc bởi chú mèo gỗ trông không khác gì chú mèo thật đang ngồi trước mặt họ.

Thần Ryl đỏ reo lên:

- Giống quá! Nếu như chú mèo thật không cử động thì ta không thể nhận ra đâu là mèo thật, đâu là mèo gỗ.

Chú mèo Blinkie tỏ ra khó chịu khi những ánh mắt và sự chú ý của mọi người xung quanh đều đổ dồn về phía con mèo gỗ kia. Chưa bao giờ nó cảm thấy bị bỏ rơi như vậy. Dường như nó phản đối phiên bản bắt trước hình dáng của nó, vì vậy nó lăm lũi đi xuống góc giường và ngồi xuống đây vẻ khó chịu.

Claus thấy vô cùng sung sướng, anh ngắm đi ngắm lại tác phẩm do chính mình tạo ra. Chính bản thân anh cũng không ngờ nó lại sống động như thật đến như vậy. Sáng hôm sau, anh lại ra khỏi nhà và đi bộ băng qua lớp tuyết dày bao phủ thung lũng để tới vùng đồng bằng nơi có nhiều trẻ em sinh sống. Đó là một khu làng nhỏ, nghèo nhưng mọi người luôn tỏ ra thân thiện với nhau và với cả một người lạ như anh. Anh bước vào một túp lều rách nát nằm sát mấy bức tường bao quanh lâu đài của Bá tước Lerd. Trong nhà, một bé gái nhỏ đang nằm trên một chiếc chiếu cũ, rên rỉ vì đau đớn.

Claus tiến lại gần đứa trẻ tội nghiệp, hôn lên trán cô bé và dỗ dành nó. Anh nhẹ nhàng rút từ trong áo khoác con mèo đồ chơi rồi đặt vào bàn tay nhỏ bé của đứa trẻ. Anh chẳng biết làm gì giúp cô bé khỏi đau, anh hi vọng món đồ chơi này sẽ giúp cô bé thấy vui hơn và quên đi nỗi đau đớn đang hành hạ thể xác mình.

Ngay sau đó, Claus nhận ra công sức mình bỏ ra không vô ích. Nhìn thấy con mèo đồ chơi, mắt cô bé bừng sáng vì vui sướng. Cô bé ôm con mèo nhỏ vào

lòng như thể nó là một thứ quý giá và nhất định không rời con mèo gỗ dù chỉ trong một phút. Con sốt giảm đi và sự đau đớn cũng được xoa dịu bớt. Cô bé nhắm mắt ngủ nhưng miệng vẫn mỉm cười hạnh phúc. Claus thấy thật không uổng công khi anh thức khuya dậy sớm tạo nên món đồ chơi này và lại càng không uổng công anh vượt qua một quãng đường khó đi, tuyết phủ dày để đến với cô bé.

Lại một lần nữa, Claus cười vang một cách sáng khoái. Anh lẩm bẩm hát những bài hát quen thuộc trên đường về nhà. Chưa bao giờ anh cảm thấy hạnh phúc như vậy và anh cũng không ngờ mình lại hạnh phúc đến thế khi đem hạnh phúc đến cho người khác.

Vừa bước vào nhà, anh nhìn thấy sư tử cái Shiegra đang ngồi đợi mình. Ngay từ khi Claus còn nhỏ, Shiegra đã rất yêu mến anh và khi anh được chuyển về sống tại nhà của nữ thần rừng Necile, nó vẫn thường xuyên đến thăm Claus và lên cho anh bú. Chính dòng sữa của Shiegra đã cứu sống anh khi anh bị người ta bỏ rơi ở bìa rừng. Claus rời khỏi khu rừng Burzee, Shiegra cảm thấy cô đơn và thường xuyên bị ốm vì nhớ chàng trai trẻ. Đến tận bây giờ, nó mới có đủ can đảm để vượt qua băng tuyết đến thăm Claus một lần nữa. Ai cũng biết sư tử rất sợ tuyết nhưng tình yêu dành cho Claus đã chiến thắng được nỗi sợ hãi của Shiegra, khiến nó trở nên dũng cảm. Shiegra đã già lắm rồi, răng của nó bắt đầu rụng nhiều, bờm đã mọc dài, lông ở đuôi cũng chuyển từ màu vàng nâu sang màu trắng. Tuổi tác không tha cho bất cứ ai. Claus cũng không ngờ Shiegra lại già đến như vậy.

Cuộc đời và những chuyến đi thám hiểm của ông già Noel

Claus thấy chú sư tử nằm trên giường của mình, anh vội vàng chạy đến vòng tay ôm cổ chú ta đầy yêu thương. Con mèo Blinkie đã lui về một góc kín trong ngôi nhà bởi nó sợ vía của chú sư tử kia. Nó không thích sư tử, nếu không muốn nói là sợ. Mặc dù Shiegra tỏ ra hiền lành, không làm hại nó nhưng nó cũng chẳng thèm đến gần.

Claus kể cho người bạn già của mình về những con mèo gỗ mà anh đã làm và anh đã khiến cậu bé Weekum cùng cô bé đang bị ốm vui sướng như thế nào với món quà của mình. Shiegra không biết nhiều về trẻ nhỏ và thú thực là nếu nó có gặp một đứa trẻ nào đó thì chắc chắn nó cũng sẽ không được yêu quý. Từ trước đến giờ, con người luôn coi sư tử là một loài thú dữ, không thể làm bạn được. Mặt khác, Shiegra cũng không thích trẻ con, nhưng với Claus thì hoàn toàn khác. Nó luôn yêu quý Claus, yêu quý tất cả những gì thuộc về anh. Và lúc này đây, nó tỏ ra thích thú và quan tâm đến công việc của chàng trai trẻ. Nó quay sang hỏi Claus:

- Những thứ đồ này trông rất cuốn hút. Nhưng ta không hiểu tại sao con lại tạo ra những con mèo gỗ, loài mèo là một loài động vật không quan trọng và chẳng có gì đặc biệt cả. Giả sử bây giờ ta đang ở đây, tại sao con lại không tạo ra một hình ảnh của một chú sư tử cái, nữ hoàng của những con thú. Ta tin rằng, bọn trẻ sẽ thấy rất hạnh phúc khi có được một món đồ chơi như vậy.

Nghe thấy Shiagra nói vậy, Claus nghĩ cũng là một lời gợi ý hay. Ngay lập tức, anh lấy một mảnh gỗ, mài dao thật sắc, chuẩn bị cho công việc đẽo gọt của mình.

Trong khi chú sư tử Shiegra ngồi ngay ngắn trên giường của anh, anh tập trung tạo ra một hình mẫu giống y trang chú sư tử cái. Claus cố khắc họa những đường nét của chú sư tử sao cho giống y như thật từ những chiếc nanh sắc nhọn đến đôi mắt hoang dã với những đường nét trên cơ thể của chú.

Khi công việc được hoàn tất, Claus nói:

- Shiegra, người có một cái nhìn thật dữ dằn đấy.

Chú sư tử trả lời:

- Đó chính là hình ảnh của ta bởi đối với tất cả những người khác kể cả những người bạn của ta, ta vẫn luôn dữ dằn mà.

Đeo gót xong là đến công đoạn tô vẽ. Shiegra thích thú ngồi nhìn Claus lướt bút tô điểm lên hình ảnh của mình bằng những màu sắc sinh động. Chú sư tử già nhẹ đặt móng vuốt to lớn của mình lên mặt bàn và dướn người lên để nhìn món đồ chơi giống hệt như mình được kĩ hơn. Con vật tỏ ra thích thú trước những gì nhìn thấy. Đây là lần đầu tiên nó thấy một phiên bản giống mình đến như vậy. Nó tự hào reo lên:

- Claus, con đúng là một thợ thủ công lành nghề. Bọn trẻ sẽ thích con thú này hơn những con mèo kia. Ta tin chắc là như vậy.

Nói rồi, nó gầm gừ với Blinkie. Chú mèo sợ hãi nép mình gần lò sưởi. Chú ta không dám phản ứng hay tỏ thái độ khó chịu trước Shiegra. Mãi cho đến khi nhìn thấy chú sư tử tạm biệt Claus, đi về nhà mình trong khu rừng, chú ta mới từ từ bước ra khỏi chỗ nấp.

CHƯƠNG 4

CÔ BÉ MAYRIE SỢ HÃI NHƯ THẾ NÀO

Mùa đông đã qua và Thung lũng cười lại tràn ngập tiếng cười đùa vui vẻ. Một bầu không khí hoàn toàn khác bao trùm lên con người và cảnh vật nơi đây. Có lẽ dòng suối chính là kẻ hạnh phúc nhất vì nó lại được tự do chảy không còn phải chịu sự lạnh lẽo, khô cứng của băng giá. Năm nào cũng vậy, đến mùa đông ta có cảm giác dòng suối như đang than khóc trước số phận bất hạnh của mình nhưng khi thời gian này qua, không ai có thể tỏ ra sung sướng bằng nó. Lần này cũng vậy, suối dường như chảy ừng ục dữ dội hơn bất cứ thời điểm nào và nó háo hức lao mình vào những tảng đá để ăn mừng và chơi đùa. Mỗi lần như vậy những tia nước bắn tung tóe lên không trung giống như mưa rào. Dòng suối cũng giống như một đứa trẻ nhỏ ngây thơ, hồn nhiên, tự do vui đùa cùng mây trời. Những đám cỏ đua nhau mọc xanh mơn mớn. Chúng nhô lên khỏi những cuống đã chết ẩn mình trong tuyết. Tuy nhiên, đám hoa lá lại có vẻ ngưng ngừng hơn, chúng không đua nhau khoe sắc mà e ấp, thẹn thùng trông giống những thiếu nữ mới lớn. Các thần Ryl vẫn kiên nhẫn chăm chút cho những đứa con tinh thần của mình nhưng dường như chúng vẫn quá rụt rè để bùng nổ. Mặt trời chiếu những

Trong khi chú sư tử Shiegra ngồi ngay ngắn trên giường của anh, anh tập trung tạo ra một hình mẫu giống y trang chú sư tử cái. Claus cố khắc họa những đường nét của chú sư tử sao cho giống y như thật từ những chiếc nanh sắc nhọn đến đôi mắt hoang dã với những đường nét trên cơ thể của chú.

Khi công việc được hoàn tất, Claus nói:

- Shiegra, người có một cái nhìn thật dữ dằn đấy.

Chú sư tử trả lời:

- Đó chính là hình ảnh của ta bởi đối với tất cả những người khác kể cả những người bạn của ta, ta vẫn luôn dữ dằn mà.

Đéo gọt xong là đến công đoạn tô vẽ. Shiegra thích thú ngồi nhìn Claus lướt bút tô điểm lên hình ảnh của mình bằng những màu sắc sinh động. Chú sư tử già nhẹ đặt móng vuốt to lớn của mình lên mặt bàn và dướn người lên để nhìn món đồ chơi giống hệt như mình được kĩ hơn. Con vật tỏ ra thích thú trước những gì nhìn thấy. Đây là lần đầu tiên nó thấy một phiên bản giống mình đến như vậy. Nó tự hào reo lên:

- Claus, con đúng là một thợ thủ công lành nghề. Bọn trẻ sẽ thích con thú này hơn những con mèo kia. Ta tin chắc là như vậy.

Nói rồi, nó gầm gừ với Blinkie. Chú mèo sợ hãi nép mình gần lò sưởi. Chú ta không dám phản ứng hay tỏ thái độ khó chịu trước Shiegra. Mãi cho đến khi nhìn thấy chú sư tử tạm biệt Claus, đi về nhà mình trong khu rừng, chú ta mới từ từ bước ra khỏi chỗ nấp.

tia sáng ấm áp, như đang nhảy múa trên không trung. Cả thung lũng tràn ngập trong ánh mặt trời .

Một ngày kia, khi đang ngồi thưởng thức bữa tối ngon lành của mình thì Claus nghe thấy một tiếng gõ cửa có vẻ rụt rè. Anh gọi với ra:

- Mời vào.

Không ai bước vào nhưng một lúc sau lại có tiếng gõ cửa. Claus đứng dậy, chạy ra mở cửa cho vị khách nhút nhát. Chà chà, đó là một cô bé đang dắt tay cậu em trai bé nhỏ của mình. Trông hai đứa trẻ thật đáng yêu, khuôn mặt chúng lộ rõ vẻ hồn nhiên giống như những đứa trẻ mà Claus vẫn thường chơi đùa.

Nhìn thấy Claus, cô bé ngượng ngùng hỏi:

- Anh Claus có phải không ạ?

Anh cười lớn, dịu dàng đáp lại cô bé:

- Đúng vậy, anh đây.

Rồi anh ôm hai đứa trẻ vào lòng, hôn chúng:

- Anh rất vui khi các em đến đây. Nào, vào trong này và cùng anh dùng bữa tối.

Anh dẫn chúng vào trong, đặt chúng ngồi vào bàn ăn và cho chúng uống sữa, ăn bánh. Khi hai đứa trẻ ăn xong, Claus hỏi:

- Có việc gì mà các em phải đi xa như vậy để đến gặp anh?

Cô bé Mayrie trả lời:

- Em muốn có một con ngựa nhỏ.

Cậu em nhỏ đang bập bẹ tập nói cũng hào hứng hét lên:

- Con ngựa nhỏ!

Cuộc đón và những chuyến đi thám hiểm của ông già Noel

Claus sung sướng khi thấy món đồ chơi của mình được rất nhiều trẻ nhỏ biết đến. Anh đáp:

- Các em muốn mấy con mèo đồ chơi của anh đúng không nào?

Hai đứa trẻ gật đầu.

- Đáng tiếc là bây giờ anh chỉ còn lại một con. Hôm qua anh đã mang hai con đến thị trấn tặng cho hai bạn nhỏ khác rồi. Vậy bây giờ anh sẽ tặng con còn lại cho em trai của em nhé bởi cậu bé nhỏ hơn, anh sẽ làm con khác dành cho em. Được không cô bé?

Khuôn mặt cậu bé rạng rỡ nụ cười khi nhận được món đồ chơi quý giá mà Claus đưa cho mình nhưng cô bé Mayrie lại giơ tay ôm mặt khóc nức nở:

- Em... em... muốn con... ngựa nhỏ ... ngay bây giờ cơ.

Sự thất vọng của cô bé khiến Claus cảm thấy buồn. Anh không chịu được cảnh nhìn thấy bọn trẻ buồn dù đó không phải là lỗi của anh. Sau đó, đột nhiên anh nhớ ra con Shiegra.

Anh xoa đầu cô bé, an ủi:

- Đừng khóc nữa, bé ngoan. Anh có một món đồ chơi đẹp hơn cả chú mèo kia và anh sẽ tặng nó cho em.

Rồi anh vội vã đến tủ bát và lấy ra món đồ chơi có hình con sư tử rồi đặt trên bàn trước mặt Mayrie.

Cô bé liếc nhìn hàm răng hung dữ và ánh mắt đáng sợ của con thú rồi hét lớn, chạy ra khỏi ngôi nhà. Cậu bé cũng chạy đuổi theo chị mình, vừa chạy vừa hét điều gì đó. Cậu bé cũng sợ đến nỗi làm rơi cả con mèo đồ chơi.

Trong giây lát, Claus đứng yên không cử động bởi anh rất bối rối và ngạc nhiên trước những gì vừa diễn

ra. Anh nhanh chóng cất món đồ chơi vào trong tủ và chạy đuổi theo hai đứa trẻ.

Cô bé Mayrie dừng lại, cậu em nhỏ nắm lấy vạt áo cô bé. Trong mắt hai đứa trẻ hiện rõ vẻ sợ hãi, chúng liếc nhìn về phía căn nhà. Claus phải dỗ dành mãi, bảo tủ đã bị khóa và con vật không thể chạy ra ngoài được, bọn trẻ mới tỏ ra đỡ sợ hơn.

Claus hỏi:

- Tại sao các em lại sợ hãi đến như vậy khi nhìn thấy món đồ chơi đó? Nó đâu có phải là đồ thật đâu, chỉ là đồ chơi thôi mà.

Mayrie quả quyết:

- Nhưng nó rất tệ. Một... một con thú đáng... đáng sợ. Nó... không giống... như... như con mèo đáng yêu.

Claus suy nghĩ một lát rồi đáp lại:

- Có thể em đúng. Nhưng nếu em quay trở lại nhà thì anh sẽ làm cho em một con mèo rất đẹp.

Bọn trẻ rụt rè bước vào trong ngôi nhà, chúng hoàn toàn tin tưởng vào lời nói của Claus. Ngay sau đó, chúng hào hứng ngồi nhìn Claus đeo gọt một con mèo đồ chơi từ một miếng gỗ rồi tô vẽ nó bằng những màu sắc tự nhiên. Claus làm công việc đó rất nhanh bởi anh đã có kinh nghiệm và rất khéo léo. Mayrie rất thích món đồ chơi của mình bởi cô bé đã được tận mắt nhìn thấy Claus làm ra nó.

Sau khi hai người khách nhỏ rời đi, Claus ngồi xuống bàn, trầm tư suy nghĩ. Anh nhận ra rằng những sinh vật hung dữ như người bạn sư tử của anh không bao giờ có thể trở thành hình mẫu đồ chơi dành cho

bọn trẻ. Bọn trẻ thích những con vật nhỏ đáng yêu hơn là một con thú trông có vẻ đáng sợ.

Anh tự nói với mình: “Chắc chắn mình không được tạo ra một món đồ chơi khiến bọn trẻ phải sợ hãi. Vì mình đã biết Shiegra rất lâu rồi nên mình không sợ nhưng rõ ràng bọn trẻ đã rất sợ hãi khi nhìn thấy hình mẫu của Shiegra. Lần sau mình sẽ lựa chọn những con vật hiền lành như sóc, thỏ, nai để làm mẫu. Những con vật đó sẽ khiến bọn trẻ thích thú chứ không hoảng sợ.

Ngay ngày hôm đó, Claus bắt đầu công việc của mình và đến giờ đi ngủ, anh đã làm được một con thỏ và một con cừu bằng gỗ. Những con vật này không giống thật như những con mèo đồ chơi bởi anh gọt dẻo chúng dựa trên trí nhớ của mình nhưng dù sao

chúng cũng rất đẹp và đáng yêu. Chú mèo Blinkie ngồi quan sát Claus làm việc từ đầu đến cuối. Chú ta có vẻ thích thú khi nhìn chủ làm việc.

Những món đồ chơi Claus làm khiến bọn trẻ rất thích thú. Đứa nào cũng muốn có được một món đồ chơi như vậy và dần dần đồ chơi của Claus lan tới tất cả các khu làng trên vùng đồng bằng. Anh luôn tự mình mang đồ chơi đến tặng cho những đứa trẻ bị ốm hoặc những đứa trẻ không may mắn bị tật nguyền. Những đứa trẻ khỏe mạnh có thể đi lại được thì không ngại đường xa, chúng đi bộ từ đồng bằng đến thung lũng để xin Claus đồ chơi. Càng ngày, Claus càng được mọi người quý mến.

Đầu tiên là những đứa trẻ từng chơi đùa với Claus vào thời gian trước khi anh làm đồ chơi. Và tất nhiên, anh vô cùng sung sướng tặng cho chúng những con vật đồ chơi đáng yêu mà mình đã làm được. Anh cố gắng làm đồ chơi thật nhanh để đứa trẻ nào đến cũng có phần. Những đứa trẻ sống ở xa hơn sau khi nghe nói về món đồ chơi đó cũng không quản ngại đường xa đến nhà Claus để xin. Claus luôn chào đón những người bạn nhỏ và không bao giờ để bất cứ đứa trẻ nào tay không ra về. Anh không chịu nổi khi nhìn thấy ánh mắt thất vọng của chúng. Với anh, bọn trẻ là những thực thể đáng yêu nhất của tạo hóa, là tương lai của thế giới nên chúng cần được yêu thương, chiều chuộng. Trẻ nhỏ phải được hưởng một cuộc sống tinh thần vui vẻ, hạnh phúc và tràn ngập tiếng cười. Anh cố gắng làm tất cả những gì có thể để làm chúng vui.

Càng ngày càng có nhiều trẻ em đến xin đồ chơi và điều này khiến Claus trở nên bận rộn với công việc của

mình. Tuy nhiên, anh thấy rất hạnh phúc khi biết rằng đồ chơi mình làm ra đem lại niềm vui cho những đứa trẻ thơ ngây. Chính điều này đã tạo động lực cho anh, giúp anh làm việc không biết mệt mỏi. Những người bạn bất tử của Claus cũng vui mừng với thành công của anh và luôn ủng hộ, giúp đỡ anh trong mọi lĩnh vực.

Thần Knook chọn cho Claus những mảnh gỗ mềm, như vậy con dao của anh sẽ không bị cùn khi đeo gọt chúng. Thần Ryl luôn cung cấp cho anh nguồn màu vẽ. Các nàng tiên luôn mang đến cho anh đầy đủ các công cụ từ cưa, đục, búa, đinh, dao và những thứ cần thiết khác cho công việc làm đồ chơi. Ai cũng ủng hộ Claus bởi những gì anh làm là đáng quý. Anh không quản ngại mệt mỏi, làm việc đêm ngày với hi vọng sẽ đem lại niềm vui cho những đứa trẻ ngây thơ.

Claus biến căn phòng của mình trở thành một nhà xưởng tuyệt vời. Anh đóng một chiếc ghế dài, đặt bên cửa sổ để trưng bày dụng cụ và màu vẽ, như vậy anh có thể dễ dàng với tới chúng trong khi làm việc. Anh hoàn tất món đồ chơi này rồi món đồ chơi khác với một cảm xúc rạo rực, phấn khích. Trái tim anh tràn ngập niềm hạnh phúc mỗi khi một tác phẩm được hoàn tất. Cả ngày anh cười hát, huyết sáo vang rộn căn nhà nhỏ. Claus yêu cuộc sống nơi đây, yêu những con người nhỏ bé và yêu cả những gì bình thường nhất.

Claus nói lớn:

- Đó là tại vì tôi đang sống tại Thung lũng cười, nơi tất cả mọi vật đều cười vang đầy hạnh phúc.

Tuy nhiên, cả tôi, các bạn và tất cả những cư dân sống nơi đây đều biết rằng đó không phải là nguyên nhân chính xác.

CHƯƠNG 5

BESSIE BLITHESOME ĐẾN THUNG LŨNG CƯỜI

Một ngày kia khi Claus đang ngồi bên bậc cửa vừa tận hưởng những tia nắng ấm áp của mặt trời, vừa thực hiện công việc đéo gọt của mình thì anh nhìn thấy một nhóm người đang đi qua thung lũng. Khi họ tới gần hơn, Claus phát hiện ra nhóm người đó có trang bị vũ khí khá kĩ lưỡng. Họ mặc những bộ áo giáp sáng loáng, tay cầm giáo, rìu trông như những chiến binh quả cảm. Phía trước là Bessie Blithesome bé nhỏ, con gái xinh đẹp của Bá tước Lerd, người đã từng đuổi Claus ra khỏi lâu đài của mình. Cô bé cưỡi trên mình một con ngựa trắng muốt như tuyết, dây cương của nó có đính những hạt đá quý lấp lánh và yên cương giắt đầy vàng và những hình thêu kì công. Những người lính kia được phái đi bảo vệ cô bé khỏi những nguy hiểm cô có thể gặp phải trên đường. Nhìn cảnh đó, Claus nhớ tới những đứa trẻ nhà nghèo mà không khỏi thương xót cho số phận của chúng. Tại sao trên đời lại có những chuyện như vậy? Cùng là con người với nhau nhưng chúng sống trong những hoàn cảnh khác nhau.

Claus thấy vô cùng ngạc nhiên nhưng anh vẫn tiếp tục huyết sáo rồi hát vang cho đến khi đoàn người ngựa

Cuộc đón và những chuyến đi thám hiểm của ông già Noel

tới gần, ngay trước mặt anh. Cô gái nhỏ vẫn ngồi trên ngựa và nói xuống:

- Anh Claus, tôi muốn có một món đồ chơi. Xin hãy cho tôi...

Giọng cô bé khẩn khoản cầu xin và ngay lập tức Claus đứng bật dậy tiến tới bên cạnh cô bé. Nhưng lúc đó anh lại thấy bối rối không biết trả lời cô bé như thế nào.

Claus nói:

- Em là con gái của Bá tước giàu có và em có tất cả những gì em muốn. Những thứ đồ chơi của anh rất tầm thường, làm sao xứng đáng với em cơ chứ.

Bessie trả lời:

- Đúng vậy nhưng không hoàn toàn chính xác. Em có thể có tất cả những loại đồ chơi trên thế giới này trừ của anh.

Claus tiếp tục:

- Nhưng anh làm những món đồ chơi này dành cho những đứa trẻ nhà nghèo. Chúng chẳng có gì để chơi cả. Bố mẹ chúng quá nghèo, quá bận rộn để quan tâm đến cuộc sống tinh thần của chúng.

Bessie hỏi:

- Có phải những đứa trẻ nghèo thích chơi đồ chơi hơn những đứa trẻ con nhà giàu không?

Suy nghĩ một lát, Claus trả lời:

- Anh không nghĩ như vậy.

- Chẳng lẽ chỉ vì cha em là Bá tước giàu có nên em không được yêu quý hay sao? Chẳng lẽ chỉ vì em giàu có hơn những đứa trẻ khác nên anh từ chối không cho em đồ chơi hay sao?

Claus nhìn cô bé rồi đáp:

- Anh e rằng như vậy. Đối với những đứa trẻ nghèo, chúng chẳng có gì để vui chơi cả. Còn em, em có ngựa để cưỡi, em có người hầu luôn sẵn sàng phục vụ và em có tất cả những thứ mà tiền có thể mua được. Em thử nghĩ xem, như vậy có phải em hạnh phúc hơn rất nhiều so với những đứa trẻ khác không?

Bessie bật khóc. Cô bé vừa gạt nước mắt vừa hét lên:

- Nhưng em muốn có đồ chơi. Nếu em không thể có được món đồ chơi anh làm thì em sẽ không thể hạnh phúc hay vui vẻ được. Trong khi bao nhiêu đứa trẻ con nhà nghèo đang vui sướng chơi đùa cùng món đồ chơi của mình thì anh lại không thể tặng một con thú nhỏ làm bằng gỗ cho Bessie Blithesome bé nhỏ. Anh có biết rằng chỉ cần nhận được món đồ chơi của anh thì em sẽ hạnh phúc biết bao không?

Claus vẫn nhẹ nhàng giải thích:

- Cô bé, em hãy nghe anh nói này. Tất cả những món đồ chơi anh đang làm lúc này là dành cho những đứa trẻ khác. Anh đã hứa sẽ tặng cho chúng ngay khi chúng quay trở lại đây. Nhưng con tiếp theo sẽ là của em bởi em cũng rất muốn có được một món đồ chơi như vậy. Hai ngày nữa em hãy quay trở lại đây và chắc chắn anh sẽ tặng em một món đồ chơi rất đẹp.

Nghe thấy vậy, Bessie hét lên vì sung sướng. Cô bé dướn người xuống hôn vào trán của Claus. Sau đó cô bé gọi những người hầu có trang bị vũ khí rồi rời đi. Lúc này lại chỉ còn Claus cùng với công việc yêu thích của mình

Khi cô bé đi khỏi, anh nghĩ: “ Nếu mình cũng tặng đồ chơi cho những đứa trẻ giàu có cũng giống như những đứa trẻ nghèo thì mình sẽ không có thời gian rảnh dỗi. Suốt năm mình sẽ bận túi bụi với công việc và nếu như thế mình không biết rồi mọi chuyện sẽ thế nào nữa. Nhưng mình có nên tặng đồ chơi cho con nhà giàu không? Tốt nhất mình nên đi gặp mẹ Necile và nói chuyện với người về điều này. Chắc chắn mẹ sẽ cho mình một lời khuyên đúng.”

Sau khi anh hoàn tất món đồ chơi là một con hươu bằng gỗ trông giống hệt như con hươu mà anh đã nhìn thấy ở bìa rừng, Claus đi về phía khu rừng Burzee và hướng đến ngôi nhà thân yêu của nữ thần rừng Necile, nơi anh đã lớn lên. Về tới đây, trong lòng Claus như trào lên nỗi xúc động của một đứa con đã lâu không về thăm nhà. Vừa nhìn thấy mẹ Necile, Claus chạy đến chào hỏi ríu rít giống như một đứa trẻ. Nữ thần rừng Necile cũng vui mừng khôn xiết khi nhìn thấy đứa trẻ do chính mình dưỡng dục đã trở thành một chàng trai cao lớn. Người chăm chú lắng nghe câu chuyện của Claus và tỏ ra thích thú với đoạn cô bé Bessie Blithesome đến thăm anh và xin món đồ chơi.

Kể xong câu chuyện, Claus quay sang nhìn thẳng vào mắt mẹ nuôi của mình và nói:

- Thưa mẹ, xin mẹ hãy cho con một lời khuyên. Liệu con có nên tặng đồ chơi cho những đứa trẻ con nhà giàu không?

Đáp lại, nữ thần Necile nói:

- Chúng ta là những cư dân cả đời chỉ biết sinh sống trong rừng và ta không biết chút gì về sự giàu có. Ta thì nghĩ rằng tất cả bọn trẻ đều giống nhau bởi

chúng được tạo ra từ một thứ đất. Sự giàu có giống như một vòng nguyệt quế đội trên đầu, rất có thể mất đi bất cứ lúc nào. Điều quan trọng là bọn trẻ luôn là bọn trẻ, chẳng có gì thay đổi cả. Tuy nhiên, những nàng tiên bảo vệ loài người chắc sẽ biết về trẻ nhỏ hơn ta. Hãy gọi Nữ hoàng của các nàng tiên và xin người lời khuyên.

Ngay lập tức Claus làm theo lời của mẹ nuôi, anh cầu xin Nữ hoàng của các nàng tiên xuất hiện. Chỉ một giây sau Nữ hoàng đã đứng ngay bên cạnh Claus và mẹ nuôi, sẵn sàng nghe anh trình bày vấn đề của mình. Claus kể về việc mình làm đồ chơi, về những nguyên nhân tại sao anh lại lưỡng lự trong việc tặng đồ chơi cho những đứa trẻ con nhà giàu và về những điều nữ thần rừng Necile nói. Nghe xong, Nữ hoàng của các nàng tiên đáp:

- Necile nói đúng đấy. Dù là con nhà nghèo hay con nhà giàu thì bọn trẻ vẫn luôn mong muốn có những món đồ chơi thật đẹp, thật đáng yêu. Trái tim của cô bé Bessie giàu có cũng dễ bị tổn thương như trái tim của cô bé Mayrie nghèo khổ. Cô bé cũng biết vui, biết buồn; cũng hiểu được thế nào là cảm giác cô đơn. Claus yêu quý, ta nghĩ rằng con có nghĩa vụ phải khiến cho tất cả bọn trẻ cảm thấy hạnh phúc dù chúng sống trong các tòa lâu đài diêm lệ hay trong những ngôi nhà tranh rách nát. Trẻ em ở tất cả mọi nơi đều cần được chăm sóc, quan tâm, cần được vui chơi.

Nữ hoàng vừa dứt lời, đôi mắt của Claus như sáng bừng lên vì sung sướng. Anh reo lên:

- Thừa Nữ hoàng của các nàng tiên, người quả rất thông thái. Bây giờ thì mọi thắc mắc của con đã được giải đáp. Con không còn cảm thấy bối rối nữa. Đúng vậy, tất cả mọi trẻ em trên thế giới này đều xứng đáng nhận được những món quà của con.

Sau đó, Claus cúi đầu kính cẩn chào từ biệt Nữ hoàng duyên dáng và hôn lên đôi môi đỏ mọng của nữ thần rừng Necile rồi quay trở về thung lũng. Trong lòng Claus xuất hiện một cảm giác khó tả, có thể đó là cảm giác của một người vừa giải đáp được một câu hỏi khó mà một mình anh không thể giải đáp được.

Claus dừng lại bên cạnh con suối để uống nước, sau đó anh ngồi bên bờ suối và lấy một chút đất sét ẩm. Anh nghĩ rằng có thể đây chính là thứ đồ chơi mà anh sẽ làm cho cô bé Bessie Blithesome. Trong khi mãi suy nghĩ, chính bản thân anh cũng không ngờ rằng đôi tay mình đang làm việc, đang nặn miếng đất sét. Mãi cho đến khi anh dừng lại, nhìn xuống, Claus mới nhận ra mình vừa nặn viên đất thành một khuôn mặt nhân từ giống nữ thần rừng Necile. Anh không chủ định làm vậy nhưng đôi tay khéo léo của anh như có ai xui khiến nên nó cứ tự nhiên nặn và một bức tượng đất ra đời.

Anh cảm thấy vô cùng thích thú và nghĩ rằng đây sẽ là một loại nguyên liệu khác mà anh sẽ dùng để làm đồ chơi. Anh lấy thêm đất sét từ bờ suối rồi mang về nhà để làm những bức tượng tiếp theo. Với sự trợ giúp của con dao nhỏ, một miếng gỗ, Claus đã biến miếng đất sét thành hình một nữ thần rừng. Đây là lần đầu tiên anh khắc họa chân dung của một vị thần nhưng không ngờ tác phẩm lại đẹp đến như vậy. Với

sự khéo léo, tài tình, anh nặn bức tượng đất có mái tóc dài, lượn sóng, rồi tiếp theo anh dùng lá cây sồi để làm thành một bộ váy dạ tiệc rất đẹp dành cho bức tượng. Đây chính xác là hình ảnh của nữ thần rừng Necile mà Claus luôn ghi nhớ trong đầu. Claus khéo léo đến mức bất cứ những gì anh nhớ anh đều có thể thể hiện thành một món đồ chơi dành cho trẻ nhỏ. Càng ngày anh làm việc càng nhanh và đẹp. Không một đứa trẻ nào là không thích những tác phẩm của anh.

Tuy nhiên, Claus nhận ra một điều là đất sét rất mềm nên anh phải cố gắng hết sức nhẹ nhàng để không làm hỏng tác phẩm đẹp tuyệt vời của mình.

Anh nghĩ:

- Có thể ánh nắng mặt trời sẽ lấy đi độ ẩm và khiến cho đất sét trở nên cứng hơn.

Nghĩ xong, anh đặt tác phẩm nhỏ lên trên một tấm ván phẳng rồi cho ra bên ngoài dưới ánh nắng mặt trời chói chang.

Xong xuôi, Claus quay trở lại chiếc ghế quen thuộc của mình rồi bắt đầu tô màu cho con hươu đồ chơi. Anh tập trung cao độ vào công việc đến nỗi quên mất bức tượng nữ thần rừng bằng đất đang đặt bên ngoài. Nhưng sáng hôm sau, Claus vô tình phát hiện ra bức tượng cứng như đá và có thể cầm mà không sợ bị hỏng. Chà chà, ánh nắng mặt trời đã lấy đi toàn bộ độ ẩm bên trong, khiến cho đất trở nên rắn chắc.

Claus mỉm cười sung sướng. Anh bắt đầu dùng màu vẽ tô lên bức tượng nữ thần rừng bằng đất một cách tỉ mỉ, cẩn thận. Anh nhớ lại từng đặc điểm của nữ

Cuộc đời và những chuyến đi thám hiểm của ông già Noel

thần Necile từ đôi mắt xanh sâu thẳm, hai hàm răng đều trắng muốt, đôi môi đỏ mọng đến mái tóc hung nâu. Tất cả mọi đặc điểm đều giống y trang như nữ thần Necile. Anh dùng màu xanh lá cây sồi để tô màu cho bộ váy dạ hội của bức tượng. Có thể nói đây là một tác phẩm hoàn toàn mới của Claus, mới từ phần nguyên liệu lẫn đối tượng. Ngay cả bản thân Claus cũng bị hấp dẫn bởi món đồ chơi tuyệt đẹp này. Tất nhiên, bức tượng trông đáng yêu và xinh đẹp như nàng Necile thật nhưng khi nghĩ về loại nguyên liệu mà mình đã sử dụng Claus nghĩ nó thật tuyệt vời.

Khi cô bé Bessie lại cười con ngựa trắng muốt của mình đến nhà Claus ngày hôm sau, anh đưa cho cô bé xem món đồ chơi anh mới làm. Mắt cô gái nhỏ sáng bừng lên khi nhìn thấy một bức tượng xinh đẹp. Cô bé thích thú cầm lấy món đồ chơi như một vật báu quý giá nhất trên đời. Cô ôm món đồ chơi vào ngực giống như một người mẹ ôm đứa con nhỏ của mình. Chỉ nhìn thấy điệu bộ của cô bé lúc đó thôi, Claus cũng biết cô bé đang vui mừng như thế nào. Mà cũng đúng thôi, ngay cả anh cũng không thể không thích món đồ chơi làm từ đất kia huống chi là cô bé. Bessie cảm ơn Claus rồi hỏi:

- Anh Claus, thế chúng ta gọi món đồ chơi này là gì?

Claus biết rằng các nữ thần rừng không muốn con người nói hay nhắc về mình nên anh không thể nói rằng đó là hình ảnh của nữ thần Necile mà anh vô cùng yêu quý. Tuy nhiên, dù thế nào thì anh cũng phải đặt cho món đồ chơi mới của mình một cái tên. Suy nghĩ một lát, Claus sung sướng nói với cô bé:

- Em yêu quý, vậy ta sẽ gọi món đồ chơi này là búp bê nhé.

Bessie nhẹ nhàng hôn lên món đồ chơi và đáp:

- Vậy chị sẽ gọi em là búp bê nhé. Anh Claus, em sẽ chăm sóc búp bê của mình như cô y tá vẫn thường chăm sóc cho em. Em chưa từng thấy món đồ chơi nào đẹp như thế này. Cảm ơn anh rất nhiều, anh Claus. Món quà của anh khiến em cảm thấy sung sướng hơn bao giờ hết.

Sau đó, cô bé cưỡi ngựa quay trở về nhà. Trên suốt quãng đường đi, cô bé luôn ôm món đồ chơi trên tay như sợ có ai đó sẽ cướp mất. Nhìn thấy sự sung sướng và khuôn mặt rạng ngời của cô bé, Claus nghĩ rằng mình sẽ làm thêm một con búp bê nữa và chắc chắn con búp bê sau sẽ đẹp và tự nhiên hơn con trước.

Anh ra bờ suối lấy thêm đất sét và nhớ lại việc Bessie đã gọi con búp bê mà anh tặng cô bé là em xưng chị. Vậy anh sẽ nặn một con búp bê nhỏ lấy hình mẫu là một cô bé. Đối với một nghệ nhân thông minh như Claus thì đây không phải là việc gì khó khăn. Anh chẳng mất nhiều thời gian và công sức đã hoàn xong con búp bê thứ hai của mình và hiện nó đang nằm trên một tấm ván đặt ngoài nắng. Tiếp theo anh dùng số đất còn lại để nặn hình ảnh của cô bé Bessie Blithesome. Đó quả là một cô bé xinh xắn, đáng yêu, có thể cô bé khác hẳn so với những đứa trẻ con nhà giàu khác. Nhưng dù sao điều đó không quan trọng, vì Claus yêu quý tất cả bọn trẻ và anh sẵn sàng làm mọi việc để khiến chúng cảm thấy hạnh phúc và sung sướng.

Cuộc đèn và những chuyến đi thám hiểm của ông già Noel

Việc làm một con búp bê giống như cô bé Bessie quả là một việc vô cùng dễ dàng đối với Claus. Anh dùng đất sét rồi nặn thành bộ váy áo bằng lụa rất đẹp giống như cô bé vẫn mặc hàng ngày nhưng không hiệu quả. Sau khi làm xong bức tượng thô, anh gọi các nàng tiên đến và xin họ mang lại cho anh những mảnh lụa màu sắc rực rỡ mà những người giàu có thường hay mặc để làm một bộ váy thật cho búp bê. Ngay lập tức các nàng tiên thực hiện mong muốn của anh. Trước nửa đêm, họ quay lại với tất cả những gì cần thiết cho tác phẩm mới mà Claus đang làm. Claus thầm cảm ơn các nàng tiên vì không có họ, các tác phẩm của anh sẽ không đẹp đến vậy. Họ còn là những người luôn chăm lo đến cuộc sống của anh, giúp anh có toàn bộ số thời gian rảnh để làm đồ chơi cho bọn trẻ.

Lúc này thì Claus vừa là một người thợ may, vừa là một người làm đồ chơi cho trẻ nhỏ. Anh cắt từng mảnh lụa mềm và khéo léo may thành một chiếc váy tuyệt đẹp vừa với cơ thể nhỏ bé của con búp bê mới. Anh làm một chiếc lơ đeo quanh cổ của con búp bê và một đôi dép quai hậu màu hồng nhạt cũng bằng lụa. Bình thường đất sét có màu nâu tự nhiên nên không giống với màu sắc thực của da người. Claus phải dùng màu tô khuôn mặt của con búp bê sao cho giống như thật. Thêm vào đó, anh tô mắt của búp bê màu xanh nước biển, mái tóc màu vàng và hai má ửng hồng giống cô bé Bessie.

Công việc nhanh chóng được hoàn tất. Khi nhìn lại, Claus thấy thật hài lòng vì tác phẩm mình vừa tạo ra thật xinh xắn đáng yêu, anh chắc rằng những người

khác khi nhìn thấy con búp bê cũng sẽ không ngớt lời khen ngợi. Anh tin món đồ chơi sẽ mang lại niềm vui và sự hạnh phúc cho trái tim trong trắng của bọn trẻ. Claus đang chăm chú nhìn ngắm tác phẩm của mình thì anh nghe thấy tiếng gõ cửa bên ngoài. Đó là cô bé Mayrie tội nghiệp. Không hiểu sao khuôn mặt cô bé trông thật buồn và hai mắt đỏ lên vì khóc. Nhìn thấy Claus, cô bé sụt sùi:

- Em... Em... vừa làm... hỏng mất con... ngựa nhỏ của... của em rồi.

Đôi mắt Claus chớp chớp vẻ thông cảm. Anh hỏi lại:

- Nhưng chuyện là thế nào? Em kể lại cho anh nghe xem sao.

- Em... em làm... làm rơi con... con ngựa và... làm bung mất... chiếc đuôi của nó rồi. Sau đó, em... lại còn... lại còn đánh rơi... nó... một lần nữa và làm bung tai của... con ngựa. Đến bây giờ... thì nó đã hoàn toàn... hỏng rồi.

Claus cười lớn:

- Anh tưởng chuyện gì. Không sao đâu Mayrie bé nhỏ của anh. Anh tin rằng rồi em sẽ thích món đồ chơi anh mới làm hơn cả con mèo gỗ cơ. Em có thích một món đồ chơi mới không nào?

Mayrie nhìn về phía con búp bê mặc áo choàng lụa và hai mắt cô bé mở to vì ngạc nhiên. Cô bé reo lên:

- Trời ơi, anh Claus. Em chưa bao giờ nhìn thấy một món đồ chơi đẹp đến như vậy. Quả là một cô bé xinh xắn, đáng yêu.

Mayrie vỗ tay vào nhau như đang tán thưởng một trò biểu diễn hết sức thú vị. Quả thật đây là món đồ

chơi đẹp nhất mà cô bé và những người bạn của mình từng nhìn thấy. Nó thật dễ thương, khiến người ta ai nhìn vào cũng phải thích.

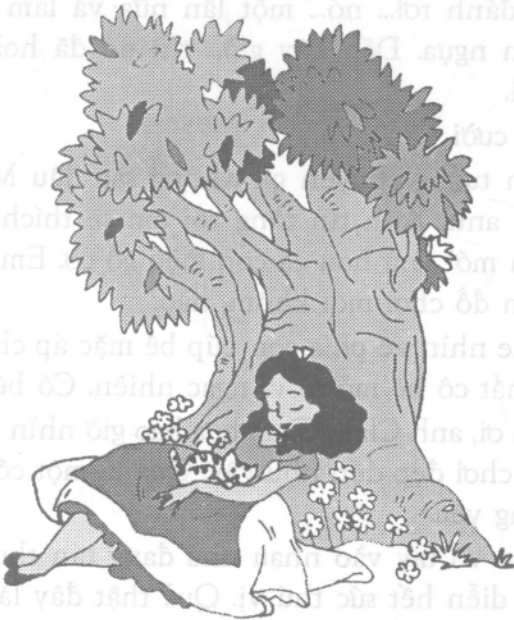
Thấy vẻ mặt của cô bé, Claus hỏi:

- Em có thích món đồ chơi này không?

- Có, có ... Em rất thích anh ạ. Thậm chí em còn thích nó hơn là những con ngựa nhỏ nữa cơ.

- Vậy thì em có thể mang món đồ chơi này về. Bây giờ nó là của em. Nhưng nhớ là phải hết sức cẩn thận, đừng làm vỡ nó đấy nhé.

Mayrie nhận con búp bê từ tay Claus với vẻ sung sướng và khuôn mặt cô bé rạng rỡ nụ cười khi cô chào Claus để ra về.

CHƯƠNG 6

SỰ ĐỘC ÁC CỦA BỘ TỘC NGƯỜI AWGWAS

Trước khi bắt đầu câu chuyện, tôi phải nói với các bạn về Awgwas, một tộc người vô cùng đáng sợ đã khiến cho Claus gặp rất nhiều rắc rối. Thậm chí, suýt nữa họ đã cướp đi những đứa trẻ đáng yêu khỏi người bạn tốt của chúng. Chỉ cần nói như vậy thôi các bạn cũng biết những người này có thể làm được những gì.

Tôi không muốn nói nhiều đến những người Awgwas nhưng họ là một phần của câu chuyện này và chúng ta không thể bỏ qua như thể họ chẳng có vai trò gì trong toàn bộ những sự kiện xảy ra. Họ không phải là con người cũng không phải là những vị thần bất tử mà họ đứng giữa hai tầng lớp này. Người bình thường không nhìn thấy những người Awgwas nhưng những vị thần thì có thể nhìn thấy rất rõ từng cử chỉ, hành động của họ. Họ có thể di chuyển rất nhanh qua không khí từ nơi này của thế giới đến nơi kia. Họ sở hữu một sức mạnh có thể tác động đến con người, sai khiến họ làm những việc độc ác.

Đó là những sinh vật có thân hình to lớn hay có thể nói là những người khổng lồ với khuôn mặt dữ tợn, lạnh lùng. Vì một số lí do nhất định, họ luôn tỏ ra căm ghét loài người, luôn muốn mang lại những điều xấu

Cuộc đời và những chuyến đi thám hiểm của ông già Noel

xa, tồi tệ cho con người. Awgwas là những kẻ không có lương tâm, họ không biết thế nào là tình cảm, là sự nhân hậu. Tất cả những gì khiến họ cảm thấy vui sướng chính là thực hiện những hành vi độc ác. Chưa bao giờ họ làm một việc gì tốt cho con người, họ cười sung sướng khi con người phải chịu đựng biết bao điều đau khổ, dằn vặt. Họ cười khi thấy loài người khóc, luôn tìm cách phá đám mỗi khi họ tiến hành làm một việc gì đó tốt đẹp. Khó có thể tìm được lời nào để diễn tả một cách chính xác về những con người này.

Chúng sống trong những ngôi nhà bằng đá trên núi cao, từ đây chúng tản đi khắp nơi để thực hiện mục đích xấu xa của mình. Khó có ai có thể kiểm soát được tộc người này.

King Awgwa là kẻ có quyền lực tối cao nhất trong bộ tộc, tất cả những người Awgaw đều nhất nhất nghe theo mệnh lệnh của ông ta trong mọi lĩnh vực. Ông ta cũng chính là kẻ xem đâu là hành động đáng sợ nhất mà những thần dân của mình làm được. Chính vì vậy, chúng làm những việc xấu xa không chỉ do bản chất tự nhiên mà còn để được đức vua khen thưởng. Rất nhiều kẻ trong số những sinh vật này sống tới một trăm tuổi nhưng thường thì chúng đánh nhau rất ác liệt và không ít kẻ đã chết trong cuộc chiến. Cái chết chính là sự kết thúc vĩnh hằng đối với những sinh vật này, chúng không có khả năng tái sinh hay hồi sinh. Chết chính là kết cục đáng sợ nhất đối với chúng. Loài người không thể làm bất cứ việc gì gây hại đến chúng, còn những vị thần bất tử thì run rẩy khi nhắc đến bọn Awgwas và họ luôn tìm cách để lảng tránh chúng. Không ai muốn gặp rắc rối với những sinh vật

gớm ghiếc này. Chính vì vậy, trong nhiều năm chúng không ngừng phát triển mà không gặp phải bất cứ sự chống đối nào. Không ai có thể tính được chúng đã thực hiện biết bao nhiêu tội ác đối với loài người.

Tôi cũng rất vui sướng khi nói với các bạn rằng thật may mắn cho chúng ta là những sinh vật này đã tuyệt chủng và biến mất hoàn toàn trên thế giới cách đây rất lâu rồi, tuy nhiên trong thời gian Claus còn đang say sưa làm những món đồ chơi của mình thì chúng sinh sôi, nảy nở rất nhiều và sống thành một bộ tộc hùng mạnh. Rồi các bạn sẽ thấy chúng đã gây ra những rắc rối gì đối với con người và công việc của anh bạn Claus đáng quý.

Một trong những trò chơi chính của tộc người Awgwas là mang lại cảm giác tức giận đến trái tim của những đứa trẻ nhỏ, như vậy chúng sẽ cãi nhau và đánh nhau. Đây chính là một hành động không thể chấp nhận được, nhất là đối với Claus. Trẻ nhỏ chính là những sinh linh đáng yêu nhất, dễ bị tổn thương nhất; chúng cần được hưởng một cuộc sống hạnh phúc, cần được chăm sóc, cần được vui chơi. Làm sao những sinh vật Awgwas lại có thể làm như vậy đối với bọn trẻ cơ chứ. Nhưng dù có nói gì đi nữa thì bọn Awgwas cũng đâu có hiểu. Chúng là những sinh vật độc ác, chúng vui sướng khi nhìn thấy loài người đau khổ, chúng không từ một thủ đoạn nào để gây hại cho loài người. Vậy thì làm sao chúng hiểu được việc gì đúng, việc gì sai. Đối với bọn trẻ, chúng sẽ dụ dỗ những bé trai ăn trái cây còn xanh và sung sướng trước những nỗi đau chúng phải gánh chịu. Mặt khác, chúng xúi giục những bé gái cãi lời bố mẹ và chúng sẽ cười

Cuộc đờn và những chuyến đi thám hiểm của ông già Noel

lớn khi bọn trẻ bị phạt. Tôi không biết ngày nay những nhân tố gì khiến cho bọn trẻ trở nên buồn bĩnh nhưng khi bọn Awgwas còn trên thế giới này thì những đứa trẻ hư thường chịu ảnh hưởng từ chúng.

Khi Claus xuất hiện trong Thung lũng cười, anh dành toàn bộ thời gian để khiến cho bọn trẻ được hạnh phúc, vui vẻ và như vậy bọn trẻ đã thoát ra khỏi sự kiểm soát của bọn Awgwas. Trẻ em luôn có được những món đồ chơi đáng yêu mà Claus tự tay làm ra, chính vì vậy chúng không nghe theo những suy nghĩ độc ác mà bọn Awgwas cố gắng nhồi nhét vào trong suy nghĩ của chúng. Nói như vậy có nghĩa là Claus vô tình đã trở thành kẻ thù của những sinh vật Awgwas.

Bọn Awgwas căm thù Claus vì đã xen vào trò chơi của chúng. Một năm, khi bộ tộc người độc ác này lựa chọn đức vua mới, chúng lựa chọn một người có thể tiêu diệt Claus và đẩy anh ra xa bọn trẻ. Chúng cho rằng nếu Claus còn tiếp tục khiến cho bọn trẻ hạnh phúc như hiện tại thì chắc chắn chúng sẽ chẳng thể tạo ra bất cứ ảnh hưởng nào đối với những sinh linh dễ bị tổn thương này.

Đức vua mới ngồi trên một tảng đá, nhìn xuống những khuôn mặt lạnh lùng, độc ác và nói:

- Như các người đã biết đấy, từ khi Claus đến Thung lũng cười và bắt đầu làm những món đồ chơi đáng ghét của hắn thì trên thế giới này càng ngày càng có ít những đứa trẻ hư. Tại sao ư? Đơn giản thôi, cứ nhìn vào những gì đang diễn ra thì có thể thấy rõ được điều này. Trong tháng này, Bessie Blithesome thậm chí còn không dậm chân lấy một lần trong khi trước đó không thể đếm được nó đã làm như vậy bao

nhiều lần trong ngày. Còn nữa, thằng em trai của con bé Mayrie cũng không tát chị nó hay ném con mèo của nó ra ngoài mưa. Tối hôm qua, thằng Weekum ngoan ngoãn ngồi tắm mà không la hét hay nghịch ngợm bởi vì mẹ nó đã hứa sẽ để nó ngủ cùng với con mèo đồ chơi của mình. Chúng ta không thể chịu đựng được những chuyện này. Chưa từng có kẻ nào dám chống lại tộc người Awgwas chúng ta cả. Chỉ nghĩ đến điều này thôi là ta đã thấy tức giận rồi. Vậy chúng ta phải làm gì bây giờ? Cách duy nhất để chúng ta tiếp tục điều khiển những hành động buồn bực, hư hỏng của bọn trẻ chính là làm cho con người kia tránh xa ra khỏi cuộc sống của chúng.

Một tên Awgwas to lớn hét lên:

- Tốt, tốt. Thật là một ý tưởng tuyệt vời.

Rồi hắn ta nhảy lên với vẻ sung sướng, vỗ tay liên hồi tán thưởng những gì đức vua mới vừa nói.

Một tên khác lại có vẻ trầm tư hơn. Hắn hỏi:

- Nhưng chúng ta sẽ làm gì với hắn ta đây? Nói thì được nhưng phải có hành động cụ thể chứ.

Đáp lại, tên vua độc ác nói:

- Tất nhiên là ta đã chuẩn bị một kế hoạch tuyệt vời rồi.

Kế hoạch mà hắn ta nói đến là gì, chúng ta sẽ sớm được biết trong đoạn tiếp theo.

Tối hôm đó, Claus đi ngủ khá muộn nhưng trong lòng anh rộn ràng niềm vui bởi sau một ngày làm việc vất vả, anh đã hoàn thành được bốn đồ chơi rất xinh xắn. Anh có thể chắc chắn một điều là những món đồ chơi này sẽ khiến cho bốn đứa trẻ cảm thấy vô cùng hạnh phúc. Càng làm được nhiều việc tốt cho bọn trẻ,

Claus càng cảm thấy cuộc sống thật có ý nghĩa. Anh luôn vui cùng niềm vui của bọn trẻ và không tiếc chúng bất cứ thứ gì nếu điều đó làm chúng vui. Trong khi anh ngủ, một nhóm những tên Awgwas vô hình đã bao quanh lấy giường của anh, dùng dây thừng chối chặt lấy cơ thể anh và khuôn anh vào giữa một khu rừng tối ở mãi tận vùng Ethop xa xôi. Tối đây, chúng đặt anh nằm xuống đất và bỏ anh ở lại một mình.

Đến sáng, Claus thấy mình đang ở một nơi cách xa nơi con người sinh sống hàng nghìn dặm. Anh trở thành tù nhân trong một khu rừng hoang thuộc vùng đất hoàn toàn xa lạ. Claus không hiểu có chuyện gì đã xảy ra với mình, tại sao anh lại có mặt tại nơi đây. Nhưng dù có thắc mắc thì lúc đó anh cũng không thể đưa ra một câu trả lời chính xác.

Trên thân cây ngay trên đầu anh là một con trăn khổng lồ, một trong loài bò sát có thể dùng thân của mình bẻ gãy xương của con người. Con trăn lớn trông thật đáng sợ và Claus chắc rằng bất cứ một người bình thường nào nhìn thấy cũng không khỏi hét lên vì sợ hãi. Một vài mét phía trước là một con báo hung dữ đang ngồi im một chỗ giống như một kẻ gác tù, đôi mắt nó đỏ ngầu giận dữ và tất nhiên anh cũng hiểu rằng nó chẳng thể giúp anh được điều gì. Còn có cả những con nhện độc mà chỉ cần một vết châm của nó thôi cũng có thể khiến con người bị chết; chúng đang tiến lại gần phía Claus. Mỗi khi chúng bò qua một chiếc lá nào, chiếc lá đó run lên và chuyển sang màu xanh. Quả là một loại nhện độc vô cùng đáng sợ.

Tuy nhiên, Claus lại không đơn thuần là một người bình thường. Anh đã được nuôi dưỡng trong khu rừng

Burzee, sống cùng với các vị thần bất tử nên anh không sợ những con vật hoang dã hung dữ kia.

Anh bình tĩnh cúi thấp xuống và nói:

- Hỡi các vị thần Knook, hãy đến giúp con.

Con báo hoang đang chuẩn bị nhảy về phía Claus đột nhiên dừng lại rồi chạy vào rừng sâu. Con trăn lớn cũng biến mất trong những lùm cây rậm rạp. Bọn nhện độc cũng dừng lại và lẫn mất. Tất cả những mối nguy hiểm đều biến mất.

Claus không có thời gian để chú ý đến chúng bởi chỉ một giây sau, những vị thần Knook đã xuất hiện xung quanh anh. Lúc này trông vẻ bên ngoài của họ bị biến dạng và gù hơn rất nhiều so với lần cuối cùng anh nhìn thấy họ.

Một người trong số họ lên tiếng, giọng cục cằn:

- Kẻ vừa gọi chúng ta là ai vậy?

Claus mỉm cười đáp lại:

- Một người bạn của anh em các thần trong khu rừng Burzee. Kẻ thù của tôi đã mang tôi đến đây. Bọn Awgwas đã đi rồi, chúng định để cho những con thú hoang kia giết chết tôi. Chính vì vậy, tôi cầu xin các bạn hãy giải thoát tôi và đưa tôi trở về nhà. Nếu tôi không về thì bọn chúng sẽ tiếp tục hoành hành và gây ra biết bao tội ác đối với bọn trẻ.

Claus vừa dứt lời, một người khác đã nói:

- Nhưng anh có dấu hiệu nào chứng tỏ những gì anh vừa nói là đúng không?

- Tất nhiên là có rồi.

Những vị thần Knook giúp Claus cưỡi trời và anh đã làm hiệu bí mật của các vị thần Knook mà chỉ có họ và anh biết được.

Cuộc đòn và những chuyến đi thám hiểm của ông già Noel

Ngay lập tức, những vị thần này tin lời anh. Họ giúp anh đứng dậy, mang cho anh thức ăn và đồ uống để lấy lại sức.

Một thần Knook già với bộ râu trắng muốt lên tiếng:

- Anh em của chúng ta luôn kết bạn với những người kì lạ. Anh ta biết được dấu hiệu bí mật của chúng ta khi cần giúp đỡ nên dù anh ta là ai chúng ta cũng sẽ giúp. Nào, chàng trai lạ, hãy nhắm mắt lại và chúng ta sẽ đưa anh về nhà. Chúng ta có thể biết anh đang sống ở đâu được không? Như vậy sẽ dễ hơn cho chúng ta.

Claus nhắm mắt lại và trả lời:

- Tôi sống ở Thung lũng cười.

Một trong những vị thần Knook nói:

- Trên thế giới này chỉ có duy nhất một Thung lũng cười, vì vậy chúng ta có thể đi thẳng tới đó.

Tiếng nói của thần như nhỏ dần, nhỏ dần rồi mất hẳn. Khi Claus mở mắt để xem xem rốt cuộc có gì thay đổi không thì cảm thấy vô cùng ngạc nhiên. Ngay trong tích tắc anh thấy mình đã ngồi trên chiếc ghế dài gần cửa ra vào và trước mắt anh là Thung lũng cười đang trải rộng. Tự nhiên, trong lòng anh rộn lên một cảm xúc mới lạ về nơi anh đang sống. Ngay trong ngày hôm đó, anh đến thăm nữ thần rừng Zurline và Necile rồi kể cho họ nghe về câu chuyện anh vừa trải qua.

Nữ hoàng Zurline nói:

- Tộc người Awgwas đã trở thành kẻ thù của con rồi. Vậy thì từ bây giờ trở đi, chúng ta phải làm tất cả những gì có thể để bảo vệ con khỏi sức mạnh của chúng. Đó là những sinh vật vô cùng độc ác, ta sợ chúng sẽ không bỏ qua cho con đâu.

Nữ thần Necile cũng nói thêm:

- Thật hèn nhát khi trối một người đang ngủ. Chúng đã hành động một cách dễ tiện, ta không hiểu tại sao chúng lại làm như vậy nữa.

Nữ hoàng Zurline nói thêm:

- Những kẻ độc ác luôn hèn nhát nhưng chúng ta sẽ phải làm một việc gì đó để Claus không bị làm phiền thêm lần nào nữa.

Ngay tối hôm đó, nữ hoàng đích thân tới thăm ngôi làng Claus đang sống, in dấu ấn của mình vào mỗi cánh cửa ra vào và mỗi cửa sổ, như vậy bọn Awgwas sẽ không thể tiếp cận được ngôi nhà. Và khi dấu ấn của nữ hoàng Zurline được in lại thì dấu ấn của các nàng tiên, các vị thần Ryl và các vị thần Knook cũng trở nên có sức mạnh hơn.

Claus lại tiếp tục công việc của mình. Anh mang thật nhiều đồ chơi đến cho những đứa trẻ nhỏ và ngày càng làm cho bọn trẻ cảm thấy hạnh phúc.

Không cần tôi nói thì các bạn cũng biết vua Awgwas tức giận như thế nào và nổi tức giận của hắn ta lên tới đỉnh điểm khi hắn biết được Claus đã chôn thoát khỏi khu rừng rậm ở Ethop. Hắn không hiểu bằng cách nào mà anh có thể nhanh chóng rời khỏi đó để quay trở về với công việc hàng ngày của mình.

Hàng tuần trời, chúng tỏ ra điên cuồng ; từ trước đến giờ chưa có kẻ nào dám chống đối chúng theo cách đó. Để tìm ra cách đối phó với anh bạn Claus, chúng lại tổ chức một cuộc họp mặt xung quanh tảng đá lớn. Lúc này thì chúng đã biết được ai là người đưa Claus quay trở về Thung lũng cười.

Trong cuộc họp, tên vua độc ác nói:

- Thật vô ích khi đưa hấn ta tới khu vực nằm dưới sự cai quản của các thần Knook bởi vì hấn ta được sự bảo hộ của những vị thần này. Vậy tại sao chúng ta không mang hấn ta đến hang động của chúng ta trên núi, như vậy hấn sẽ không thể chốn thoát được. Nếu làm được như vậy thì ta chắc rằng chẳng bao lâu sau, hấn sẽ chết.

Tất cả những tên khác đều đồng ý với ý tưởng của vua, vậy là những tên Awgwas độc ác chuẩn bị kế hoạch để đến bắt Claus một lần nữa vào ban đêm. Tuy nhiên, khi đến trước ngôi nhà của Claus, chúng vô cùng thất vọng thấy rằng ngôi nhà được các vị thần bắt tử bảo vệ. Tệ hại hơn, chúng không thể vượt qua ranh giới đó và phải quay về tay không. Thời nào cũng vậy, ở đâu cũng có những quy tắc nhất định mà dù đó là thần, là người, hay những sinh vật không thuộc hai nhóm này đều không thể làm trái. Những tên Awgwas không phải là ngoại lệ.

Tuy nhiên, tên vua Awgwas lại không hề tỏ ra nản lòng. Hấn động viên thần dân của mình:

- Không sao. Hấn không thể ngủ suốt ngày được.

Hôm sau, Claus đi dọc đồng bằng để đến khu làng nơi anh định tặng con sóc đồ chơi cho một cậu bé què thì đột nhiên những tên Awgwas chặn đường rồi bắt anh đi. Chúng đưa Claus lên trên những ngọn núi đá hiểm trở nơi chúng đang sinh sống.

Chúng ném anh vào trong một chiếc hang sâu và lấp cửa hang bằng nhiều tảng đá lớn để Claus không thể trốn thoát được. Lần này chúng tỏ ra vô cùng cẩn thận vì chúng không muốn lại có người nào đó đến

cứu anh. Chúng tự tin cho rằng hang động này là một trong những nhà tù kiên cố nhất.

Thiếu ánh sáng và thức ăn, lại có quá ít không khí để thở, anh bạn Claus của chúng ta đang ở trong tình thế thật tội nghiệp. Tuy nhiên, anh lắm bả những câu thần chú của các nàng tiên mỗi khi cần họ giúp đỡ. Ngay lập tức các nàng tiên đến giúp đỡ anh và đưa anh về Thung lũng cười chỉ trong nháy mắt. Thật may mắn là Claus luôn nhận được sự quý mến từ phía các vị thần, chính vì vậy trong bất cứ trường hợp khó khăn nào, anh đều có thể cầu xin họ giúp đỡ.

Bọn Awgwas nhận thấy rằng chúng không thể tiêu diệt một người đã tạo dựng được một tình bằng hữu thân thiết với những vị thần bất tử, vì vậy bộ tộc độc ác này chuyển sang hướng khác. Chúng cố tìm cách khiến Claus không thể mang lại hạnh phúc đối với bọn trẻ, chỉ cần vậy thôi thì bọn trẻ sẽ không nghe lời nữa. Chúng không dễ dàng chịu thua và luôn tìm ra những cách quỷ quyệt để đối phó với Claus.

Mỗi khi Claus ra khỏi nhà để mang đồ chơi đến cho bọn trẻ thì một tên Awgwas sẽ theo dõi từng đường đi nước bước của anh, rồi đợi cơ hội tốt sẽ nhảy ra ngoài cướp đi món đồ chơi trên tay anh. Và không gì có thể khiến bọn trẻ cảm thấy thất vọng hơn việc Claus buộc phải trở về mà chưa thực hiện được công việc của mình. Tuy nhiên, Claus vẫn luôn kiên trì, anh bắt đầu làm những món đồ chơi mới thật xinh đẹp dành cho bọn trẻ trong làng. Thật đáng tiếc là ngay sau khi anh bước ra khỏi nhà, bọn Awgwas đã cướp đi toàn bộ số đồ chơi anh mang theo bên mình.

Cuộc đờn và những chuyến đi thám hiểm của ông già Roel

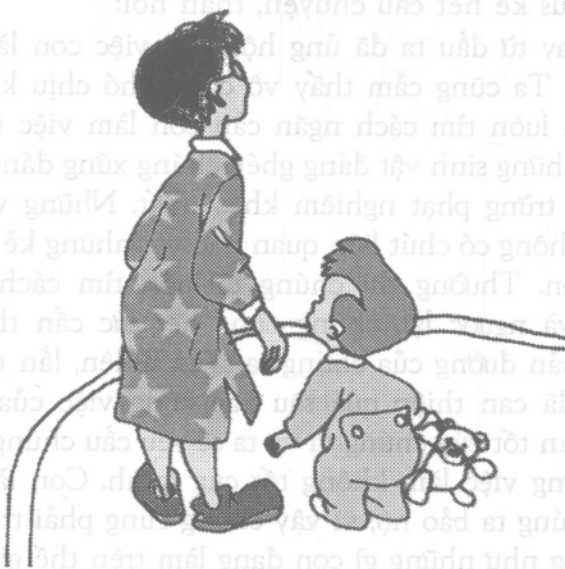
Chúng ném những thứ cướp được trong một cái hang bỏ trống của mình và mọi việc cứ diễn ra như vậy cho đến khi số đồ chơi đã chất thành một đống lớn. Sự kiên nhẫn của con người ta cũng có giới hạn của nó. Dù đã cố gắng hết sức nhưng rồi một ngày Claus cũng cảm thấy nản lòng, anh không thể tiếp tục công việc của mình nếu những gì anh đạt được chỉ là một con số không như vậy. Khi nhận thấy Claus không tìm đến mình, bọn trẻ bắt đầu tìm đến anh nhưng đám người Awgwas độc ác luôn bay lượn vờn xung quanh chúng khiến chúng liên tục bị trượt ngã. Vậy là bọn trẻ không thể tìm đường đến Thung lũng cười nữa. Các bạn có thể tưởng tượng chúng đã buồn và thất vọng như thế nào không?

Còn về phần mình, Claus phải chịu đựng những ngày dài cô đơn, không tiếng cười, không có bọn trẻ ở bên. Anh không biết làm thế nào để tiếp tục công việc mang lại tiếng cười và sự hạnh phúc cho những đứa trẻ. Niềm vui của anh cũng từ đây bị biến mất. Tuy nhiên, chẳng bao lâu sau, Claus đã lấy lại tinh thần. Anh nghĩ rằng bọn Awgwas cũng không thể kiên nhẫn mãi được. Rồi một lúc nào đó chúng sẽ ngừng gây rắc rối cho anh, sẽ chấm dứt những hành động gây tổn thương đến anh.

Anh dành toàn bộ số thời gian của mình để làm đồ chơi, sau khi hoàn thành một món đồ chơi, anh cất nó lên trên giá. Khi một chiếc giá đã đầy ắp đồ chơi dành cho trẻ nhỏ, anh tiếp tục làm một giá khác để chứa những đồ chơi tiếp theo. Một thời gian sau, trong nhà của Claus ngập tràn biết bao chiếc giá đựng đồ chơi với các những con vật như ngựa, mèo, voi, cừu, thỏ,

hươu và những con búp bê xinh đẹp với nhiều kích cỡ khác nhau. Chưa bao giờ lại có nhiều đồ chơi đến như vậy trong nhà Claus. Nhìn thấy những món đồ chơi, trong lòng Claus chứa chan hi vọng chẳng bao lâu sau anh sẽ lại có thể đem chúng tặng cho những đứa trẻ đáng yêu.

Nhưng thông thường, nhiều khi nhìn thấy những giá đồ chơi đầy ắp, trái tim Claus trở nên buồn bã. Anh vẫn hi vọng giá như được đem số đồ chơi đến tặng cho bọn trẻ ngay lúc này thì tuyệt vời biết mấy. Rồi một hôm, Claus không thể tiếp tục chịu đựng hơn nữa, anh quyết định phải làm một điều gì đó để giúp mình thoát ra khỏi tình trạng bất lực này. Anh lên đường đi tìm thần Ak tối cao rồi kể cho người nghe toàn bộ câu chuyện về sự độc ác của bọn Awgwas và xin thần giúp đỡ.

CHƯƠNG 7

CUỘC CHIẾN ĐẤU ÁC LIỆT GIỮA CÁI THIỆN VÀ CÁI ÁC

Thần Ak lắng nghe câu chuyện của Claus một cách chăm chú, vừa nghe thần vừa vuốt râu về trầm ngâm. Thần gật đầu tỏ vẻ đồng tình khi Claus kể về việc các thần Knook và các nàng tiên đã cứu sống anh như thế nào khỏi bàn tay của bọn Awgwas; thần cũng nhúu mày khó chịu khi Claus kể đến đoạn bọn Awgwas ăn cắp đồ chơi của bọn trẻ. Sau khi Claus kể hết câu chuyện, thần nói:

- Ngay từ đầu ta đã ủng hộ công việc con làm cho bọn trẻ. Ta cũng cảm thấy vô cùng khó chịu khi bọn Awgwas luôn tìm cách ngăn cản con làm việc tốt. Đó quả là những sinh vật đáng ghét, chúng xứng đáng nhận được sự trừng phạt nghiêm khắc nhất. Những vị thần bất tử không có chút liên quan nào với những kẻ đã tấn công con. Thường thì chúng ta luôn tìm cách tránh chúng và ngược lại, chúng cũng hết sức cẩn thận để không cản đường của chúng ta. Tuy nhiên, lần này thì chúng đã can thiệp quá sâu vào công việc của con - người bạn tốt của chúng ta và ta sẽ yêu cầu chúng chấm dứt những việc làm không tốt của mình. Con là người được chúng ta bảo hộ, vì vậy chúng cũng phải tránh xa con cũng như những gì con đang làm trên thế giới này.

Claus cảm ơn thần Ak vĩ đại rồi chào từ biệt người để quay lại ngôi nhà nhỏ của mình trên Thung lũng cười. Còn thần Ak, người không bao giờ chậm trễ trong việc thực hiện lời hứa đã ngay lập tức bay đến những ngọn núi nơi bọn Awgwas đang sinh sống.

Thần Ak đứng trên một tảng đá lớn, gọi đức vua Awgwas và thần dân của hắn ra gặp mình.

Ngay lập tức, xung quanh thần xuất hiện những đám người Awgwas cau có, giận dữ cùng vua của chúng. Lúc nào cũng vậy, những sinh vật này luôn giữ bộ mặt khó chịu, hằn học như thể chúng đối đầu với tất cả mọi người và sẵn sàng gây chiến bất cứ khi nào. Tên vua hung hăng đứng chễm chệ trên đỉnh một tảng đá rồi gầm lên:

- Kẻ nào dám gọi bọn ta đấy? Người không muốn sống nữa hay sao mà dám đến tận đây?

- Ta chính là thần cai quản tất cả những khu rừng trên thế giới. Các người không nhận ra ta sao?

Tên vua tức giận hét lên:

- Làm gì có rừng ở nơi này cơ chứ. Người chỉ quản lý rừng thôi đúng không? Nhưng đây chỉ có núi và đá thôi, người chẳng có quyền lực gì ở nơi này cả. Chúng ta không có bất cứ quan hệ nào đối với những vị thần bất tử. Thần và chúng ta là hai thế giới khác nhau, không ai xâm phạm ai. Vậy người đến đây có việc gì?

Thần Ak vẫn giữ thái độ bình tĩnh, đáp lại:

- Đúng vậy. Chúng ta là hai giới khác nhau và chưa bao giờ xảy ra việc một bên xâm phạm đến lãnh thổ và công việc của bên kia. Nhưng các người lại ngăn cản công việc của Claus, anh bạn tốt của chúng ta

Cuộc đời và những chuyến đi thám hiểm của ông già Noel

đang sống trong Thung lũng cười. Ta tin rằng các người biết Claus được sự bảo hộ của chúng ta.

Sau khi thần Ak dứt lời, nhiều tên Awgwas thì thầm to nhỏ gì đó với nhau, còn tên vua hách dịch thì quay sang đe dọa thần rừng. Hấn hét lên:

- Ông có thể đặt ra quy định, luật lệ đối với các khu rừng nhưng còn đồng bằng và thung lũng là của chúng tôi. Hãy biến về những khu rừng tăm tối của ông đi, chúng tôi sẽ tiếp tục làm bất cứ việc gì mình muốn đối với tên Claus kia.

Thần Ak bắt đầu thấy khó chịu trước vẻ hống hách của những sinh vật kia. Ngài nói:

- Nhưng dù thế nào thì các người cũng không thể làm hại được người bạn của chúng ta. Chúng ta sẽ bằng mọi cách để bảo vệ Claus.

Tên vua cười một cách mỉa mai:

- Chúng ta không thể ư? Rồi người sẽ thấy. Sức mạnh của bọn ta lớn hơn rất nhiều so với những người bình thường và cũng không kém gì so với sức mạnh của những vị thần như các người. Ta hoàn toàn tự tin vào sức mạnh của mình.

Thần Ak nghiêm mặt nhắc nhở:

- Chính sự tự phụ của các người đã khiến các người đi lạc lối. Các người chỉ là một bộ tộc phát triển từ cát bụi mà thôi. Chúng ta, những người sống vĩnh hằng vừa cảm thấy thương tiếc nhưng cũng vừa cảm thấy khinh bỉ các người. Ở dưới mặt đất các người bị mọi người căm ghét, các người lại cũng chẳng có chỗ trên thiên đường. Thậm chí ngay cả những người bình thường sau khi sống một cuộc sống trần tục trên trái đất cũng hóa thân thành một thực thể tồn tại khác

và rồi họ cũng sẽ là những người có sức mạnh hơn các người. Ngay cả những vị thần bất tử, những người bình thường cũng không dám làm trái ý ta, vậy tại sao các người lại dám cơ chứ? Chẳng lẽ các người thực sự không sợ bất cứ điều gì hay sao?

Đến đây, bọn Awgwas đồng loạt đứng bật dậy, chúng định nhảy lên phía trước tấn công thần Ak nhưng tên vua Awgwas đã ra lệnh cho chúng lùi lại.

Tên vua hét lớn, giọng run lên vì giận:

- Trước đây, chưa có một vị thần nào tuyên bố mình là chủ nhân của bộ tộc Awgwas. Chưa từng có một vị thần nào can thiệp vào công việc của chúng ta bởi giữa thần tiên và bộ tộc Awgwas luôn có một ranh giới rõ ràng. Tại sao bọn ta lại phải nghe theo bất cứ sự sắp xếp nào cơ chứ? Bọn ta vẫn tiếp tục can thiệp vào những hành động của các người đấy, xem các người có thể làm được gì nào? Bọn ta sẽ bắt đầu bằng việc giết chết tên Claus mà các người đang bảo vệ. Chỉ trong vòng ba ngày, bọn ta sẽ khiến cho các người phải trả giá vì những lời xỉ nhục người vừa nói. Không có một vị thần nào và ngay cả bản thân các người cũng không thể cứu được tên Claus khỏi bàn tay của bọn ta. Bọn ta sẽ đánh bại sức mạnh của các người. Hãy biến đi, hỡi tên thần cai quản tất cả các khu rừng trên thế giới kia. Đất nước của những người Awgwas không có chỗ dành cho người. Bọn ta không chào đón người. Hãy rút đi.

Thần Ak quát mắt lên trước thái độ láo xược của tên vua Awgwas. Thần nói:

- Đó chính là chiến tranh. Các người vừa gây chiến với các vị thần bất tử.

Đáp lại, tên vua nói về hung hãn:

- Đúng vậy, chiến tranh. Chỉ trong vòng ba ngày nữa, người bạn của các người sẽ chết. Hãy đợi đấy!

Thần Ak quay trở về khu rừng Burzee rồi gọi mọi người đến họp. Khi mọi người đã đến đông đủ, thần kể cho họ nghe về sự thách thức của bọn Awgwas và ý định sẽ giết chết Claus của hãn ta.

Thần Ak hỏi lại:

- Vậy chúng ta sẽ làm gì để đối phó với chúng đây?

Hoàng tử của những thần Knook nói:

- Những sinh vật này chẳng đem lại ích lợi gì đối với thế giới của chúng ta cũng như thế giới con người. Chúng ta phải tiêu diệt chúng.

Hoàng tử của các thần Ryl cũng thêm vào:

- Cả cuộc đời mình, chúng chỉ toàn làm những việc độc ác mà thôi. Chúng ta phải tiêu diệt chúng để trừ hậu họa cho tất cả giới thần tiên cũng như cho con người.

Tiếp theo là đến nữ hoàng của các nàng tiên:

- Chúng là những kẻ vô lương tâm, luôn rắp tâm biến con người trở thành những kẻ xấu xa giống như chúng. Chúng ta phải tiêu diệt chúng.

- Chúng đã dám công khai chống lại thần Ak vĩ đại và đe dọa tính mạng con trai nuôi của chúng ta - Nữ hoàng Zurline xinh đẹp cũng thêm vào - Vậy chúng ta phải tiêu diệt những sinh vật đáng ghét này.

Ý kiến của các vị thần đều phù hợp với ý của thần Ak. Thần mỉm cười nói:

- Các vị nói đúng. Mặc dù bộ tộc Awgwas là một bộ tộc hùng mạnh nhưng chúng ta sẽ chiến đấu với chúng. Chưa bắt đầu nhưng chúng ta cũng có thể đoán trước được kết quả của cuộc chiến. Chúng ta là thần

tiên, chúng ta không bao giờ chết dù cho kẻ thù của chúng ta có đến tấn công hay xâm lược lãnh địa của mình. Còn bọn Awgwas, chúng không phải là những người bất tử, chúng sẽ chết, không bao giờ tái sinh nếu chúng ta giết chết chúng. Hãy chuẩn bị mọi thứ cần thiết cho cuộc chiến và chúng ta sẽ cho chúng thấy chúng ta là những vị thần nhân từ, sẵn sàng tha thứ cho những kẻ độc ác nếu chúng tự nguyện đầu hàng.

Trận đấu ác liệt giữa các vị thần bất tử và những sinh linh độc ác đã được viết thành một bài hát và được hát vang trong thế giới thần tiên cho đến tận ngày nay.

Vua Awgwas và đồng đảng của mình quyết tâm thực hiện ý định giết chết Claus. Chúng muốn chứng minh cho các vị thần tiên bất tử rằng chúng không đơn giản chỉ đe dọa mà sẽ làm thật. Lúc này, chúng căm thù Claus vì hai lý do: thứ nhất, Claus khiến cho bọn trẻ cảm thấy hạnh phúc và trở nên ngoan ngoãn; thứ hai Claus là bạn của thần Ak, lại được các vị thần bất tử bảo hộ. Sau chuyến viếng thăm của thần Ak, chúng hoàn toàn có lí do để lo sợ về cuộc chiến sắp tới. Từ trước đến giờ chưa bao giờ xảy ra chiến tranh giữa các vị thần và bộ tộc độc ác này nên khó có thể nói được ai là kẻ mạnh hơn. Mặc dù chúng luôn nói rằng chúng sở hữu một sức mạnh vô cùng to lớn nhưng thực sự chúng sợ thất bại, sợ rằng các vị thần sẽ liên kết chặt chẽ với nhau cùng đối phó với chúng. Tên vua Awgwas là một tên gian xảo, hấn nhanh chóng gửi thông điệp đến khắp mọi nơi trên thế giới kêu gọi tất cả các sinh vật độc ác cùng đến viện trợ hấn trong cuộc chiến đấu này.

Vào ngày thứ ba sau khi lời tuyên chiến được công bố, một lực lượng quân đội hùng mạnh dưới sự chỉ huy của vua Awgwas đã được thiết lập và tập trung tại địa phận của những tên Awgwas. Trong lực lượng đó, có ba trăm con rồng đất thở ra lửa và tiêu diệt tất cả những thứ gì chúng chạm vào. Đây là những sinh vật hung dữ, có sức mạnh khủng khiếp. Chúng căm ghét loài người và những linh hồn lương thiện. Chính vì vậy khi nhận được thông điệp của vua Awgwas, chúng vội vàng đồng ý và kéo đến cứu viện. Chúng muốn được chứng kiến cảnh con người phải chịu đau khổ như thế nào. Ngoài ra còn có những người khổng lồ ba mắt vùng Tatary, cũng giống như những vị chủ nhà, chúng cũng chẳng thích bất cứ điều gì hơn chiến tranh. Cứ nơi nào có chiến tranh là nơi đó có bọn chúng. Nghe thấy hai từ chiến tranh thì dù ở xa đến đâu, chúng cũng sẽ đến để tham gia, nhất là khi người gửi thông điệp lại cũng là những kẻ độc ác giống như chúng. Tiếp theo là những con quỷ đen từ Patalonia, chúng luôn reo rắc sự đau khổ và sợ hãi ở khắp mọi nơi trên thế giới. Bất cứ nơi nào chúng đi qua chúng cũng phải gây ra một điều gì đó để làm hại những con người vô tội mặc dù họ chẳng làm gì gây hại cho chúng. Ra nhập hàng ngũ ma quỷ này còn có những tên Goozzle - Goblins với những chiếc móng vuốt dài như kiếm. Nhìn bộ dạng ghớm ghê của những sinh vật này, không một người trần tục nào là không sợ hãi. Không bao giờ chúng tha cho bất cứ người nào chúng gặp trên đường đi. Cuối cùng, tất cả những thế lực đen tối đều đã tập trung tại ngọn núi của bọn Awgwas. Sau đó chúng tản ra khắp nơi và trên mọi ngọn núi trên thế giới bạn đều có thể nhìn thấy

những sinh vật này tập trung với nhau, sẵn sàng đối phó với giới thần tiên bất tử.

Vua Awgwa nhìn xung quanh lực lượng quân đội hùng mạnh của mình, trái tim hắn đập mạnh vì tự hào và hi vọng. Hắn tin rằng với sự trợ giúp của những người bạn của mình hắn sẽ giành thắng lợi trong cuộc chiến này. Xét về tương quan lực lượng, hắn nghĩ rằng hắn có ưu thế hơn bởi những người bạn của hắn không bao giờ ngừng đánh nhau còn đối phương của hắn là những vị thần tiên lương thiện chưa từng tham gia chiến đấu bao giờ. Tuy nhiên, thần cai quản các khu rừng không phải là người không tài giỏi, cũng không phải là người không có đầu óc chỉ huy. Mặc dù mọi người thuộc lực lượng của thần chưa từng biết đến chiến tranh là gì nhưng khi được kêu gọi tham gia chiến đấu chống lại thế lực độc ác luôn gây hại đến thế giới con người, tất cả các thần đều sẵn sàng luyện tập, chuẩn bị mọi nhân tố cần thiết. Họ biết mình có quá ít kinh nghiệm nên sẵn sàng học hỏi, kết hợp chặt chẽ với nhau vì một mục đích chung.

Thần Ak ra lệnh cho các vị thần tiên tập trung ở Thung lũng cười nơi Claus, người không biết chút gì về cuộc chiến ác liệt sắp diễn ra vẫn đang chăm chỉ làm ra những đồ chơi xinh đẹp dành cho bọn trẻ.

Toàn bộ Thung lũng, từ các ngọn đồi, các khu rừng, đến đồng bằng đều có mặt những vị thần tiên nhỏ bé. Thần Ak đứng đầu tiên, tay cầm một chiếc rìu sáng loáng giống như ánh sáng bạc phản chiếu dưới ánh nắng mặt trời. Tiếp theo là các vị thần Ryl, được trang bị với những bụi gai sắc. Kế đó là các vị thần Knook, tay cầm giáo mà họ thường dùng để xua đuổi những con thú hoang đến phá cây cối. Các nàng tiên trong

trang phục là những chiếc áo lưới thép chắc chắn khác hẳn với bộ váy áo dịu dàng thường ngày và với những đôi cánh có đủ màu bảy sắc cầu vồng tay cầm những chiếc đu thần, sẵn sàng tấn công kẻ thù nếu chúng xuất hiện. Ngoài ra, còn có những nữ thần rừng trong bộ đồng phục màu xanh lá sồi, tay cầm những cành cây tần bì làm vũ khí.

Tên vua Awgwas cười lớn khi hắn so sánh lực lượng của mình với lực lượng của kẻ thù. Chắc chắn là khi nhìn vào chiếc rìu chiến của thần Ak thì ai cũng phải cảm thấy sợ hãi nhưng còn những nàng tiên và những nữ thần rừng xinh xắn, những vị thần Ryl dịu dàng, những thần Knook gù xấu xí thì chẳng thể gọi là một lực lượng chiến đấu dũng mãnh được. Hắn cảm thấy tự tin khi thấy những vị thần này và tự hỏi tại sao tên thần Ak lại dám chiến đấu với hắn trong khi lực lượng mà ông ta có chỉ là những vị thần yếu đuối kia? Hắn quay sang nói với vị chỉ huy của những người khổng lồ Tatarý:

- Những kẻ ngốc nghếch kia dám khiêu chiến với chúng ta à, ta sẽ đè bẹp chúng dưới sức mạnh tàn ác của mình. Toàn bộ lũ yếu ớt mà cũng đòi chiến đấu. Ha ... ha ... ha ...

Mở màn trận đấu, hắn ta nhắc một tảng đá lớn bằng tay trái rồi ném thẳng vào cơ thể to lớn của thần Ak, nhưng thần Ak nhẹ nhàng né sang một bên nên chẳng hề hấn gì. Tiếp theo tên vua hung hãn ra lệnh cho những tên khổng lồ ba mắt Tatarý đến tấn công những vị thần Knook, những tên Goozle - Goblins tấn công các thần Ryl, và những con rồng thở ra lửa tấn công các nàng tiên dịu dàng. Các nữ thần rừng là người của thần Ak nên bọn Awgwas nghĩ rằng chẳng khó khăn

gì để tiêu diệt lũ thần này. Hắn sẽ cho thần Ak thấy chúng tiêu diệt thuộc hạ của thần như thế nào và bắt thần phải chịu đựng sự nhục nhã tồi tệ nhất.

Tuy nhiên, có một quy định bất di bất dịch rằng dù những kẻ độc ác có thể thực hiện được hành động xấu xa của mình nhưng sức mạnh và quyền lực của các thần tiên không bao giờ bị tước mất. Dù phải đối mặt với những sinh vật xấu xa, nhưng các vị thần tiên vẫn luôn giữ được tính mạng và phép thuật của mình. Chắc chắn tên vua Awgwas phải biết rất rõ điều này. Vậy tại sao hắn ta lại có vẻ tự tin đến như vậy? Phải chăng hắn ta quá bất cẩn và tự phụ?

Và chuyện gì đến cũng sẽ phải đến. Sự bất cẩn của tên vua độc ác đã khiến hắn phải trả giá bằng tính mạng của chính bản thân mình. Chiếc rìu lớn của thần Ak bổ xuống chính giữa đầu của tên vua xấu xa và thế là thế giới này đã may mắn mất đi một sinh vật đáng sợ.

Những tên khổng lồ Tatory há hốc miệng vì kinh ngạc khi những mũi giáo của các vị thần Knook nhỏ bé xuyên thủng lớp da thịt dày của chúng và khiến chúng ngã lăn xuống mặt đất trong tiếng rú đầy man rợ. Ai đã dám tuyên bố to xác hơn, đông hơn là sẽ thắng?

Số phận bi thảm tương tự cũng rơi xuống đầu của những tên Goblins có móng vuốt sắc nhọn khi những gai nhỏ của các thần Ryl đâm thẳng vào tim của chúng, kết quả là khắp nơi trên vùng đồng bằng nhuộm máu của những sinh vật ghớm ghêp này.

Lũ rồng thì dừng lại một cách kinh ngạc khi các nàng tiên vung đũa thần khiến cho sức mạnh hơi thở dữ dội của chúng quay ngược một trăm tám mươi độ,

hướng thẳng về phía chúng. Cả lũ run rẩy vì sợ hãi rồi ngã xuống chết như ngã rạ.

Còn về phần bọn Awgwas, chúng chỉ có một chút thời gian để nhận ra chuyện gì đang xảy ra trước khi chúng bị tiêu diệt. Những thanh gỗ cây tần bì của các nữ thần rừng có sức hấp dẫn lớn đối với bất cứ tên Awgwas nào, chúng không ngờ đó lại là một loại vũ khí vô cùng lợi hại và chính vì điều đó chúng đã bị tiêu diệt ngay khi chạm nhẹ vào những chiếc gậy này.

Khi thần Ak giơ chiếc rìu chiến sáng loáng của mình lên và quay lại nhìn về phía chiến trường, thần nhìn thấy một vài tên khổng lồ đã chạy trốn đến những ngọn đồi xa xa để quay trở lại vùng đất Tatary của mình. Bọn Goblin và rồng đen bị tiêu diệt hoàn toàn. Thứ còn lại duy nhất của bọn Awgwas là những đồng đất lớn lỗ chỗ trên vùng đồng bằng. Vậy là cuộc chiến đã kết thúc với kết quả giống như sự tiên đoán của thần Ak vĩ đại. Bọn kẻ thù độc ác đã bị tiêu diệt và từ giờ sẽ không có kẻ nào dám bén mảng đến Thung lũng cười, ngăn cản công việc của Claus.

Trận chiến kết thúc, các vị thần biến mất khỏi thung lũng giống như một đám sương mỏng trong ánh nắng mặt trời và lại tiếp tục nhiệm vụ của mình trong rừng. Thần Ak chậm rãi đi bộ đến nhà của Claus, mở cửa, bước vào. Thần nói:

- Claus, ta nhìn thấy con có rất nhiều đồ chơi để sẵn sàng dành cho bọn trẻ. Bây giờ con có thể mang chúng đi dọc qua đồng bằng, đến những ngôi làng mà không phải lo sợ bất cứ điều gì nữa. Bọn ta luôn ủng hộ công việc của con.

Claus sốt sáng hỏi lại:

- Ý người muốn nói là bọn Awgwas cũng không thể làm hại con nữa phải không?

- Bọn Awgwas đã chết hết rồi. Chúng không thể làm gì được con nữa.

Tôi không phải là người thích chiến tranh, nhưng trong trường hợp này tôi lại thấy rất sung sướng về những gì xảy ra đối với những linh hồn độc ác, với trận đánh ác liệt và với cảnh máu chảy vừa rồi. Tất cả câu chuyện vừa rồi không phải do tôi tự nghĩ ra mà nó là một phần của lịch sử mà không gì có thể thay đổi được.

CHƯƠNG 8

CHUYẾN ĐI ĐẦU TIÊN VỚI CHÚ TUẦN LỘC

Đó là những tháng ngày hạnh phúc đối với Claus. Anh có thể mang những món đồ chơi xinh đẹp mà anh đã tích trữ trong một thời gian dài đến cho những đứa trẻ đáng yêu. Chúng đã đợi anh quá lâu rồi và anh không thể chần chừ dù chỉ một phút để thực hiện công việc của mình. Trong suốt thời gian bị cầm tù trong thung lũng, Claus đã làm việc rất chăm chỉ và những chiếc giá của anh chứa đầy đồ chơi. Sau khi phân phát cho tất cả những đứa trẻ sống gần thung lũng, Claus vẫn còn lại rất nhiều đồ chơi và anh nhận thấy rằng mình nên đi đến những vùng đất xa hơn, rộng lớn, nơi có nhiều đứa trẻ khác sinh sống. Anh tin rằng rồi chúng cũng sẽ rất sung sướng khi có được món đồ chơi do chính tay anh làm ra.

Nhớ lại quãng thời gian khi Claus đi cùng thần Ak qua khắp mọi nơi trên thế giới, anh biết rằng bọn trẻ có mặt ở khắp mọi nơi và anh mong muốn mang lại thật nhiều niềm vui cho chúng bằng những món quà của mình. Claus không quản ngại vất vả, không quản ngại việc mình sẽ phải lao động chăm chỉ hơn để làm ra đồ chơi, điều duy nhất anh quan tâm là làm sao bọn

trẻ được hạnh phúc. Càng có nhiều trẻ em được sống trong cảnh vui vẻ, hạnh phúc thì niềm vui của Claus càng được nhân lên.

Anh lấy một chiếc túi lớn, nhét vào trong đó rất nhiều đồ chơi rồi bắt đầu chuyến đi dài hơn thường ngày của mình. Anh nở một nụ cười rạng rỡ khi tưởng tượng ra khuôn mặt của những đứa trẻ chưa từng biết tới những món đồ chơi của anh nhận được một con mèo gỗ đáng yêu, một con búp bê bằng đất được tô vẽ khéo léo... Claus biết rằng mình sẽ phải đi khá xa và tốn khá nhiều thời gian nhưng luôn có động lực giúp anh vượt qua mọi khó khăn, mệt mỏi.

Bất cứ khi nào anh đến một xóm nhỏ hay một trang trại, anh đều nhận được sự tiếp đón nồng hậu nhất từ phía chủ nhà. Nhìn thấy khuôn mặt phúc hậu và vui vẻ của anh, mọi người không ai là không yêu mến. Trong mỗi ngôi làng, bọn trẻ tập trung xung quanh anh, theo sát anh từng bước đi và những người phụ nữ mỉm cười cảm ơn anh bởi anh đã mang lại niềm vui cho những đứa con yêu quý của họ. Những người đàn ông thì nhìn anh với vẻ tò mò bởi họ không hiểu sao anh lại dành toàn bộ số thời gian của mình để làm một công việc kì lạ là làm đồ chơi. Điều khiến họ ngạc nhiên hơn cả là anh tặng đồ chơi cho bọn trẻ mà không hề đòi một xu lẻ, vậy anh lấy đâu ra tiền để sinh sống, để mua nguyên liệu sản xuất đồ chơi. Tuy nhiên, tất cả mọi người đều mỉm cười với Claus và nói với anh những câu nói thật tử tế, dễ nghe. Chỉ cần như vậy thôi là Claus cũng cảm thấy mình đã được đền đáp cho chuyến đi dài của mình.

Cuộc đờn và những chuyến đi thám hiểm của ông già Noel

Còn gì có thể hạnh phúc hơn cảm giác được mọi người yêu quý.

Khi túi sách đã hết đồ chơi, anh lại quay trở về Thung lũng cười và chất thêm những món đồ chơi khác vào bên trong, rồi tiếp tục lên đường. Nhưng lần này anh đi theo một hướng khác và đến một vùng đất khác của đất nước. Anh mang lại niềm vui cho những đứa trẻ chưa từng có một món đồ chơi nào trước đó, hoặc những đứa trẻ thậm chí còn không biết đến sự tồn tại của hai chữ: đồ chơi.

Sau chuyến đi thứ ba, kho dự trữ đồ chơi của Claus đã hết và anh lại bắt tay vào làm những món đồ chơi mới. Mấy chuyến đi vừa rồi đã khiến Claus tốn khá nhiều thời gian bởi anh đi đến những ngôi làng xa xôi, chính vì vậy chắc chắn anh phải mất một thời gian nữa mới làm thêm được số đồ chơi đủ để tiếp tục mang đến cho những đứa trẻ ở những vùng quê khác.

Gặp gỡ nhiều đứa trẻ, Claus có thêm một vài ý tưởng mới đối với đồ chơi. Sở thích của bọn trẻ khác nhau và chính chúng sẽ là những người giúp Claus có thêm nhiều sáng kiến mới. Chưa bao giờ anh chán ghét công việc của mình, tình yêu anh dành cho bọn trẻ đã thôi thúc anh lao động luôn chân, luôn tay mà không hề mệt mỏi.

Claus nhận thấy, búp bê là món đồ chơi phù hợp nhất dành cho trẻ nhỏ nhất là các bé gái, và những đứa trẻ mới tập nói. Chính vì vậy, Claus quyết định sẽ làm thật nhiều đồ chơi với kích cỡ khác nhau và khoác trên người chúng những bộ quần áo màu sắc rực rỡ. Còn những cậu bé lớn hơn và thậm chí là một vài cô bé gái thích sở hữu hình ảnh những con vật

nên anh vẫn tiếp tục làm đồ chơi hình con mèo, voi và ngựa. Nhiều cậu nhỏ có năng khiếu bẩm sinh về âm nhạc nên mong muốn có được những chiếc trống, cái chũm chọe, sáo và còi. Dựa vào những sở thích đó, Claus làm thêm những chiếc trống đồ chơi với tang trống nhỏ để bọn trẻ có thể gõ; anh cũng làm thêm những cây sáo từ gỗ liễu, những chiếc còi, những cái chũm chọe từ kim loại.

Cả ngày anh chỉ bận rộn với công việc của mình, đến nỗi anh không biết mùa đông đã đến và tuyết phủ dày hơn bình thường, anh hiểu rằng mình không thể rời khỏi thung lũng với túi đồ chơi nặng như thế này. Hơn nữa, chuyến đi tiếp theo đòi hỏi anh phải đi đến một vùng đất xa hơn bất cứ vùng đất nào anh đã đến và anh bạn sương Jack cũng rất nghịch ngợm nên chắc chắn sẽ véo mũi và tai của anh trong chuyến đi dài như thế. Trong vùng đất mà Vua Sương ngự trị, anh bạn Jack này có thể trêu đùa bất cứ con người nào, kể cả Claus. Nếu như vậy thì dù có cố gắng đến đâu, Claus cũng không thể đến đích được. Vua Sương chính là cha ruột của Jack và sẽ không bao giờ chấp nhận những trò đùa nghịch của anh ta.

Vì những lí do trên, Claus tiếp tục công việc của mình trên chiếc ghế dài, nhưng anh huýt sáo và hát nhiều hơn bao giờ hết. Anh không cảm thấy buồn chán, thất vọng vì điều kiện thời tiết hiện tại bởi anh biết rằng khi mùa đông qua, mọi thứ lại trở nên ấm áp sáng sủa.

Một buổi sáng đẹp trời, anh nhìn qua cửa sổ và thấy hai con hươu mà anh từng biết khi còn ở trong rừng Burzee đang tiến lại phía ngôi nhà của anh. Claus cảm

Cuộc đò và những chuyến đi thám hiểm của ông già floel

thấy vô cùng ngạc nhiên, không phải vì hai người bạn hươu vượt một quãng đường xa như vậy đến thăm anh, mà vì chúng đi trên mặt tuyết một cách dễ dàng như trên nền đất cứng. Mặc dù, tuyết bao phủ rất dày khắp mọi nơi trên thung lũng nhưng hình như lại không hề gây ra bất cứ ảnh hưởng nào đối với hai con vật dễ mền kia. Cách đây một hay hai hôm, anh cũng đã thử ra ngoài và đã bị chìm đến nách dưới lớp tuyết phủ dày. Tại sao hai người bạn hươu kia lại có thể làm được điều đó nhỉ?

Khi những chú hươu đến trước cửa nhà, Claus chạy ra mở cửa và gọi chúng:

- Xin chào các bạn. Các bạn có thể nói cho tôi biết làm thế nào mà các bạn lại có thể di chuyển trên tuyết một cách dễ dàng như vậy không?

Flossie (tên một trong hai chú hươu) trả lời:

- Đó là vì nền băng cứng.

Chú hươu còn lại có tên là Glossie nói tiếp:

- Thần Sương đã thổi hơi thở của mình lên trên tuyết và bây giờ mặt đất trở nên cứng như băng vậy.

Claus suy nghĩ một lát rồi nói:

- Rất có thể là như vậy. Bây giờ thì tôi có thể mang túi đồ chơi của mình đến với bọn trẻ rồi. Tôi không thể chờ được, các bạn không thể tưởng tượng được tôi cảm thấy vui sướng như thế nào khi nhìn thấy vẻ mặt hạnh phúc của chúng khi nhận được món đồ chơi này đâu.

Flossie hỏi lại:

- Đó là một chuyến đi rất dài phải không?

- Đúng vậy, chắc chuyến đi phải mất nhiều ngày bởi túi đồ chơi rất nặng, hơn nữa tôi lại phải đi bộ trong điều kiện thời tiết này nữa.

Hai chú hươu nói tiếp:

- Như vậy tuyết sẽ tan chảy trước khi anh kịp quay trở lại. Anh phải đợi cho đến mùa xuân Claus ạ.

Claus thở dài và nói:

- Nếu tôi có được đôi chân nhanh nhẹn như các bạn thì tôi có thể thực hiện chuyến đi chỉ trong vòng một ngày. Rất tiếc, tôi lại chỉ là một người bình thường.

Glossie tự hào nhìn xuống đôi chân của mình và nói:

- Đúng vậy, anh không có đôi chân nhanh nhẹn của chúng tôi. Vậy anh sẽ khó có thể thực hiện được chuyến đi của mình chỉ trong một thời gian ngắn.

Claus bỗng nảy ra một ý tưởng:

- Hay tôi có thể cưỡi lên lưng các bạn không?

Tối đây anh dừng lại bởi có vẻ như đó là một ý tưởng khó có thể thực hiện.

Anh vừa dứt lời, Flossie nói quả quyết:

- Không được, những chiếc túi của anh quá nặng và chúng tôi lại không đủ khỏe. Nếu anh có một tấm ván trượt thì chúng tôi có thể kéo anh và toàn bộ số đồ của anh đi một cách dễ dàng.

Claus reo lên vẻ sung sướng:

- Vậy thì tôi sẽ bắt tay vào làm ván trượt ngay bây giờ đây. Các bạn đồng ý kéo tôi nếu tôi có ván trượt chứ?

Flossie đáp:

- Trước hết chúng tôi phải đi hỏi các vị thần Knook đã bởi họ chính là những người bảo hộ cho chúng tôi.

Tuy nhiên, nếu họ bằng lòng thì anh có thể làm một chiếc ván trượt và dây cương, chúng tôi rất vui khi giúp đỡ anh.

Claus lại reo lên vẻ háo hức:

- Vậy thì các bạn hãy đi tìm các thần Knook ngay lập tức đi. Tôi chắc rằng họ sẽ đồng ý bởi họ luôn ủng hộ công việc của tôi mà. Khi các bạn quay trở lại, mọi thứ sẽ được sẵn sàng.

Flossie và Glossie là những chú hươu thông minh, từ lâu chúng đã mong muốn được nhìn thấy thế giới vĩ đại. Chính vì vậy chúng vui sướng chạy băng băng qua lớp tuyết đóng băng để xin ý kiến các vị thần Knook về việc liệu chúng có thể giúp Claus thực hiện cuộc hành trình dài của anh hay không.

Trong thời gian đó, anh bạn Claus của chúng ta lại nhanh chóng bắt tay vào việc làm một chiếc ván trượt, anh dùng nguyên liệu và những miếng gỗ thông rắn chắc. Anh cũng làm thêm hai dây cương dài và một tấm ván khác để làm nền. Công việc được hoàn tất một cách nhanh chóng nhưng tấm ván trượt có hình dáng không được đẹp cho lắm.

Việc chuẩn bị dây cương khó khăn hơn rất nhiều nhưng Claus là một người khéo léo nên cuối cùng anh vẫn có thể làm được. Anh xoắn những sợi dây chắc, khỏe lại với nhau và buộc chúng lại sao cho chúng vừa với cổ của những chú hươu giống như một chiếc cổ áo. Từ mấu buộc này có thể xiết chặt hay nới lỏng dây cương cho phù hợp với từng tình huống cụ thể.

Trước khi công việc được hoàn tất, Glossie và Flossie đã quay trở lại rừng và xin ý kiến của thần

Knook. Tất nhiên là thần đồng ý cho chúng tham gia chuyến đi cùng với Claus bởi chính bản thân thần cũng ủng hộ công việc của anh. Tuy nhiên, thần yêu cầu chúng phải quay trở lại rừng Burzee vào sáng ngày hôm sau.

Flossie nói:

- Đó không phải là một quãng thời gian dài cho một chuyến đi xa nhưng chúng ta rất nhanh nhẹn và khỏe mạnh nên nếu chúng ta xuất phát vào tối nay thì chúng ta có thể đi được một quãng đường rất xa chỉ trong vòng một đêm.

Claus quyết định sẽ thử nghiệm một lần xem kết quả ra sao. Anh nhanh chóng chuẩn bị mọi thứ cần thiết cho một chuyến đi xa. Chỉ một lát sau, anh xiết dây cương xung quanh cổ những chú hươu và bắt đầu chuyến đi.

Glossie hỏi:

- Anh định chỉ đường cho chúng tôi bằng cách nào vậy? Từ trước đến giờ chúng tôi chưa từng ra khỏi rừng Burzee trừ lần duy nhất đến thăm nhà anh nên không biết đường.

Claus suy nghĩ về điều này trong giây lát. Sau đó anh lấy thêm dây và buộc sừng của hai con hươu nối vào nhau.

Claus nói:

- Đây sẽ là dây cương của tôi. Khi tôi kéo về bên phải hay bên trái thì các bạn đi theo hướng đó nhé. Nếu tôi không kéo dây cương thì các bạn hãy cứ đi thẳng về phía trước.

Cả hai con vật cùng reo lên:

Cuộc đời và những chuyến đi thám hiểm của ông già Noel

- Tốt lắm, quả là một ý kiến hay. Thế anh đã sẵn sàng chưa? Chúng ta xuất phát nhé.

Claus ngồi xuống ghế, đặt túi đồ chơi xuống chân, sau đó cầm hai dây cương như cần điều khiển.

Anh hét lớn:

- Sẵn sàng. Chúng ta đi nào.

Chú hươu nhún người về phía trước, kéo hai đôi chân nhanh nhẹn của mình và chỉ trong một giây sau tấm ván chở Claus và túi đồ chơi đã di chuyển bằng băng trên nền tuyết trắng. Hai chú hươu di chuyển với tốc độ nhanh đến nỗi Claus cũng cảm thấy ngạc nhiên. Chỉ một lúc sau, hai chú hươu đã đưa anh ra khỏi Thung lũng cười và hướng thẳng về phía đồng bằng mênh mông ở phía trước.

Trời đã bắt đầu tối. Ánh trăng chiếu sáng xuống mặt đất, soi lối cho Claus. Claus thấy đi vào ban đêm thú vị và dễ chịu hơn rất nhiều so với ban ngày. Đây là lần đầu tiên anh thực hiện một chuyến đi khi trời đã tối và anh không nghĩ rằng mình lại thích thú đến như vậy.

Hai chú hươu cũng cảm thấy thích chuyến đi bởi đây là lần đầu tiên chúng được nhìn thấy thế giới bên ngoài. Vậy là ước mơ của chúng phần nào cũng đã trở thành hiện thực. Chúng cảm thấy e ngại khi gặp con người nhưng bây giờ trời đã vào đêm và mọi người đều đang ngủ say nên không thể nhìn thấy chúng. Còn gì thú vị hơn khi có cơ hội khám phá những vùng đất mới, được thăm thú những nơi khác ngoài ngôi nhà quen thuộc của mình.

Càng ngày họ càng đi xa hơn, vượt qua những ngọn đồi, băng qua những thung lũng và những vùng đồng bằng trù phú. Đi một quãng đường khá dài, họ đến một ngôi làng mà Claus chưa từng biết trước đó.

Tối đây, anh yêu cầu hai chú hươu dừng lại và ngay lập tức chúng ngoan ngoãn vâng lời. Tuy nhiên, một khó khăn khác nảy sinh: mọi người đều đang ngủ nên họ khóa trái cửa bên trong. Chính vì vậy, Claus không thể vào trong nhà và để đồ chơi lại cho bọn trẻ. Vậy phải làm thế nào đây? Một câu hỏi khó đặt ra cho anh và hai chú hươu nhiệt tình.

Claus nói:

- Các bạn của tôi, tôi e rằng chúng ta đi chuyến này vô ích rồi. Có lẽ tôi buộc phải mang toàn bộ đồ chơi này quay trở về nhà thôi bởi tôi không biết làm thế nào để tặng chúng cho bọn trẻ trong làng.

Flossie hỏi lại vẻ lo lắng:

- Sao vậy?

- Các bạn thấy đấy, mọi ngôi nhà đều đã khóa chặt cửa, như vậy tôi sẽ không thể làm gì được trong lúc này.

Glossie nhìn xung quanh những ngôi nhà. Tuyệt bao phủ toàn bộ ngôi làng và từ mặt đất đến mái nhà chỉ là một khoảng ngắn. Chà chà, mùa đông này tuyết rơi thật nhiều. Trên mỗi nóc nhà là một ống khói và Glossie có thể đưa Claus lên trên đỉnh của mái nhà.

Glossie gợi ý:

- Tại sao anh không trèo xuống từ ống khói kia nhỉ? Hiện tại, đó là lối duy nhất dẫn vào bên trong nhà mà không đánh thức mọi người dậy.

Cuộc đèn và những chuyến đi thám hiểm của ông già Noel

Claus nhìn lên phía trên và nói:

- Nếu chúng ta ở trên nóc nhà thì điều đó quả là dễ dàng, chẳng có vấn đề gì phải băn khoăn cả.

Hai chú hươu đồng thanh nói:

- Hãy nắm chặt dây cương nào, chúng tôi sẽ đưa anh lên trên đó.

Nói xong, các chú hươu tốt bụng lấy đà, nhảy lên mái nhà và đáp xuống ở ngay cạnh ống khói.

Claus reo lên vì sung sướng:

- Tuyệt quá! Làm sao các bạn lại có thể làm được điều đó. Thật tuyệt vời!

Nói rồi, Claus mang túi đồ chơi lên vai rồi nhẹ nhàng đi vào bên trong ống khói.

Bồ hóng bám đầy trên những viên gạch nhưng Claus không bận tâm đến điều đó. Anh dùng hai tay và đầu gối từ từ bò xuống phía dưới cho đến khi anh đặt chân xuống lò sưởi. Anh nhẹ nhàng nhảy qua lớp than hồng và đáp xuống một phòng khách khá rộng. Bên trong ngôi nhà chỉ thấp một ngọn đèn dầu nên ánh sáng chiếu ra mờ mờ, chỉ đủ để phân biệt đường đi.

Từ phòng khách có hai cửa dẫn vào những phòng nhỏ hơn. Một phòng có một phụ nữ đang ngủ cùng với một đứa trẻ nhỏ đang nằm trong nôi.

Claus cười nhưng không dám cười to vì sợ sẽ đánh thức đứa trẻ. Sau đó anh lấy ra một con búp bê lớn từ trong túi và đặt xuống nôi. Cô bé nhỏ mỉm cười như thể nó đang mơ thấy mình vừa tìm được một thứ đồ chơi tuyệt đẹp trên một đồng cỏ xanh mướt. Nhìn khuôn mặt ngây thơ, trong sáng của đứa trẻ, Claus thấy thật hạnh phúc. Claus đứng ngắm đứa trẻ một lát

rồi nhẹ nhàng rời căn phòng và bước vào căn phòng còn lại. Đó là một căn phòng nhỏ nhưng khá gọn gàng và sạch sẽ. Tại đây có hai bé trai đang ôm nhau ngủ ngon lành. Claus nhìn hai đứa trẻ một cách triu mến và đặt lên trên giường chúng một chiếc trống, hai cái còi và một con voi làm bằng gỗ. Trên thế giới này còn có ai vô tư như bọn trẻ?

Anh không dám nán lại lâu bởi công việc của anh trong ngôi nhà này đã hoàn tất, còn có rất nhiều ngôi nhà khác trong làng anh cần vào. Claus trèo lên ống khói rồi ngồi xuống tấm ván trượt để hai chú hươu tiếp tục đưa anh đến một ngôi nhà khác.

Anh hỏi hai chú hươu:

- Các bạn có thể tìm một ống khói khác được không?

Cả Glossie và Flossie cùng đồng thanh đáp lại:

- Quá dễ dàng.

Chúng đưa Claus xuống khỏi mái nhà và nhảy sang một ngôi nhà khác ngay bên cạnh. Ngôi nhà này có một ống khói to và cũ trông có vẻ như đã được xây dựng một thời gian khá lâu rồi thì phải.

Flossie nhắc:

- Đừng ở đó quá lâu nhé nấn không chúng tôi sẽ không thể quay trở về rừng vào lúc trời sáng đâu.

Claus nhanh chóng xuống ngôi nhà qua ống khói và thấy có năm đứa trẻ đang ngủ say trong ngôi nhà. Anh để lại đồ chơi cho tất cả bọn chúng bởi anh không muốn khi tỉnh dậy chúng sẽ tranh nhau.

Rồi anh lại quay lên và hai chú hươu lại nhảy sang một mái nhà khác nhưng trong ngôi nhà này Claus

không nhìn thấy bóng dáng bất cứ đứa trẻ nào. Đây là một trường hợp rất lạ nhưng như vậy anh chỉ mất một chút thời gian ở lại trong ngôi nhà.

Khi anh đã vào trong tất cả các ngôi nhà và để lại đồ chơi cho tất cả bọn trẻ thì cũng là lúc túi của anh hết gần một nửa số đồ chơi. Chà chà, điều này chứng tỏ Claus mang theo một lượng đồ chơi khá lớn.

Anh quay sang nói với hai chú hươu:

- Tiến lên phía trước các bạn của tôi. Chúng ta phải tìm một ngôi làng khác.

Họ lại lao nhanh về phía trước mặc dù trời đã quá nửa đêm. Một lát sau, họ đến một thành phố lớn, có thể nói đó là thành phố lớn nhất mà Claus từng đến kể từ khi anh mới bắt đầu làm đồ chơi. Anh bắt tay và làm việc ngay lập tức bởi họ không còn nhiều thời gian. Những chú hươu đưa anh lên trên những mái nhà một cách dễ dàng, và chỉ có duy nhất một ngôi nhà rất cao là hai chú hươu không thể nhảy lên trên nóc được.

Cuối cùng thì số đồ chơi Claus mang theo cũng hết và anh đành thôi ngồi xuống ván trượt quay trở về nhà. Hai chú hươu Glossie và Flossie cũng bị kéo theo công việc thú vị mà Claus đang làm. Chúng có cảm giác như mình cũng là một phần của công việc và sau mỗi lần tặng đồ chơi cho một đứa trẻ, chúng đều có cảm giác sung sướng khó tả.

Một lát sau, Flossie hỏi:

- Vệt màu nâu trên trời kia là gì vậy?

Claus nhận thấy rằng trời sắp sáng rồi. Vậy là họ đã đi khá lâu mà không hề biết. Anh trả lời:

- Bình minh sắp lên rồi.

Glossie hét lên:

- Lạy Chúa tôi. Như vậy thì chúng ta sẽ không thể quay trở về nhà vào lúc trời sáng, các vị thần Knook sẽ trừng phạt chúng ta và sẽ không bao giờ cho phép chúng ta tham gia bất cứ chuyến đi nào nữa. Như vậy thì còn gì là thú vị nữa cơ chứ.

Chú hươu Flossie đáp lại:

- Chúng ta phải chạy thật nhanh quay trở lại Thung lũng cười. Anh bạn của tôi, hãy chạy với tốc độ nhanh nhất có thể. Claus, anh nắm chắc vào nhé, chúng ta lên đường nào.

Claus nắm chặt vào dây cương và chỉ một vài giây sau, họ đã bay nhanh trên nền tuyết trắng và anh không thể nhìn thấy những hàng cây bên đường mỗi khi họ đi qua. Hai chú hươu đi với tốc độ nhanh đến mức Claus không thể phân biệt được chính xác những cảnh vật trên đường đi. Anh nhắm mắt lại, để hai chú hươu tự tìm đường quay trở về nhà.

Claus có cảm giác như chúng đang lao nhanh qua không gian nhưng anh không hề cảm thấy sợ hãi. Anh cũng nóng lòng quay trở về nhà thật nhanh bởi anh không muốn hai chú hươu tốt bụng sẽ bị phạt. Các vị thần Knook rất nghiêm khắc và nếu ở dưới sự cai quản của họ thì dù có chuyện gì xảy ra bạn cũng phải vâng lời. Vệt sáng màu nâu trên bầu trời đang sáng dần, sáng dần sau mỗi giây, mỗi phút. Claus lăm bắm cầu Chúa để mọi việc không đi theo chiều hướng xấu.

Đột nhiên, ván trượt ngừng lại, Claus bị bắn khỏi chỗ ngồi và ngã xuống nền tuyết trắng. Trong khi đứng dậy, anh nghe thấy giọng của hai chú hươu:

- Nhanh lên, nhanh lên anh bạn của tôi. Hãy cắt dây cương cho chúng tôi.

Claus nhanh chóng rút dao ra và cắt dây cương sau đó anh dụi mắt và nhìn xung quanh mình. Thú thực là từ nãy đến giờ anh hoàn toàn vô thức không hiểu chuyện gì đang diễn ra. Khi nghe thấy tiếng hai chú hươu nói, anh cũng chẳng có thời gian suy nghĩ mà chỉ máy móc làm theo. Vậy là chiếc xe đã dừng lại ở Thung lũng cười chỉ cách ngôi nhà anh đang sống có vài mét. Phía đông, những ánh sáng đầu tiên của ban ngày đang ló rạng và khi nhìn về phía bìa rừng Burzee, Claus thấy Glossie và Flossie biến mất vào phía trong.

Nếu không có sự giúp đỡ của hai chú hươu này thì chắc chắn Claus không thể hoàn tất công việc của mình. Đó là những người bạn tốt, nhanh nhẹn, nhiệt tình. Giá như được đi cùng chúng trong những chuyến đi tới thì chắc hẳn mọi việc sẽ được thực hiện rất nhanh chóng.

CHƯƠNG 9

ÔNG GIÀ NOEL

Sau khi trở về nhà, Claus mới ngồi lại suy nghĩ về chuyến đi. Rõ ràng mọi việc diễn ra hết sức suôn sẻ nhưng như vậy bọn trẻ sẽ không bao giờ biết được những món đồ chơi kia từ đâu mà có. Chúng tỉnh dậy và nhìn thấy một món đồ chơi thật đẹp ở bên cạnh nhưng lại không hiểu ai đã đem tặng mình. Tuy nhiên, những hành động tốt sẽ tạo ra tiếng tăm và sẽ lan đến tận những vùng đất xa xôi ở khắp mọi nơi trong đất nước này. Rồi một ngày kia, tất cả mọi người sẽ nói chuyện với nhau về Claus và những món đồ chơi tuyệt vời của anh dành cho bọn trẻ. Tầm tiếng của một con người hay một hành động tốt cũng có cánh, nó có thể được truyền đi khắp nơi một cách dễ dàng. Bây giờ có thể mọi người chưa biết đến anh nhưng những người đã biết anh sẽ kể chuyện về anh cho những người khác. Và cứ thế, cứ thế, cái tên Claus sẽ nhanh chóng được mọi người biết đến. Cũng không tránh khỏi một vài trường hợp những kẻ ích kỉ, ghen ghét cười nhạo, chế giễu công việc của anh nhưng chắc chắn đó chỉ là số ít. Họ không bao giờ tin rằng lại có một người sẵn sàng cống hiến cả cuộc đời mình chỉ để làm vui lòng những đứa trẻ tội nghiệp ở khắp mọi nơi trên thế giới mà không yêu cầu được đền đáp

dù chỉ là nhỏ nhất. Người ích kỉ thì có bao giờ chịu làm một việc gì cho người khác một cách vô tư, họ chỉ biết lo cho bản thân mình, cho lợi ích cá nhân của mình mà bỏ qua người khác. Họ không tin rằng trên đời này lại có những người vô tư như Claus.

Như vậy, rồi người dân ở tất cả các thành phố, các ngôi làng sẽ nóng lòng được nhìn thấy Claus, nóng lòng chờ đợi chuyến viếng thăm của anh và câu chuyện về những món đồ chơi xinh đẹp sẽ được kể cho những đứa trẻ nhỏ để làm chúng kiên nhẫn và vui lòng. Rồi đứa trẻ nào cũng sẽ trở nên ngoan ngoãn với hi vọng sẽ được Claus tặng quà. Chúng sẽ trở nên biết nghe lời, ít nghịch ngợm, phá phách hơn. Claus đang tạo ra một sự thay đổi tích cực đối với thế hệ mầm non của thế giới.

Vào buổi sáng sau chuyến đi đầu tiên của Claus với hai chú hươu tốt bụng, bọn trẻ cầm đồ chơi chạy đến chỗ bố mẹ và hỏi xem chúng từ đâu mà có và các ông bố bà mẹ chỉ có một câu trả lời duy nhất:

- Chắc hẳn anh bạn Claus tốt bụng đã đến đây các con yêu ạ bởi vì anh ấy luôn làm đồ chơi và đem tặng cho tất cả trẻ em trên thế giới.

Vậy là không cần đợi thêm một thời gian nữa mà thực tế mọi người ở đây đều đã nghe nói đến sự tồn tại của Claus và những món đồ chơi anh làm.

Những đứa trẻ hào hứng hỏi tiếp:

- Nhưng làm thế nào anh ấy vào bên trong được ạ? Chúng ta đã khóa cửa rồi mà.

Lần này thì những ông bố lắc đầu bởi thực sự họ không hiểu tại sao Claus lại có thể vào được trong nhà.

Nhưng các bà mẹ nhìn khuôn mặt vui sướng của những đứa con mình và thì thầm Claus không phải là một người bình thường mà thực sự là một vị thánh. Vậy là họ luôn nhắc đến tên anh mỗi khi cầu xin sự hạnh phúc và tốt lành sẽ đến với những đứa con yêu quý của mình. Họ biết ơn Claus và những món đồ chơi tuyệt vời của anh. Chỉ có anh là người duy nhất trên thế giới này có thể hi sinh toàn bộ thời gian của mình để khiến cho bọn trẻ được vui sướng, được hạnh phúc.

Khi nghe thấy những gì mẹ mình nói, một đứa trẻ cúi đầu và thì thầm: “ Một vị thánh không cần mở cửa mới vào được bên trong. Nếu người muốn, người có thể vào bất cứ ngôi nhà nào một cách dễ dàng.”

Từ đó trở đi, khi một đứa trẻ nghịch ngợm hoặc không nghe lời, mẹ nó sẽ nói:

- Con hãy cầu xin ông già Noel tha thứ đi. Ông ấy không thích những đứa trẻ nghịch ngợm đâu. Nếu không, ông ấy sẽ không bao giờ mang đồ chơi đến cho con nữa.

Tuy nhiên, bản thân ông già Noel thì không đồng tình với câu nói đó. Ông mang đồ chơi tặng cho bọn trẻ bởi vì chúng là những đứa trẻ nhỏ bé và dễ bị tổn thương và cũng vì ông rất yêu quý chúng. Ông biết rằng ngay cả những đứa trẻ ngoan ngoãn nhất đôi khi cũng nghịch ngợm và những đứa trẻ nghịch ngợm cũng có những lúc rất ngoan ngoãn. Trẻ nhỏ là như vậy đó, chúng rất ngây thơ và luôn hành động theo những gì mình thích. Chúng không thể suy nghĩ hay tính toán được nhiều. Dù thế nào thì cũng không thể thay đổi được sự thật này bởi vì nó đã trở thành bản

Cuộc đời và những chuyến đi thám hiểm của ông già Noel

chất tự nhiên của bọn trẻ. Hãy yêu quý bọn trẻ bằng cả trái tim và yêu quý tất cả những gì thuộc về chúng. Trẻ nhỏ giống như một tờ giấy trắng, chính người lớn và môi trường sống sẽ góp phần ghi lên những tờ giấy đó, hình thành nên tính cách của chúng. Claus yêu quý tất cả bọn chúng và sẽ làm mọi việc để khiến chúng được hạnh phúc.

Claus của chúng ta trở thành ông già Noel như vậy đấy. Tất cả những ai có lòng tốt và yêu quý Claus đều có thể coi ông là một vị thánh dù đó chỉ là trong trái tim của họ. Claus đã chinh phục được tất cả mọi người bằng lòng tốt và sự hi sinh của anh.

CHƯƠNG 10

ĐÊM GIÁNG SINH

Ngày Claus quay trở về sau chuyến đi vào ban đêm cùng với hai chú hươu Glossie và Flossie, anh gặp phải một rắc rối mới. Thần Knook Will, người bảo hộ cho những chú hươu đã đến gặp anh với tâm trạng không vui và phàn nàn rằng Glossie và Flossie đã trở về sau khi trời sáng và điều này trái với mệnh lệnh của ông. Ông đổ lỗi cho Claus về điều đó.

Claus nói:

- Họ chỉ quay trở về sau khi trời sáng một tí thôi.

Thần Knook đáp lại:

- Đúng vậy, chúng chỉ chậm có một phút thôi nhưng một phút hay một giờ thì có gì khác nhau đâu. Ta sẽ trừng phạt Glossie và Flossie, bắt chúng phải chịu đau đớn vì muối đốt. Chúng đã không nghe lời và chúng phải bị phạt vì điều đó.

Claus cầu xin:

- Xin đừng làm như vậy. Đó là lỗi của con không phải của họ. Chính con mới là người khiến họ trở về muộn.

Nhưng thần Knook không muốn nghe bất cứ lời giải thích nào. Ông tức tối bỏ đi và chắc chắn sẽ áp dụng hình phạt đối với hai chú hươu tội nghiệp.

Vì lí do này nên Claus lại một lần nữa vào trong rừng để xin ý kiến của nữ thần rừng Necile. Anh không thể để hai chú hươu phải chịu hình phạt đó được, dù thế nào thì anh cũng phải tìm cách cứu chúng. Thật may mắn cho Claus là anh gặp được cả thần Ak đang ngồi nói chuyện xung quanh các nữ thần rừng. Thần Ak luôn ủng hộ, giúp đỡ Claus trong mọi tình huống dù là xấu nhất.

Thần Ak lắng nghe câu chuyện về chuyến đi vào đêm hôm trước và nhờ có sự giúp đỡ của hai chú hươu nên Claus mới có thể băng qua được lớp tuyết dày để đến được với bọn trẻ ở vùng đất xa xôi đó. Hai chú hươu đã rất nhiệt tình kéo Claus và túi đồ chơi của anh mang đến tận nơi cho những đứa trẻ mà không hề kêu ca, phàn nàn. Chúng chỉ về muộn có một phút nhưng thần Knook vẫn quyết định sẽ trừng phạt chúng vì đã không làm đúng yêu cầu của ông.

Sau khi kể toàn bộ tình tiết của câu chuyện, Claus nói tiếp:

- Con không muốn những người bạn của mình sẽ bị phạt nếu con có thể làm được gì đó giúp đỡ họ. Chúng chỉ về muộn có một phút và chúng đã chạy nhanh hơn cả một con chim bay để trở về nhà trước khi trời sáng. Hơn nữa, những việc chúng làm đâu có phục vụ lợi ích riêng của chúng. Con không nghĩ rằng chúng đáng phải chịu bất cứ hình phạt nào.

Thần Ak vuốt râu suy nghĩ trong giây lát sau đó sai người đi gọi hoàng tử của các thần Knook cai quản toàn bộ thần dân của mình trong khu rừng Burzee đến, thần cũng mời nữ hoàng của các nàng tiên và hoàng tử của các thần Ryl cùng thảo luận. Claus vừa cầu xin

thần một việc hết sức chính đáng và thần muốn tìm cách giải quyết một cách hợp lý nhất có thể.

Khi mọi người đã có mặt đông đủ, Claus kể lại câu chuyện một lần nữa và sau đó thần Ak gọi hoàng tử của các thần Knook lên và nói:

- Claus đang làm một việc tốt đối với loài người. Ta nghĩ rằng công việc của cậu ta xứng đáng nhận được sự hỗ trợ của tất cả các vị thần thiện. Một mình Claus không thể cáng đáng được tất cả, cậu ấy cần sự hỗ trợ của chúng ta. Ở nhiều thành phố và làng mạc, Claus được mọi người tôn làm thánh vì cậu ta đã khiến cho biết bao đứa trẻ được hạnh phúc. Mỗi khi nhắc đến cái tên Claus, mọi người đều vô cùng yêu mến và hi vọng mọi chuyện tốt lành sẽ đến với con cái họ. Không cần nói đến chuyện đó thì Claus cũng là một thành viên thân thiết của chúng ta, cậu ấy chính là con trai của rừng già. Chúng ta cần khuyến khích cậu ấy tiếp tục thực hiện công việc của mình. Người, người lãnh đạo tối cao của các vị thần Knook, chính bản thân người cũng biết Claus trong nhiều năm hay ta đã lầm khi nói rằng Claus xứng đáng với tình bạn đó?

Hoàng tử, cũng bị gù trong bộ dạng dữ tợn giống như những vị thần Knook khác nhìn xuống những chiếc lá héo dưới chân mình và lẩm bẩm:

- Người chính là thần cai quản tất cả các khu rừng trên thế giới này. Sức mạnh và ý nguyện của người là tối thượng.

Thần Ak mỉm cười và tiếp tục với giọng nhẹ nhàng:

- Rõ ràng những chú hươu dưới sự bảo hộ của các người đã giúp đỡ rất nhiều cho Claus, và chúng cũng

Cuộc đón và những chuyến đi thám hiểm của ông già Noel

tự nguyện kéo xe trượt của Claus đến từng thành phố, từng khu làng xa xôi ở khắp mọi nơi trên thế giới này. Ta đề nghị hoàng tử của các thần Knook hãy cho phép Claus sử dụng những chú hươu này vì mục đích cao cả của mình mỗi khi cần thiết. Tất cả đều vì đem lại niềm vui cho những đứa trẻ dễ thương thôi mà.

Hoàng tử không trả lời mà chỉ hướng mũi giáo của mình xuống phía dưới như thể đang suy nghĩ. Dù thế nào thì cũng không thể không cân nhắc những gì thần Ak vừa nói.

Thấy hoàng tử của các thần Knook có vẻ chưa hài lòng, nữ hoàng các nàng tiên lên tiếng:

- Nếu người bằng lòng với yêu cầu của thần Ak thì ta tin rằng những chú hươu kia sẽ không bao giờ gặp bất cứ nguy hiểm nào mỗi khi ra khỏi rừng sâu. Chúng ta cũng sẽ có trách nhiệm bảo vệ chúng khỏi những mối đe dọa có thể xảy ra.

Hoàng tử của các thần Ryl cũng thêm vào:

- Ta sẽ cho phép tất cả những chú hươu giúp đỡ Claus ăn những cây casa của mình, như vậy chúng sẽ có thêm sức mạnh để hoàn thành công việc. Đồng thời ta cũng ban cho chúng một đặc ân là có thể ăn một loại cây đặc biệt để tăng thêm độ nhanh nhạy của đôi chân và cây marbon giúp tăng thêm tuổi thọ của chúng.

Nữ hoàng của các nữ thần rừng tiếp lời:

- Những chú hươu kéo xe cho Claus sẽ được phép tắm trong hồ nước Nares trong rừng, như vậy chúng sẽ có một lớp da óng mượt và một vẻ đẹp không một con hươu nào có được.

Sau khi nghe tất cả những lời hứa mà các vị thần tiên khác vừa nói, hoàng tử của các thần Knook ngồi xuống ghế của mình một cách nặng nhọc, bởi thực sự trong sâu thẳm trái tim mình, thần không muốn từ chối yêu cầu của những người bạn tốt. Nhưng dù gì đi chăng nữa thì đó cũng là một yêu cầu khó có thể đồng ý ngay lập tức; các vị thần Knook ít khi ban cho các con vật dưới quyền bảo hộ của mình bất cứ một đặc ân nào. Họ cai quản các con vật bằng những quy định nghiêm ngặt. Suy nghĩ một lát, hoàng tử của các thần Knook quay về phía những thần dân của mình và nói:

- Truyền gọi thần Will Knook.

Ngay lập tức thần Will đến theo lời gọi của Hoàng tử. Sau khi nghe yêu cầu của các vị thần, ông nói lớn:

- Những con hươu mãi mãi vẫn là những con hươu, chúng không biến thành bất cứ một con vật nào khác. Nếu chúng là ngựa thì việc buộc dây cương cho chúng chẳng có gì là lạ cả bởi ngựa sinh ra để kéo xe cho con người. Tuy nhiên, từ trước đến giờ chưa ai buộc dây cương cho những chú hươu để chúng kéo xe cả bởi chúng là những con vật tự do, những sinh vật hoang dã của tự nhiên. Chúng sinh ra không phải phục vụ cho mục đích của con người. Nếu đồng ý để những chú hươu lao động cho Claus thì có nghĩa là tôi đồng ý hạ thấp vị trí của chúng. Mặc dù Claus là bạn của chúng ta, được các vị thần tiên bắt tử yêu quý và bảo vệ nhưng anh ta vẫn chỉ là một con người bình thường mà thôi. Vậy làm sao tôi có thể đồng ý để những con vật của mình phục vụ anh ta được.

Đến đây, Hoàng tử của các thần Knook quay sang nói với thần Ak cai quản các khu rừng trên thế giới:

- Người vừa nghe thấy hết rồi đấy. Những điều Will nói hoàn toàn là sự thật.

Thần Ak ra lệnh:

- Truyền gọi Glossie và Flossie đến.

Ngay lập tức, hai chú hươu được đưa đến hội nghị. Tới nơi, thần Ak hỏi chúng xem chúng có phản đối việc kéo xe cho Claus không.

Glossie sung sướng trả lời:

- Không, con không phản đối. Chúng con cảm thấy thích thú với chuyến đi và hi vọng sẽ có dịp được tham gia vào những chuyến đi khác như vậy.

Flossie cũng thêm vào:

- Và chúng con đã cố gắng để quay trở về nhà trước khi trời sáng; nhưng thật không may, chúng con đã chậm mất một phút.

Thần Ak nói tiếp:

- Chậm có một phút vào ban ngày không phải là một vấn đề lớn. Các người được tha thứ về sự chậm trễ đó.

Hoàng tử của các thần Knook nghiêm khắc nhắc nhở hai chú hươu:

- Với điều kiện sẽ không xảy ra bất cứ trường hợp chậm trễ nào khác nữa. Nếu không thì chẳng ai có thể giúp được các người đâu.

Hoàng tử vừa dứt lời, Claus đã sốt sắng hỏi lại:

- Vậy là người đã đồng ý cho hai người bạn hươu này đi cùng tôi đúng không?

Hoàng tử trả lời Claus bằng cái nhìn đầy ẩn ý với anh. Mặc dù trông mặt Hoàng tử lúc này rất nghiêm khắc, lạnh lùng nhưng anh biết người đã đồng ý. Thần Ak mỉm cười sung sướng. Vậy là thần lại vừa giải quyết thêm một việc nữa để giúp đỡ Claus thực hiện công việc cao cả của mình.

Cuối cùng, Hoàng tử của các thần Knook đứng dậy và nói:

- Bởi vì các bạn đã yêu cầu ta ban đặc ân cho hai chú hươu kia, ta sẽ đồng ý để chúng đi cùng Claus mỗi năm một lần vào đêm Giáng sinh nhưng với một điều kiện là chúng phải quay trở về rừng trước khi trời sáng. Ngoài ra Claus có thể lựa chọn những chú hươu khác với số lượng tùy ý, có thể là hai, là ba hay thậm chí là mười con để kéo xe cho mình. Ta không phản đối nhưng anh ta phải đảm bảo sẽ để những con vật của ta về đúng giờ. Từ nay trở đi những con vật này sẽ được gọi là tuần lộc để phân biệt chúng với những con hươu khác. Chúng sẽ được phép tắm trong hồ Nares, được ăn cây casa, cây grawle và marbon giúp tăng cường sức khỏe và vẻ đẹp bên ngoài. Thêm vào đó, chúng cũng sẽ được nữ hoàng của các nàng tiên bảo vệ đặc biệt, tránh các mối nguy hiểm có thể xảy ra. Nào, thần Will, chúng ta hãy tỏ ra thoải mái đối với yêu cầu của các người bạn ở đây. Người đã nghe rõ những gì ta vừa nói và ta yêu cầu người phải chấp hành mệnh lệnh. Mọi việc đã được định đoạt và từ giờ trở đi sẽ không ai thắc mắc về vấn đề này nữa.

Rồi thần nhanh chóng rời khỏi cuộc họp bởi thần không muốn nhận lời cảm ơn của Claus và những lời tán thưởng từ phía các vị thần tiên khác. Còn thần

Will, trông ông ta có vẻ tức giận hơn bao giờ hết, lặng lẽ đi theo Hoàng tử của mình, mặt lầm lì, không nói bất cứ câu nào. Rõ ràng các vị thần Knook đã đồng ý một cách cưỡng ép bởi họ không muốn bị áp lực từ phía những người bạn khác của mình.

Tuy nhiên, thần Ak lại tỏ ra hài lòng bởi người biết rằng một khi Hoàng tử của các vị thần Knook đã hứa thì chắc chắn sẽ thực hiện lời hứa của mình mặc dù ông ta không được thoải mái cho lắm. Hai chú hươu Glossie và Flossie tung tăng quay trở về nhà, vừa đi vừa nhảy nhót với vẻ sung sướng.

Claus quay sang hỏi thần Ak:

- Thưa thần AK vĩ đại. Con không biết khi nào mới đến đêm Giáng sinh ạ?

Đáp lại, thần Ak nói:

- Khoảng mười ngày nữa. Đó là một dịp đặc biệt, bắt đầu một năm mới.

Tới đây, Claus tỏ ra trầm ngâm:

- Như vậy năm nay con không thể sử dụng những chú hươu này rồi. Chỉ còn mười ngày nữa thôi, như vậy con sẽ không có thời gian để làm đủ số đồ chơi mang đến cho bọn trẻ.

Thần Ak nói tiếp:

- Ta hiểu chứ. Hoàng tử của các thần Knook biết điều này, chính vì vậy ông ta mới nói con chỉ được sử dụng những chú hươu cho công việc kéo xe một lần duy nhất trong năm là vào đêm Giáng sinh. Nếu con không thể dùng chúng vào dịp đó thì coi như cả năm con sẽ không được mượn chúng nữa.

Claus buồn bã nói tiếp:

- Nếu như lúc này con có được số đồ chơi mà bọn Awgwas đã ăn cắp của con thì con có thể thực hiện chuyến đi trong dịp Giáng sinh sắp đến.

- Chúng cất những đồ chơi của con ở đâu?

- Con không biết nhưng con nghĩ rằng có thể chúng giấu đồ chơi của con trên những ngọn núi nơi chúng từng sinh sống.

Thần Ak quay sang nói với nữ hoàng của các nàng tiên:

- Nàng có thể tìm thấy chúng không?

Đáp lại, nữ hoàng nói:

- Con sẽ thử xem sao.

Kết thúc cuộc họp, Claus lại quay trở lại Thung lũng cười để làm đồ chơi. Anh cố gắng làm việc thật chăm chỉ với hi vọng sẽ làm được nhiều đồ chơi cho bọn trẻ. Tiếp theo, một nhóm các nàng tiên lập tức bay lên trên một đỉnh núi nơi bọn Awgwas vẫn dùng làm căn cứ địa và bắt đầu công việc tìm kiếm những đồ chơi bị đánh cắp.

Như chúng ta đã biết, các nàng tiên là những người sở hữu một sức mạnh tuyệt vời nhưng những tên Awgwas xảo quyệt đã giấu những đồ chơi trong hang sâu và lấp đá ở cửa hang nên không ai có thể phát hiện ra được. Chính vì vậy, trong mấy ngày đầu, công việc tìm kiếm của các nàng tiên tưởng chừng như vô vọng. Dù đã cố gắng thế nào đi chăng nữa nhưng các nàng tiên của chúng ta cũng không tìm thấy nơi cất giấu những đồ chơi. Còn anh bạn Claus vẫn ngồi nhà nóng lòng chờ đợi tin tức từ phía các nàng tiên. Tuy nhiên, đến lúc này thì anh thực sự cảm thấy tuyệt vọng vì anh hiểu rằng mình sẽ không thể chuẩn bị đủ

số đồ chơi để mang đi tặng bọn trẻ trong dịp Giáng sinh này.

Claus làm việc chăm chỉ từng giây, từng phút nhưng để khắc chạm và tạo nên một món đồ chơi đẹp cho bọn trẻ cũng cần phải tốn một khoảng thời gian không nhỏ. Chính vì vậy vào buổi sáng trước đêm Giáng sinh, Claus chỉ mới làm được non nửa giá đồ chơi. Anh không biết làm thế nào để tăng tốc công việc. Vậy là cơ hội anh lỡ mất chuyến đi đã lên tới chín mươi phần trăm.

Tuy nhiên, người ta vẫn nói: “Ánh sáng ở cuối đường hầm”, cũng vào buổi sáng hôm đó, các nàng tiên nảy ra một ý tưởng mới. Sau bao nhiêu lâu tìm kiếm vất vả, họ nhận ra một điều phải tìm ở một nơi nào đó thật kín đáo, bởi bọn Awgwas rất quý quyết, chúng sẽ không để cho người khác tìm thấy những gì mình giấu một cách dễ dàng đâu. Họ cùng chung sức để tạo ra một đường thẳng xuyên qua những viên đá hình thành nên ngọn núi, bắt đầu từ đỉnh và dần dần chuyển xuống phía dưới, như vậy sẽ không bỏ lỡ bất cứ chỗ nào. Cuối cùng thì họ cũng phát hiện ra nơi số đồ chơi được cất giấu. Ai cũng phải thừa nhận, bọn Awgwas không hề đơn giản chút nào, nếu cứ để chúng tiếp tục tồn tại thì không biết rồi chúng sẽ gây ra những chuyện gì đối với loài người.

Các nàng tiên chỉ mất một thời gian ngắn để nạy miệng hang ra và họ nhanh chóng vận chuyển số đồ chơi đến cho Claus. Đối với Claus, đây thực sự là một kho báu quý giá nhất trong cuộc đời. Chưa bao giờ anh cảm thấy hạnh phúc đến như vậy. Vậy là mười phần trăm hi vọng của anh đã thành hiện thực và bây giờ

anh có thể thực hiện chuyến đi đến những thành phố, đến những ngôi làng xa xôi nơi có thật nhiều trẻ nhỏ sinh sống để phân phát số đồ chơi này cho chúng.

Người đàn ông tốt bụng vui mừng khôn xiết khi nhận lại số đồ chơi vào phút trót. Anh nhanh chóng chất đầy đồ chơi lên trên xe trượt và nhấc Glossie và Flossie chuẩn bị sẵn sàng cho chuyến đi khi trời tối.

Trong khi chờ đợi, anh cố gắng sửa lại dây cương và đóng lại chiếc xe trượt cho thật chắc, như vậy khi hai chú hươu đến vào lúc trời nhá nhem tối, anh sẽ có thể buộc dây cương cho chúng một cách dễ dàng.

Anh nói với hai chú hươu:

- Tối nay, chúng ta sẽ đi theo một hướng khác, như vậy chúng ta sẽ có thể đến thăm những đứa trẻ mà chúng ta chưa từng đến thăm và tặng quà. Chúng ta phải đi thật nhanh và tôi sẽ không lãng phí bất cứ một giây phút nào đâu bởi vì túi đồ chơi của tôi rất đầy, rất nặng. Tôi sẽ cố gắng làm xong việc sớm để các bạn không bị muộn giờ như lần trước.

Ngay khi mặt trăng nhô lên, họ lao nhanh ra khỏi Thung lũng cười và băng qua vùng đồng bằng, qua những ngọn đồi, tiến thẳng về phía nam. Không khí thật lạnh và đầy sương. Ánh sáng phát ra từ các ngôi sao chạm vào những bông tuyết trắng khiến chúng lấp lánh giống như hàng ngàn, hàng vạn viên kim cương. Cảnh vật hôm đó thật tuyệt diệu. Chưa bao giờ Claus nghĩ rằng hành trình trong đêm lại thú vị đến như vậy. Hai chú tuần lộc lao từng bước nhanh và vững chắc; trái tim Claus bỗng trở nên nhẹ tênh, ngập tràn hạnh phúc. Anh cười lớn và hát vang trong khi gió thét gào bên tai:

Hơ... hơ... hơ... hơ!
Aha... aha... aha... aha!
Hơ... hơ... hơ... ah... aha!
Chúng ta đi trên đường
Trong tuyết đông lạnh giá,
Nhưng nghe sao tuyệt quá
Cảnh về đêm tuyết rơi!

Thần sương Jack nghe thấy tiếng hát của anh và ngay lập tức anh chàng nghịch ngợm này đuổi theo và cố cấu anh vài cái. Nhưng khi anh ta thấy Claus cười lớn với vẻ sung sướng, anh ta quay đi và từ đó từ bỏ ý định nghịch ngợm của mình.

Những con chim cú mẹ nghe thấy tiếng của Claus khi anh đi ngang qua một khu rừng cũng ló đầu ra ngoài tổ để hòa mình vào giai điệu vui vẻ của bài hát. Tuy nhiên, một lát sau chúng lại quay trở lại với bầy con của mình và nói với chúng rằng đó chính là ông già Noel đang mang đồ chơi đến cho bọn trẻ. Thật kì lạ, không hiểu làm thế nào mà những con cú mẹ lại biết được điều đó.

Đến lúc này, khi Claus đã được coi là ông già Noel thì chúng ta cũng nên đổi cách xưng hô cho phù hợp. Claus không còn là anh bạn Claus nữa mà từ nay chúng ta sẽ gọi anh với cái tên trêu mến như mọi người vẫn gọi: Ông già Noel.

Claus dừng lại ở một vài trang trại nằm rải rác trên một vùng đồng bằng rộng lớn. Ông trèo xuống ống khói của các ngôi nhà và tặng quà cho những đứa trẻ đang ngủ ngon lành. Chẳng bao lâu sau, ông lại đến một ngôi làng khác và dành một tiếng đồng hồ để mang đồ chơi đến cho những đứa trẻ đang ngủ. Rồi

ông lại tiếp tục cuộc hành trình của mình, vừa đi vừa hát vang:

Bây giờ chúng ta lại lên đường
 Cả không gian ngập tràn những bông tuyết sáng
 lấp lánh,
 Những chú tuần lộc chạy nhanh như gió thổi!
 Đến với những đứa trẻ nhỏ đang say nồng trong
 giấc ngủ
 Chúng tôi mang theo những món đồ chơi thật đẹp
 Sẽ đem lại niềm hạnh phúc trong trái tim của
 những thiên thần nhỏ đáng yêu!

Những chú tuần lộc thích giọng hát như chuông đồng của Claus và đôi khi chúng cũng hòa theo lời hát trong đêm tuyết rơi dày. Chúng đi một quãng nữa thì dừng lại trước một ngôi nhà, ông già Noel với đôi mắt sáng lấp lánh và khuôn mặt đỏ ửng lên vì gió quạt lại trèo xuống ống khói của ngôi nhà để tặng quà cho từng đứa trẻ. Công việc tưởng chừng như đơn giản nhưng chứa đựng tình người và mang ý nghĩa sâu sắc. Ngay cả những chú tuần lộc cũng cảm thấy lâng lâng vì chúng đã giúp ông già Noel làm được một việc có ích.

Đó là một đêm Giáng sinh hạnh phúc và tốt lành. Những chú tuần lộc chạy nhanh trên đường, đưa ông già Noel đến với từng đứa trẻ đang chìm trong giấc ngủ thiên thần.

Cuối cùng thì túi đồ chơi cũng hết và họ lại hướng thẳng về nhà. Trời sắp sáng; Glossie và Flossie không bỏ lỡ một giây bởi chúng sợ sẽ bị muộn một lần nữa. Chúng lao nhanh quay trở về Thung lũng cười để kịp về rừng trước khi trời sáng.

Khi Claus tháo dây cương cho hai chú tuần lộc thì những ánh sáng nâu trên nền trời đông đã xuất hiện nhưng thật may mắn là Glossie và Flossie đã về kịp rừng sâu trước khi trời thực sự sáng.

Claus cảm thấy mệt mỏi sau chuyến đi đêm hôm trước. Anh nằm xuống giường và chìm vào một giấc ngủ sâu như thể anh chưa từng được ngủ ngon như vậy. Trong khi anh ngủ, mặt trời ngày Giáng sinh chiếu rọi những ánh sáng rực rỡ xuống mặt đất, khiến cho mọi vật cũng trở nên tươi vui hơn rất nhiều. Khắp mọi nơi đều vang lên tiếng nói cười của trẻ nhỏ. Chúng vui sướng khi nhận được món quà của ông già Noel và thầm cảm ơn ông về điều đó.

Lạy chúa phù hộ cho Claus. Đây là Lễ Giáng sinh đầu tiên của ông và từ giờ phút đó cho đến bây giờ đã trải qua hàng trăm năm, ông vẫn tiếp tục sứ mệnh mang lại niềm vui và sự hạnh phúc đến trái tim của những đứa trẻ trên khắp mọi miền của thế giới.

CHƯƠNG 11

NHỮNG CHIẾC TẮT ĐẦU TIÊN ĐƯỢC TREO CẠNH LÒ SƯỞI NHƯ THẾ NÀO

Trước khi ông già Noel bắt đầu những cuộc hành trình của mình thì không một đứa trẻ nào biết được niềm vui khi có một món đồ chơi đẹp. Nếu hiểu điều này thì bạn sẽ thấy vui sướng và hạnh phúc như thế nào khi người đàn ông nhân từ đó đến thăm nhà bạn và tại sao mọi người lại nói chuyện về ông từ ngày này sang ngày khác như vậy. Tất cả mọi người đều nhắc đến ông già Noel với sự tôn trọng, yêu mến và biết ơn bởi ông luôn mang lại tiếng cười và niềm hạnh phúc đến cho những đứa trẻ đáng yêu. Tất nhiên, vào thời bấy giờ những chiến binh vĩ đại, những ông vua hùng mạnh và những học giả thông thái cũng thường được mọi người nhắc đến nhưng không ai trong số họ có được sự ưu ái và quý mến từ phía người dân như ông già Noel bởi vì không ai sẵn sàng hi sinh mọi thứ để đem lại hạnh phúc cho người khác như ông già Noel của chúng ta. Đó là một người đàn ông vĩ đại, một vị thánh trong lòng mỗi người. Hơn nữa, những hành động hào hiệp thường được nhắc đến lâu hơn những trận chiến đấu vĩ đại, bằng cấp hay đề tài nghiên cứu của một học giả, bởi

Cuộc đời và những chuyến đi thám hiểm của ông già Noel

nó để lại dấu ấn lên thế giới này một cách tự nhiên và được lưu truyền qua nhiều thế hệ.

Sự thỏa thuận với hoàng tử của các thần Knook khiến cho mọi kế hoạch của ông già Noel thay đổi bởi ông chỉ có thể sử dụng những chú tuần lộc vào một đêm duy nhất cuối năm. Chính vì vậy, ông quyết định sẽ dành toàn bộ số thời gian của mình vào việc làm đồ chơi và chỉ mang chúng đến tặng cho những đứa trẻ trên khắp thế giới vào đêm Giáng sinh.

Ông hiểu rằng, một năm làm việc có nghĩa là ông sẽ tạo ra rất nhiều đồ chơi nên ông quyết định sẽ làm một chiếc xe trượt mới lớn hơn, khỏe hơn và phù hợp hơn với cuộc hành trình tốc độ cao so với chiếc xe trượt cũ. Từ nay trở đi, ông phải yêu cầu các chú tuần lộc tăng tốc trong mỗi chuyến đi, bởi chỉ có như vậy ông mới có thể đến được với nhiều trẻ em trên khắp hành tinh này.

Đầu tiên, ông đến thăm vua Gnome. Ông thỏa thuận đổi ba chiếc trống, một chiếc kèn và hai con búp bê lấy một đôi ròng rọc làm bằng thép, được uốn cong một cách tinh xảo ở hai đầu. Vua Gnome có con riêng đang sống ở thung lũng lòng chảo của trái đất, trong các khu mỏ, hang động và chúng cần thứ gì đó để chơi đùa.

Trong vòng ba ngày, đôi ròng rọc bằng thép đã được hoàn thành và Claus mang toàn bộ số đồ chơi đã hứa đến cho vua Gnome. Đức vua tối cao quá hài lòng với những món đồ chơi đó nên đã tặng Claus một chiếc dây chuông phát ra âm thanh ngọt ngào cùng với chiếc xe trượt.

Claus rung chuông, vừa lắng nghe vừa nói:

- Chắc chắc thứ này sẽ làm cho Glossie và Flossie rất vui đây. Nhưng mình phải có hai dây chuông dành cho hai chú tuần lộc nếu không các chú sẽ tị nhau mất.

Đáp lại yêu cầu này của Claus, vua Gnome nói:

- Hãy mang đến cho ta một chiếc kèn và một con mèo đồ chơi nữa, ông sẽ có chiếc dây chuông thứ hai giống hệt như chiếc thứ nhất.

Claus cười lớn và nói:

- Lại một cuộc trao đổi nữa đây.

Nói vậy thôi nhưng Claus rất vui sướng chấp nhận lời đề nghị đó. Ông vội vàng trở về nhà lấy đồ chơi để đổi một chiếc dây chuông nữa.

Chiếc xe trượt thứ hai được làm một cách cẩn thận. Các thần Knook mang đến cho Claus rất nhiều tấm ván chắc nhưng rất mỏng để anh tạo ra một chiếc xe thích hợp cho chuyến hành trình dài của mình. Claus làm một tấm chắn tuyết cao lắp ở phía sau, một tấm ván rộng và có ván chắn xung quanh để đựng đồ chơi và cuối cùng anh lắp chiếc xe lên hai bánh bằng sắt mà anh đổi được của vua Gnome.

Công việc hoàn tất một cách thuận lợi. Nhìn lại, ông già Noel Claus của chúng ta gật đầu hài lòng bởi đây là một chiếc xe trượt rất đẹp và lại rộng nữa. Claus sơn xe màu sáng và mặc dù không ai nhìn thấy chiếc xe của ông trong những chuyến hành trình vào nửa đêm nhưng ông vẫn muốn trông nó thật đẹp. Ông gọi Glossie và Flossie đến ngắm chiếc xe trước khi bước vào cuộc hành trình sắp tới.

Hai chú tuần lộc nhìn chiếc xe trượt với vẻ đầy ngưỡng mộ nhưng chúng vẫn thẳng thắn nói rằng

Cuộc đời và những chuyến đi thám hiểm của ông già Noel

chiếc xe quá lớn và nặng đối với chúng. Chúng khó có thể kéo một chiếc xe với kích cỡ như thế đi nhanh trong thời tiết không thuận lợi.

Glossie nói:

- Chắc chắn chúng tôi có thể kéo nó đi trên nền tuyết nhưng chúng tôi không thể đi nhanh để có thể đến được những thành phố hay những ngôi làng ở mãi tận vùng đất xa xôi và quay trở về rừng trước khi trời sáng.

Sau khi nghĩ một lát, ông già Noel nói:

- Vậy thì tôi sẽ phải mượn thêm hai chú tuần lộc nữa để giúp tôi kéo xe.

Flossie thêm vào:

- Hoàng tử của các thần Knook cho phép ông mượn đến mười chú tuần lộc cơ mà. Tại sao ông không sử dụng tất cả số đó? Như vậy chúng tôi sẽ có thể phóng nhanh giống như những tia chớp và có thể nhảy lên trên những mái nhà cao nhất một cách dễ dàng.

Claus reo lên sung sướng trước lời gợi ý của chú tuần lộc:

- Một nhóm gồm mười chú tuần lộc ư? Đó thật là một ý tưởng tuyệt vời. Hai bạn hãy quay trở lại rừng và lựa chọn tám chú tuần lộc khác mà các bạn thấy phù hợp. Và các bạn nhớ rằng phải bảo họ ăn lá cây casa để trở nên khỏe mạnh, ăn cây grawle để trở nên nhanh nhẹn và ăn cây marbon để sống lâu hơn nhé. Tôi muốn tất cả các bạn sẽ trở thành một đội với mình. Chúng ta sẽ thực hiện những chuyến đi thật tuyệt vời đến những vùng đất ở rất xa trên khắp thế giới này. Ngoài ra các bạn cũng nên tắm trong hồ Nares như lời nữ hoàng Zurline nói bởi như vậy trông

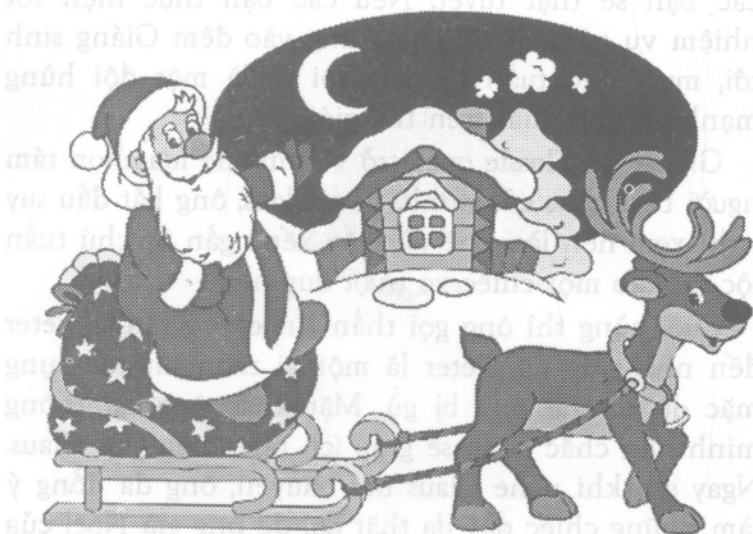
các bạn sẽ thật tuyệt. Nếu các bạn thực hiện tốt nhiệm vụ này thì tôi chắc rằng vào đêm Giáng sinh tới, mười chú tuần lộc của tôi sẽ là một đội hùng mạnh và đẹp nhất trên thế giới.

Glossie và Flossie quay trở về rừng để lựa chọn tám người bạn khác của mình. Còn Claus, ông bắt đầu suy nghĩ xem nên làm thế nào sắp xếp ngân ấy chú tuần lộc để kéo một chiếc xe trượt duy nhất.

Cuối cùng thì ông gọi thần Knook có tên là Peter đến nhờ giúp đỡ. Peter là một vị thần rất tốt bụng mặc dù cơ thể ông bị gù. Mặt khác ông rất thông minh nên chắc chắn sẽ giúp ích rất nhiều cho Claus. Ngay sau khi nghe Claus nói chuyện, ông đã đồng ý làm những chiếc dây da thật dai để ông già Noel của chúng ta có thể sử dụng làm dây cương.

Số da này được lấy từ bộ da của những chú sư tử đã lớn tuổi và chết tự nhiên trong rừng. Peter rất khéo tay, ông giúp Claus làm những chiếc dây cương rất chắc, khỏe và đẹp. Vậy là ông già Noel đã có được những chiếc dây cương lí tưởng có thể sử dụng trong một thời gian dài.

Bộ yên cương và chiếc xe trượt được chuẩn bị ở hai thời điểm khác nhau bởi Claus dành hầu hết thời gian của mình để làm đồ chơi. Những thứ này tốt hơn rất nhiều so với bộ yên cương và chiếc xe trượt cũ của ông bởi các vị thần thường đến thăm ông và đưa ra những lời khuyên thật bổ ích. Nữ thần rừng Necile gợi ý Claus làm thêm những con búp bê được gọi là “bố” và “mẹ”. Các vị thần Knook thì thêm những âm thanh chít chít vào những chú cừu để khi một đứa trẻ bóp đồ chơi đó, nó sẽ phát ra âm thanh nghe thật thú

vị. Nữ hoàng của các nàng tiên thì khuyên Claus nên lắp thêm còi vào trong những chú chim, như vậy bọn trẻ có thể khiến những chú chim đồ chơi hát những bài hát vui vẻ và thêm những chiếc bánh xe phía dưới những chú ngựa để bọn trẻ có thể kéo chúng đi xung quanh. Nhiều con vật bị chết vì một vài lí do nào đó và bộ lông của chúng được mang đến cho Claus để ông phủ lên trên những con vật đồ chơi, khiến chúng trông sống động như thật. Một vị thần Ryl tốt bụng gợi ý Claus nên làm một con khỉ đồ chơi có thể gật đầu bởi như vậy sẽ khiến cho bọn trẻ cảm thấy vô cùng thích thú. Càng ngày, các món đồ chơi càng trở nên đẹp và hấp dẫn hơn, và một ngày kia ngay cả những vị thần cũng mong muốn có được một món đồ chơi như vậy.

Đêm Giáng sinh nữa lại đến gần. Ông già Noel lại tất bật chuẩn bị mọi thứ cần thiết cho chuyến đi của mình. Claus nhét đầy ba túi đồ chơi rồi chất lên chiếc xe lớn. Ở mỗi góc của chiếc xe trượt cũng chất thêm nhiều đồ chơi hơn nữa. Lần này, ông già Noel quyết tâm sẽ đến được với nhiều trẻ em hơn bởi ông đã có một đội ngũ kéo xe hùng mạnh gồm mười chú tuần lộc.

Lúc trời chạng vạng tối, mười chú tuần lộc xuất hiện và Flossie giới thiệu từng chú một với Claus. Chúng bao gồm Racer và Pacer; Reckless và Speckles; Fearless và Peerless; Ready và Steady; cuối cùng không thể không kể đến Glossie và Flossie. Tất cả mười chú tuần lộc này tạo thành một đội đã đi xuyên qua khắp mọi nơi trên thế giới trong vòng hàng trăm năm nay. Chúng đều rất xinh đẹp, với những đôi chân nhanh nhẹn, những chiếc sừng dài, đôi mắt đen như nhung, lớp da sáng bóng với một vài đốm trắng điểm tô trên da.

Bộ yên cương vừa khít với mười chú tuần lộc và chỉ vài phút sau chúng đã được sắp xếp thành một đội do Glossie và Flossie dẫn đầu. Những con tuần lộc này đeo dây chuông và tỏ ra rất sung sướng khi nghe thấy những âm thanh tạo ra sau mỗi bước đi.

Lúc này, Claus đã ngồi xuống xe đẩy, kéo áo choàng xuống quá đầu gối và chiếc mũ lông chùm qua tai, rồi giơ chiếc roi da lên làm hiệu bắt đầu chuyến đi.

Chỉ một lát sau, mười chú tuần lộc đã tiến về phía trước giống như một cơn gió trong khi Claus cười lớn và hát vang bài ca:

Hơ... hơ... hơ... hơ!

Aha... aha... aha... aha!

Hơ ... hơ... hơ... aha... aha!

Cuộc đờn và những chuyến đi thám hiểm của ông già Noel

*Chúng ta đi trên đường
Trong tuyết đông lạnh giá,
Nhưng nghe sao tuyết quá!*

*Có muôn vàn niềm vui
Trong những túi đồ chơi,
Chúng ta mang đi tặng;
Trong đêm tuyết phủ đầy!*

Cũng trong đêm Giáng sinh, cô bé Margot cùng em trai tên Dick và những người anh em họ là Ned và Sara đang ở chơi nhà Margo cùng tập trung để làm một hình nộm bằng tuyết. Làm xong, chúng quay trở vào trong chuẩn bị đi ngủ. Quần áo bọn trẻ ướt sũng vì sương, những giọt nước nhỏ bám vào giày, còn tất bọn chúng đang đi ướt sũng từ trong ra ngoài. Tuy nhiên, chúng không cảm thấy sợ bởi mẹ của Margot biết rằng tuyết đang tan nhưng chúng bị buộc phải đi ngủ sớm. Mẹ cô bé treo quần áo của những đứa trẻ trên ghế để nhanh khô. Những đôi giày được đặt bên cạnh lò sưởi, như vậy sức nóng của ngọn lửa có thể làm khô chúng. Còn những đôi tất thì được treo thành hàng bên cạnh ống khói, ngay phía trên lò sưởi. Đó là lí do tại sao mà ông già Noel có thể nhìn thấy chúng một cách dễ dàng khi ông trèo xuống ống khói vào đêm hôm đó. Mọi người trong ngôi nhà đều chìm sâu vào giấc ngủ ngon lành sau một ngày làm việc. Ai nấy đều muốn có được một giấc ngủ say để lấy lại sức khoẻ cho ngày mới sắp đến. Về phần mình, ông già Noel đang rất vội bởi ông còn có nhiều nơi khác nữa cần phải đến. Nhận thấy số tất treo trên dây là của bọn

trẻ, ông nhanh chóng đặt đồ chơi vào trong những chiếc tất và treo lên trên nóc nhà để đến những ngôi nhà khác. Vừa nhìn thấy ông, những chú tuần lộc cảm thấy vô cùng ngạc nhiên, chúng không hiểu tại sao ông lại có thể nhanh nhẹn đến như vậy.

Ông già Noel hướng thẳng đến những ngôi nhà khác, vừa đi ông vừa nghĩ: “Ước gì mọi người đều treo tất của mình lên cạnh ống khói. Như vậy mình sẽ có thể tiết kiệm được rất nhiều thời gian và mình có thể đến thăm nhiều đứa trẻ hơn trước khi trời sáng.”

Sáng hôm sau, khi Margot, Dich, Ned và Sara ngủ dậy, chạy xuống dưới nhà để lấy tất treo trên lò sưởi thì tất cả bọn chúng đều reo lên sung sướng bởi chúng nhìn thấy những đồ chơi của ông già Noel đặt bên trong. Tôi cho rằng chúng nhận được nhiều quà hơn so với những đứa trẻ khác trong thành phố bởi ông già Noel quá vội nên không có thời gian dừng lại đếm số tất treo trên dây. Thật bất ngờ khi bạn tỉnh giấc vào buổi sáng và nhận được một món quà xinh xắn từ một người bạn nghe nói đến rất nhiều nhưng chưa có cơ hội gặp mặt.

Tất nhiên, những đứa trẻ này đem câu chuyện về những đồ chơi cùng ông già Noel kể cho bạn mình và những đứa trẻ khác quyết định sẽ treo tất của mình cạnh lò sưởi vào đêm Giáng sinh tới. Thậm chí, ngay cả cô bé Bessie Blithesome đang đi thăm thành phố cùng với cha mình là Bá tước Lerd cũng được nghe bọn trẻ nơi đây kể chuyện và khi trở về nhà, cô bé cũng treo tất cạnh lò sưởi vào dịp Giáng sinh. Vậy là câu chuyện được truyền miệng từ người này sang người khác và tất cả mọi người hình thành một thói quen

Cuộc đờn và những chuyến đi thám hiểm của ông già Noel

mới là treo tất của mình lên cạnh lò sưởi vào mỗi dịp Giáng sinh. Họ tin rằng đây chính là cách ông già Noel khuyến khích họ làm nên ai cũng háo hức làm theo.

Trong chuyến đi vào đêm Giáng sinh kế tiếp, ông già Noel thấy có rất nhiều tất treo cạnh lò sưởi, ông rất vui mừng về điều đó. Thế là ông có thể nhanh chóng hoàn thành công việc của mình, để đồ chơi vào trong tất với khoảng thời gian bằng một nửa so với việc phải đến tận phòng ngủ của từng đứa trẻ và đặt đồ chơi ở cạnh giường.

Thói quen này dần dần trở thành tập quán từ năm này qua năm khác. Mọi người thi nhau làm theo và ông già Noel của chúng ta đã tiết kiệm được rất nhiều thời gian trong mỗi lần đến thăm. Ông già Noel mong muốn sẽ đến thăm được càng nhiều trẻ em trên thế giới càng tốt nhưng để thực hiện được điều đó, ông cũng cần có sự giúp đỡ nhiệt tình từ phía chúng ta. Nếu ai cũng tạo điều kiện để ông hoàn thành công việc thì sẽ càng có nhiều trẻ em cảm thấy hạnh phúc mỗi khi Giáng sinh về.

CHƯƠNG 12

CÂY THÔNG GIÁNG SINH ĐẦU TIÊN

Ông già Noel luôn giữ đúng lời hứa của mình với các vị thần Knook là quay trở lại Thung lũng cười trước khi trời sáng. Ông không muốn gây ra bất cứ rắc rối nào cho những chú tuần lộc, cũng như những rạn nứt đáng tiếc trong tình bằng hữu giữa ông với các vị thần nghiêm khắc này. Do ông đi đến tất cả mọi miền quê, mọi thành phố trên thế giới nên chỉ có sự nhanh nhẹn của những chú tuần lộc mới giúp được ông.

Ông yêu thích công việc của mình, yêu thích những chuyến đi mạo hiểm vào ban đêm trên chiếc xe trượt với tiếng kêu rìng rìng của tiếng nhạc chuông. Chuyến đi đầu tiên cùng mười chú tuần lộc, chỉ có Glossie và Flossie mới đeo chuông nhưng cứ mỗi năm tiếp đó, sau khi Claus mang quà đến tặng cho những đứa con nhỏ của vua Gnome, ông ta lại tặng ông một chiếc dây chuông như món quà đáp lại. Vậy là sau tám năm, cả mười chú tuần lộc đều có chuông đeo. Các bạn có thể tưởng tượng ra mỗi lần di chuyển những chiếc chuông phát ra âm thanh thú vị như thế nào không?

Những chiếc tất của bọn trẻ tạo thành một hàng dài đến mức cần phải có một số lượng đồ chơi khá

hơn mới có thể đáp ứng được hết. Ông già Noel nhận thấy rằng ngoài đồ chơi ra, bọn trẻ còn mong muốn có được rất nhiều thứ khác nữa. Ông cũng không thể chỉ tặng ngần ấy món quà từ năm này sang năm khác. Mỗi năm số lượng, mẫu mã đồ chơi và các loại quà cũng cần được thay đổi để bọn trẻ không cảm thấy nhàm chán.

Cũng có nhiều đất nước ấm áp, không bao giờ có tuyết rơi vào mùa đông nhưng ông già Noel và những chú tuần lộc của mình cũng đã đến thăm và tặng quà cho bọn trẻ nơi đây. Chiếc xe trượt có thiết kế đặc biệt cho phép chạy trên cả lớp tuyết dày bao phủ mặt đất, và trên nền đất phẳng. Đối với ông già Noel, không một đất nước nào bị coi nhẹ hơn đất nước nào bởi ông quan niệm trẻ em khắp mọi nơi đều xứng đáng được nhận những món quà đẹp nhất. Và bọn trẻ sống trong những nước khí hậu ấm áp cũng có cơ hội biết đến tên của ông già Noel như những đứa trẻ khác sống gần Thung lũng cười.

Một lần, khi những chú tuần lộc đã sẵn sàng bước vào chuyến đi hàng năm thì một nàng tiên xuất hiện trước mặt Claus, kể với ông về ba đứa trẻ nhỏ đang phải sống trong một túp lều bằng da tồi tàn trên một vùng đồng bằng rộng không có cây cối. Ba đứa trẻ này vô cùng tội nghiệp, chúng rất buồn bởi bố mẹ chúng là những người hời hợt, không hề quan tâm tới cuộc sống của chúng. Chúng lại chẳng có bạn bè, người thân để chơi đùa. Hàng ngày, chúng buồn bã bước ra khỏi lều, rồi lại bước vào trong. Nghe thấy vậy, Claus quyết tâm đến thăm những đứa trẻ này trước khi trở về nhà. Trong suốt chuyến đi, ông nhặt những ngọn

thông mà gió đã làm gãy và đặt lên trên xe trượt của mình.

Lúc trời gần sáng thì cũng là lúc những chú tuần lộc dừng lại trước túp lều da nằm lẻ loi trên vùng đồng bằng trải rộng bao la tưởng chừng như không có điểm cuối. Những đứa trẻ tội nghiệp kia đang nằm ngủ trên sàn nhà, nhưng ngay cả trong giấc ngủ, khuôn mặt chúng vẫn hiện rõ vẻ u buồn. Ngay lập tức, ông già Noel của chúng ta trông cảnh thông mà ông nhặt được trên đường xuống dưới cát và treo trên cành của chúng rất nhiều ngọn nến lấp lánh. Tiếp theo, ông treo một vài món đồ chơi đẹp nhất mà mình đã làm được lên cây cũng như một vài túi nến khác để bọn trẻ có thể sử dụng khi tỉnh dậy. Ông già Noel là một người hoạt bát, nhanh nhẹn nên việc đó chẳng tốn nhiều thời gian. Càng ngày, công việc ông phải làm càng đòi hỏi ông phải trở nên nhanh nhẹn hơn, chỉ cần chậm một giây trong mỗi lần viếng thăm một vài đứa trẻ thôi là có thể những đứa trẻ khác sẽ bị lỡ mất món quà Giáng sinh mà lẽ ra chúng xứng đáng được hưởng. Khi mọi việc đã hoàn tất, ông châm những cây nến lên và chò đầu vào trong lều nói:

- Chúc mừng Giáng sinh, những người bạn nhỏ.

Rồi ông nhảy lên trên xe trượt, nhanh chóng biến mất trước khi bọn trẻ kịp dụi mắt tỉnh giấc và chạy ra ngoài xem chuyện gì đang xảy ra.

Các bạn có thể tưởng tượng ra điều kỳ diệu đó và những đứa trẻ kia đã vui sướng như thế nào. Đây là lần đầu tiên trong đời chúng thực sự hiểu được thế nào là hạnh phúc, thế nào là niềm vui của cuộc sống. Khi chúng nhìn thấy cây thông với những ánh sáng

lấp lánh phát ra từ những ngọn nến và những món đồ chơi treo trên cành cây, bọn trẻ tưởng như không dám tin vào mắt mình nữa. Chúng nghĩ chỉ có một vị thánh mới có thể làm được điều này. Vậy là cả năm nay, bọn trẻ tội nghiệp kia sẽ có được một niềm vui khôn xiết. Chúng nắm chặt tay và nhảy múa xung quanh cây thông, vừa cười vừa hét cho đến khi chúng buộc phải dừng lại để lấy hơi. Bố mẹ bọn trẻ chạy ra ngoài xem có chuyện gì đang diễn ra và từ đó trở đi họ quan tâm, chú ý đến con cái mình hơn. Ông già Noel đã tặng những đứa con của họ mấy món đồ chơi tuyệt đẹp và họ tin rằng một khi con cái họ xứng đáng với những món quà kia thì chúng cũng xứng đáng nhận được sự quan tâm từ phía mình. Chính ông già Noel đã đánh thức cặp vợ chồng này khỏi giấc ngủ mơ màng và đưa họ về với hiện thực cuộc sống là họ có ba đứa con cần được chăm sóc chu đáo.

Ý tưởng về cây thông Noel khiến Claus cảm thấy rất hài lòng và năm sau, ông mang thật nhiều cây thông trên xe đẩy của mình rồi gửi đến những gia đình nghèo hoặc những gia đình hiếm khi có cơ hội nhìn thấy cây cối. Ngoài ra, ông còn treo nến và đồ chơi lên cành cây khiến cây thông trở nên đẹp hơn bao giờ hết. Tất nhiên, dù chiếc xe của ông già Noel có lớn cỡ nào đi chăng nữa thì ông cũng không thể mang cây thông đến cho tất cả những người mong muốn có được chúng. Tuy nhiên, một số ông bố lại chuẩn bị sẵn cây thông cho chuyến viếng thăm của ông già Noel và tất nhiên Claus luôn trang trí cây thông một cách sinh động và đẹp nhất có thể, đồng thời ông cũng treo đồ chơi cho tất cả những đứa trẻ

trong nhà để sáng hôm sau khi chúng tỉnh dậy, chúng sẽ cảm thấy vô cùng hạnh phúc và sung sướng.

Những ý tưởng đáng quý và cách chúng được thực hiện khiến bọn trẻ ai nấy đều mong ngóng, chờ đợi cho đến ngày cuối cùng của năm mới để được ông già Noel viếng thăm và tặng quà. Rồi còn có rất nhiều đứa trẻ thường ngồi lại với nhau để nói chuyện, đoán trước xem lần kế tiếp ông già Noel sẽ đến thăm chúng như thế nào và mang cho chúng những món quà ra sao.

Có lẽ các bạn vẫn còn nhớ Nam tước Braun, người đã đuổi Claus ra khỏi lâu đài của mình và cấm ông không được đến thăm mấy đứa trẻ con ông ta? Nhiều năm sau đó, khi Nam tước già chết đi và con trai của ông ta lên thay ông thừa hưởng gia tài mà ông để lại thì Nam tước Braun con mới lại đích thân đến nhà Claus cùng với những hiệp sĩ và người hầu thân cận của mình. Tới nơi, Nam tước xuống ngựa, kính cẩn cúi chào người bạn thân thiết của những đứa trẻ với lòng tôn trọng tốt độ. Thái độ của Nam tước con đối lập hẳn với thái độ của cha mình trước đây. Vị Nam tước trẻ nói:

- Cha tôi không biết về lòng tốt và giá trị của ngài, chính vì vậy ông đã đuổi ngài ra khỏi lâu đài của chúng tôi. Tuy nhiên, tôi cũng đã có con và con tôi rất mong muốn ông già Noel sẽ đến thăm nó vào dịp Giáng sinh tới. Chính vì vậy, tôi đã quyết định đến đây để cầu xin ngài thực hiện mong muốn nhỏ bé đó của con tôi như cách ngài làm với những đứa trẻ khác.

Ông già Noel hoàn toàn hài lòng và vui sướng khi nghe những điều vị Nam tước trẻ vừa nói. Lâu đài của dòng họ Braun là nơi duy nhất ông chưa từng đến và

Cuộc đời và những chuyến đi thám hiểm của ông già Noel

ngay lập tức ông hứa chắc chắn sẽ mang những món quà thật đẹp đến tặng những đứa con của Nam tước vào đêm Giáng sinh tới. Ông già Noel không phải là một người hẹp hòi, ông không cố chấp trước thái độ không thân thiện mà một người nào đó đã dành cho mình. Nếu thực sự họ thay đổi và thực sự chào đón ông thì ông sẽ đến với ngôi nhà thân yêu của họ.

Thấy thái độ thân thiện của ông già Noel, Nam tước Braun ra về, trong lòng ngập tràn niềm vui. Sau đó Claus cũng đã thực hiện những gì mình đã hứa với vị nam tước trẻ.

Bằng tấm lòng nhân hậu, Claus đã giành được tình cảm của tất cả mọi người. Trông ông lúc nào cũng vui vẻ và hạnh phúc bởi với ông ý nghĩa của cuộc sống chính là đem lại những điều tốt lành đến cho người khác. Tất cả mọi gia đình trên thế giới đều nồng nhiệt chào đón ông già Noel và họ luôn tìm cách tiếp đón ông chu đáo, trịnh trọng hơn cả một vị vua.

TUỔI GIÀ

CHƯƠNG 1

CHIẾC ÁO CHOÀNG CỦA SỰ BẤT TỬ

Bây giờ chúng ta sẽ xem xét một bước ngoặt lớn trong cuộc đời làm việc của ông già Noel. Nhiệm vụ của tôi là gắn sự kiện đó với một tình huống quan trọng nhất xảy ra kể từ khi thế giới bắt đầu hình thành hay kể từ khi loài người mới xuất hiện.

Chúng ta đã theo dõi câu chuyện về cuộc đời ông già Noel từ khi ông còn là một đứa trẻ sơ sinh tội nghiệp được nữ thần rừng có tên là Necile tìm thấy, đem về nuôi dưỡng cho đến khi cậu bé Claus trở thành một chàng trai trưởng thành trong khu rừng Burzee. Chúng ta cũng biết ông đã bắt đầu làm đồ chơi cho bọn trẻ như thế nào và cùng với sự trợ giúp đắc lực của các vị thần bất tử, ông đã phân phát và tặng những món đồ chơi đó cho bọn trẻ trên khắp mọi miền của thế giới ra sao.

Trong vòng nhiều năm qua, ông đã cống hiến toàn bộ thời gian của mình cho một công việc cao cả, đáng quý. Chính sự chăm chỉ làm việc và tinh thần trẻ trung, vui vẻ đã mang lại cho ông một sức khỏe và sự dẻo dai khó ai có được. Tất nhiên, cũng chẳng có gì đáng ngờ khi nói rằng một người đàn ông có thể sống

Cuộc đời và những chuyến đi thám hiểm của ông già Noel

lâu hơn trong Thung lũng cười xinh đẹp, nơi không tồn tại hai từ lo lắng và mọi thứ đều yên bình và dễ chịu gần như tuyệt đối. Có thể nói không một nơi nào trên thế giới có được sự bình yên như nơi đây. Từ cảnh vật thiên nhiên đến cây cối, các loài vật và cả các vị thần cũng luôn tràn đầy sinh lực, tràn đầy nhựa sống.

Tuy nhiên, nhiều năm trôi qua, ông già Noel cũng trở nên già đi giống như những người bình thường khác. Hễ là con người thì đều nằm trong vòng quay của quy luật: sinh ra - lớn lên - già đi - chết. Bộ râu màu nâu vàng trên hai má và cằm của ông dần chuyển sang màu xám và cuối cùng là màu trắng tinh. Mái tóc của ông cũng bạc trắng như sương muối. Hai mắt ông xuất hiện những nếp nhăn là dấu hiệu của tuổi già. Mỗi khi ông cười, những nếp nhăn này càng trở nên rõ nét hơn bao giờ hết. Từ trước đến giờ, ông già Noel là một người đàn ông có chiều cao khiêm tốn và bây giờ khi ông trở nên béo hơn thì ông di chuyển chậm chạp, có vẻ như khó nhọc giống như một chú vịt con. Mặc dù vậy, đôi mắt nhân từ của ông vẫn sáng quắc lên giống như ngày đầu tiên ông đến Thung lũng cười.

Tuy nhiên, hễ là con người thì rồi cũng sẽ đến một lúc nào đó sau khi trưởng thành và sống hết quãng đời của mình họ sẽ phải rời khỏi thế giới này và chuyển sang một thế giới khác hoàn toàn xa lạ. Và cũng chẳng có gì ngạc nhiên khi ông già Noel cũng có lúc phải thực hiện chuyến đi cuối cùng. Ông đã đến Thung lũng cười từ cách đây rất rất nhiều năm và

thực hiện biết bao chuyến đi đến khắp mọi miền của thế giới vào đêm Giáng sinh duy nhất trong năm. Không ai có thể đếm được ông đã làm bao nhiêu món đồ chơi và khiến cho bao nhiêu đứa trẻ cảm thấy hạnh phúc. Họ chỉ biết rằng mỗi khi nhắc đến mấy chữ ông già Noel, mọi người ai nấy đều cảm thấy thân thương, kính trọng giống như một vị thánh sống. Cuối cùng thời khắc đó cũng đã đến với ông già Noel ...

Cả khu rừng Burzee trở nên buồn bã, toàn bộ Thung lũng cười như khoác lên mình một bộ dạng hoàn toàn khác bởi tất cả sinh vật sống từng biết Claus đều hết mực yêu quý ông và rạn vỡ nụ cười mỗi khi nghe thấy bước chân của ông từ đằng xa. Ai cũng không thể quên được tiếng huýt sáo vui vẻ của người đàn ông tốt bụng. Ông không có gia đình riêng của mình nhưng mọi người trên thế giới và ngay cả các vị thần tiên cũng coi ông là một thành viên của đại gia đình lớn. Ông không có con cháu nhưng bọn trẻ trên thế giới này đều coi ông giống như một người cha thứ hai, một người ông thứ hai và còn hơn thế nữa.

Sức mạnh con người là có hạn. Dù trong suốt cuộc đời, Claus đã làm việc không mệt mỏi nhưng cuối cùng sức ông cũng đã kiệt. Ông không thể làm thêm đồ chơi được nữa mà chỉ nằm trên giường như thể đang ở trong một giấc mộng dài. Nhìn thấy ông trong tình trạng như vậy, ngay cả cỏ cây, chim chóc cũng ngừng tiếng ca rộn ràng thường lệ. Tất cả đều nhìn ông với ánh mắt buồn thương.

Nữ thần rừng Necile, người đã nuôi ông khôn lớn và trở thành mẹ nuôi của ông, vẫn còn trẻ, khỏe

Cuộc đời và những chuyến đi thám hiểm của ông già Noel

mạnh và xinh đẹp như thể từ đó đến giờ chỉ là một thời gian ngắn. Nàng không thể tưởng tượng rằng đứa trẻ đỏ hỏn mà nàng từng bế trên tay giờ đã trở thành một ông già, có bộ râu trắng như tuyết. Tuy nhiên, trong những ngày cuối đời, Claus đã nằm trong vòng tay của mẹ nuôi và mỉm cười giống như một đứa trẻ ngây thơ đang cười với mẹ mình. Nhìn bề ngoài thì Necile trông giống như con gái của ông già Noel và nếu một ai đó không biết chuyện mà nhìn thấy cảnh này thì sẽ vô cùng ngạc nhiên khi biết rằng chính nàng Necile trẻ trung, xinh đẹp kia đã nuôi dưỡng, chăm sóc ông già Claus tội nghiệp đang cận kề với cái chết.

Và đây cũng chính là sự khác biệt giữa các vị thần bất tử với những con người trần tục bình thường. Dù hàng trăm, ngàn năm trôi qua, những vị thần vẫn giữ nguyên vẻ trẻ trung của mình như thể với họ thời gian không hề trôi. Còn với một con người bình thường thì dấu ấn của thời gian luôn hằn sâu lên khuôn mặt và toàn bộ cơ thể của họ.

Đột nhiên, thần Ak bỗng trở nên vô cùng táo bạo, ông đặt chiếc rìu của mình xuống, liên tục vuốt bộ râu muối tiêu của mình với vẻ trầm ngâm. Hình như ông đang suy nghĩ một điều gì đó vô cùng hệ trọng. Ông cứ đứng như vậy trong nhiều phút nhưng không ai biết được thực tế ông đang nghĩ gì. Rồi ông lại đột ngột đứng thẳng dậy, đầu ngẩng cao hiên ngang đầy sức mạnh. Hình như thần đã quyết định làm một điều gì đó mà chưa ai dám làm. Thần giơ tay ra như chuẩn bị làm phép. Suy nghĩ đó xuất hiện trong đầu ông và

ông không thể suy nghĩ quá lâu để quyết định có thực hiện hay không. Ông không biết rồi sau này mọi chuyện sẽ đi đến đâu nhưng ông tin rằng rồi mọi người sẽ cúi đầu kính cẩn trước vị thần cai quản các khu rừng và mãi mãi ngợi ca tên ông.

Thường thì khi thần Ak định làm gì thì không bao giờ ông lưỡng lự dù chỉ trong giây lát. Lúc này, ông gọi những người đưa thư nhanh nhất của mình và ra lệnh cho họ phải nhanh chóng gửi thông điệp đi đến khắp mọi nơi trên trái đất. Và khi những người này đã rời đi, thần Ak quay sang phía nàng Necile đang tỏ ra lo lắng, an ủi nàng:

- Với trái tim nhân hậu, với những việc làm cao cả thì con trai của ta, người bạn tốt của chúng ta sẽ mãi mãi sống trong lòng tất cả mọi người. Bây giờ con hãy quay trở về gặp nữ hoàng của mình và nói rằng ta đã triệu tập một hội đồng gồm tất cả các vị thần trên thế giới và họ sẽ đến gặp ta vào đêm nay tại khu rừng Burzee. Nếu họ nghe lời, đồng ý làm theo những gì ta nói thì Claus sẽ có thể cưới những con tuần lộc của mình mãi mãi.

Vào nửa đêm một cảnh tượng tuyệt vời diễn ra trong khu rừng Burzee, bởi đây là lần đầu tiên trong nhiều thế kỉ qua tất cả các vị thần tiên bất tử sống ở khắp mọi nơi trên thế giới tập trung tại đây để họp bàn về một vấn đề. Các bạn có thể tưởng tượng ra cảnh tượng đó không? Thật tuyệt vời và đây cũng là một trong những lần hiếm hoi các vị thần lại gặp mặt đông đủ tại cùng một địa điểm.

Cuộc đời và những chuyến đi thám hiểm của ông già Iloel

Trong cuộc họp mặt có nữ hoàng của các nữ thần nước, một nữ thần sở hữu vẻ đẹp tuyệt vời như một viên pha lê tinh khiết. Bên cạnh nàng là đức vua của các vị thần ngủ, một khi đức vua cầm cây đũa thần đi xung quanh thì không một con người bình thường nào có thể tỉnh giấc. Tiếp theo là đức vua của các thần Gnome, thần dân của ông sinh sống khắp mọi nơi trên trái đất này bởi họ làm nhiệm vụ bảo vệ những loại quặng kim loại và đá quý nằm sâu trong đá và dưới lòng đất. Bên phải là đức vua của các thần âm thanh có đôi cánh ở chân, những người nằm dưới sự cai quản của ông di chuyển rất nhanh và sau mỗi bước đi đều tạo ra âm thanh. Thông thường thì họ tạo ra những âm thanh mà ta chỉ có thể nghe thấy khi ở khoảng cách gần nhưng đôi khi họ tăng tốc độ truyền âm thanh lên tới vài dặm. Đức vua của các vị thần ngủ luôn có vẻ mặt lo lắng bởi không ai quan tâm đến các thần âm thanh của ông, đặc biệt những bé trai và bé gái thường tạo ra những âm thanh không cần thiết.

Người ngồi tiếp theo trong vòng tròn các vị thần là Đức vua của các yêu tinh gió. Họ có thân hình thon thả nhưng lúc nào cũng tỏ ra bận rộn. Hầu như hiếm khi họ có thể đặt chân đứng yên một chỗ. Có lúc vua gió đứng đờng này, có lúc lại chạy thẳng đến chỗ nữ hoàng của các nàng tiên, chơi đùa với mái tóc vàng óng mượt của nàng. Đó là một anh chàng nghịch ngợm, luôn thích chơi đùa cùng mọi người. Mặc dù mái tóc của mình tung bay phấp phới nhưng nữ hoàng của các nàng tiên không hề khó chịu hay phàn nàn bởi hiếm khi vua gió vào tận trung tâm khu rừng

Burzee này. Bên cạnh nữ hoàng của các nàng tiên là vua ánh sáng Elves cùng với hai hoàng tử là Flash và Twilight của mình. Thường thì không bao giờ đức vua đi đâu mà không có hai hoàng tử của mình đi cùng bởi chúng rất nghịch ngợm nên ông không dám để hai con mình đi một mình. Ông sợ chúng sẽ gây ra chuyện gì đó không hay đối với mọi người.

Hoàng tử Flash mang một hình tròn ánh sáng bên tay phải và một chiếc sừng đầy sức mạnh bên tay trái; đôi mắt sáng chói và nhanh nhẹn của hoàng tử luôn đảo qua đảo lại xung quanh như thể hoàng tử muốn sử dụng thứ ánh sáng của mình khiến người khác bị lóa mắt. Ngay khi đi cùng cha mình, hoàng tử Flash vẫn muốn tìm một trò gì đó để chơi nhưng tất nhiên cậu không dám bày trò quá nghịch ngợm bởi xung quanh đây đều là các vị thần có sức mạnh to lớn. Hoàng tử Twilight cầm một chiếc kéo cắt hoa đèn trên tay và một chiếc áo choàng có thể bao phủ tất cả mọi vật xung quanh khiến mọi vật chìm vào bóng tối. Thần bóng tối là kẻ thù lớn nhất của Vua ánh sáng Elves.

Bên cạnh những vị thần tôi vừa kể tên còn có Đức vua của các thần Knook, ông đã lặn lội từ những khu rừng rậm ở tận Ấn Độ đến đây để dự cuộc họp quan trọng. Rồi còn có cả Đức vua của các thần Ryl hiện đang sống giữa những đóa hoa màu xám và những trái cây ngon ngọt ở mãi tận Valencia. Nữ hoàng Zurline dịu dàng của các nữ thần rừng là người cuối cùng trong vòng tròn.

Cuộc đón và những chuyến đi thám hiểm của ông già Noel

Tuy nhiên ngồi ở chính giữa vòng tròn là ba người khác, những người có sức mạnh to lớn đến nỗi tất cả các vị vua và nữ hoàng đều dành cho họ một sự tôn kính gần như tuyệt đối.

Đó chính là thần Ak, thần cai quản tất cả các khu rừng, vườn cây ăn quả trên thế giới; thần Kern, thần Nông cai quản các đồng cỏ và các khu đồng trồng trọt cùng với các khu vườn của nông dân trên khắp mọi miền của thế giới. Và vị thần thứ ba chính là thần Bo, thần thủy thủ của thế giới, cai quản biển khơi và toàn bộ các con thuyền đi lại trên biển. Có thể nói tất cả những vị thần bất tử còn lại đều không ít thì nhiều chịu sự cai quản của một trong ba vị thần này.

Khi tất cả các thần đã có mặt đông đủ, thần Ak đứng dậy và gọi tên từng người bởi chính bản thân ông đã triệu tập họ đến cuộc họp mặt này.

Ông chậm rãi kể chuyện về Claus cho mọi người nghe. Thần Ak bắt đầu từ thời điểm Claus còn lại một đứa trẻ bị bỏ rơi ở bìa rừng rồi được nữ thần Necile nhận làm con nuôi. Ông cũng kể cho mọi người nghe về phẩm chất đáng quý và hào hiệp của Claus, về việc ông đã lao động chăm chỉ như thế nào để làm bọn trẻ hạnh phúc. Cả cuộc đời mình, Claus đã cống hiến cho bọn trẻ, thế hệ mầm non của thế giới mà không đòi hỏi bất cứ sự đền đáp nào.

Thần Ak nói tiếp:

- Bây giờ, khi Claus giành được tình yêu thương của tất cả mọi người trên thế giới thì thần Chết đang quanh quẩn xung quanh ông ta. Ông ta là một con người bình thường nên không thể tránh được điều đó.

Tất nhiên, ta không muốn nói rằng những người tốt đều xứng đáng được tặng cho món quà vô giá là sự bất tử nhưng các thần tử nghĩ xem nếu Claus chết đi thì bọn trẻ sẽ nhớ ông ta như thế nào. Đối với chúng, cái chết của Claus chính là một sự mất mát và đau khổ khủng khiếp. Rồi còn những đứa trẻ thế hệ tiếp theo nữa, làm sao chúng có thể được hạnh phúc nếu không có một người như Claus. Chúng ta, những vị thần bất tử, chính là người phục vụ trung thành của thế giới này và để thực hiện nhiệm vụ của mình chúng ta được cho phép sinh ra và tồn tại đến tận ngày nay. Tuy nhiên thử hỏi có ai trong số chúng ta xứng đáng được sống bất tử hơn một người đàn ông bình thường có tên Claus mà tôi vừa nhắc đến. Ông ta giống như một vị thiên sứ dịu dàng luôn dành mọi tình yêu thương của mình cho bọn trẻ.

Thần Ak dừng lại một lát, nhìn xung quanh vòng tròn và thấy tất cả các vị thần đều đang chăm chú lắng nghe lời ông nói. Thật vui là tất cả bọn họ đều gật đầu tán thành. Cuối cùng Vua Gió lên tiếng:

- Hỡi thần Ak, chúng tôi đã nghe những gì người nói. Vậy cuối cùng thì người muốn gì?

Thần Ak thẳng thắn đáp lại:

- Ta muốn gì ư? Ta muốn biến Claus thành một người bất tử.

Yêu cầu của thần Ak đã gây ra một sự xáo động trong các vị thần. Thực sự họ không nghĩ rằng thần Ak lại muốn làm điều đó. Họ vô cùng ngạc nhiên. Tất cả đứng bật dậy nhìn nhau đầy vẻ thắc mắc, rồi cuối cùng họ quay sang nhìn thần Ak một cách khó hiểu.

Cuộc đời và những chuyến đi thám hiểm của ông già Noel

Đây là một vấn đề hết sức nghiêm trọng và chưa từng gặp từ trước đến nay. Vậy nên cũng không thể yêu cầu các vị thần phải coi đây là một chuyện thường gặp trong giới thần tiên.

Nữ hoàng của các dòng suối lên tiếng, giọng nàng giống như những giọt mưa rơi xuống ô cửa sổ:

- Chúng ta có thể dành tặng cho Claus tất cả mọi thứ trên thế giới này trừ sự bất tử.

Vua âm thanh Fays cũng thêm vào:

- Sự bất tử tồn tại từ khi trái đất mới hình thành và không gì có thể thay đổi được. Từ trước đến nay chưa một con người bình thường nào dám đứng lên đòi được ban tặng sự bất tử cả.

Thần Bo đứng dậy, vươn người và nói đồng dục:

- Nếu tất cả các vị thần đều bỏ phiếu đồng ý thì chúng ta mới có thể dành tặng cho một người nào đó món quà quý giá là sự bất tử.

Thần Ak lặng lẽ gật đầu và nói:

- Ta biết tất cả những điều này chứ. Dù sao ta cũng đã cai quản các khu rừng kể từ ngày chúng mới được sinh ra. Chẳng có quy định nào trong giới thần tiên là ta không biết cả. Tuy nhiên, có tồn tại chiếc áo khoác của sự bất tử và như các thần vừa nói, nó được tạo ra từ ngay khi thế giới này hình thành. Đức Chúa toàn năng biết rằng một ngày nào đó sẽ có người đứng lên yêu cầu ban tặng chiếc áo của sự bất tử cho một người bình thường. Từ trước đến nay, chưa có một con người trần tục nào xứng đáng có được nó nhưng trong số các thần ở đây ai dám phủ nhận rằng Claus xứng đáng được sống bất tử? Chẳng lẽ các thần lại không bỏ

phiếu tán thành hay sao? Nếu Claus sống vĩnh cửu thì thế giới này sẽ được lợi hay phải gánh chịu một mối đe dọa khủng khiếp?

Các vị thần im lặng, họ vẫn nhìn nhau với vẻ thắc mắc. Họ đang phân vân giữa các quy định trong giới thần tiên với những gì thần Ak vừa nói.

Thần Ak tiếp tục một cách kiên quyết:

- Vậy chiếc áo của sự bất tử tồn tại để làm gì nếu nó không có người mặc? Chẳng lẽ chúng ta lại cần chiếc áo đó để được sống bất tử hay sao? Thử hỏi xem kể từ khi nó xuất hiện cho đến nay, nó dùng để làm gì hay chỉ là một thứ gì đó linh thiêng nhưng cô đơn?

Đức vua Gnome đột nhiên hét lớn, cắt lời thần Ak:

- Đủ rồi đó. Chúng ta hãy bỏ phiếu về vấn đề này. Đồng ý hay không đồng ý nào? Về phần mình, tôi nói đồng ý.

Ngay sau đó, nữ hoàng của các nàng tiên cũng nói theo:

- Tôi cũng đồng ý.

Thần Ak quay lại nhìn nàng với một nụ cười rạng rỡ. Ông rất mừng là đã có người ủng hộ mình.

Tiếp theo, đức vua của các thần Ryl cũng thêm vào:

- Thần dân của tôi trong khu rừng Burzee nói rằng họ đã yêu quý Claus bởi ông ta là một người đặc biệt. Tôi bỏ phiếu ủng hộ việc tặng cho Claus chiếc áo bất tử. Ông ta xứng đáng có được điều đó

Rồi có một vị thần khác cũng tuyên bố ủng hộ:

- Ông ta đã là một người bạn thân thiết của các thần Knook. Vậy tôi cũng chẳng phản đối việc ông ta được nhận chiếc áo bất tử.

Vua Gió nhún vai đồng tình:

- Đúng vậy đó. Hãy tặng ông ta chiếc áo choàng. Dù sao thì chúng ta cũng đâu cần khoác trên mình chiếc áo đó mới được bắt tử chứ.

Thần Ngủ cũng đưa ra ý kiến của mình:

- Tại sao lại không nhỉ? Claus không bao giờ gây cản trở cho chúng ta. Hơn nữa ông ta luôn mang lại những điều tốt đẹp đến cho con người. Vậy hãy cho phép Claus được bắt tử, ông ta xứng đáng mà.

Vua Âm thanh tiếp lời:

- Tôi không phải đối. Tôi không nói mình rất yêu quý Claus nhưng ông ta chẳng làm gì khiến tôi bực mình cả. Mọi người nói ông ta xứng đáng thì tôi cũng chẳng có ý kiến gì.

Nữ hoàng của các dòng suối trong chiếc áo choàng thướt tha tiếp lời:

- Tôi cũng vậy.

Tiếp theo là Vua ánh sáng:

- Nếu Claus không nhận được chiếc áo bắt tử thì rõ ràng chẳng ai có thể xứng đáng hơn ông ta. Vậy thì sự tồn tại của chiếc áo là vô nghĩa. Vậy thì chúng ta hãy làm một việc gì đó có ý nghĩa đi.

- Các nữ thần rừng là những người đầu tiên nuôi dạy Claus - Nữ hoàng Zurline dịu dàng bây giờ mới đưa ra ý kiến của mình - Chính vì vậy tất nhiên tôi đồng ý. Tôi yêu quý Claus và thấy rằng Claus hoàn toàn xứng đáng với những gì chúng ta vừa thảo luận.

Thần Nông không nói nhiều, ông chỉ giơ tay phải lên và nói:

- Tôi đồng ý.

Thần Bo cũng làm như vậy. Thần đã hoàn toàn bị thuyết phục bởi những vị thần bất tử khác. Thần Ak mỉm cười rạng rỡ, hét lên sung sướng:

- Các người bạn yêu quý của ta. Ta cảm ơn các bạn rất nhiều vì đã ủng hộ ta. Các bạn đều đã đồng ý nên bây giờ Claus sẽ được ban tặng chiếc áo bất tử.

Vua Fay nóng ruột thúc giục:

- Vậy thì chúng ta hãy làm nhanh lên. Tôi đang rất vội.

Và họ cúi xuống niệm thần chú, ngay sau đó cả khu rừng dường như trống rỗng. Tuy nhiên ở điểm giao giữa bầu trời và mặt đất xuất hiện một luồng ánh sáng sáng chói như được làm từ vàng và bạch kim. Đó là một thứ ánh sáng trông tưởng như nhẹ nhàng nhưng lại mang một sức mạnh khủng khiếp, tổng hợp tất cả các sức mạnh của các vị thần bất tử tập trung trong khu rừng Burzee. Chiếc áo bất tử xuất hiện và các vị thần lần lượt chạm tay lên chiếc áo choàng rực rỡ và nói:

- Chúng ta ban tặng Claus sự bất tử và từ giờ trở đi ông ta sẽ được gọi là Thánh bảo trợ cho trẻ em.

Ngay sau khi chiếc áo choàng xuất hiện, họ mang đến nhà của Claus trong Thung lũng cười. Họ làm việc đó một cách nhanh chóng bởi họ không muốn thần Chết sẽ nhanh tay hơn mình. Nếu Claus đã vĩnh viễn rời khỏi thế giới này thì dù họ có mười chiếc áo bất tử cũng không thể khiến ông sống lại.

Thần Chết đang ngồi ngay bên cạnh Claus để đợi ông trút những hơi thở cuối cùng nhưng khi các vị thần bất tử đến thì hắn ta nhảy dựng lên, lùi lại đằng

Cuộc đời và những chuyến đi thám hiểm của ông già Noel

sau với vẻ tức giận. Khi thần Chết nhìn thấy chiếc áo khoác bất tử thì ông ta quay đi, lẩm bẩm điều gì đó không ai nghe rõ nhưng mọi người dám chắc rằng ông ta rất thất vọng và từ nay trở đi sẽ không bao giờ bén mảng đến ngôi nhà này.

Các vị thần nhẹ nhàng khoác lên trên người Claus chiếc áo choàng quý giá có một không hai trên thế giới này. Ngay lập tức chiếc áo biến mất vào trong cơ thể yếu ớt đang nằm trên giường của ông già Noel. Nó trở thành một phần không nhỏ trong cơ thể của ông và từ nay trở đi kể cả người bất tử hay những người bình thường đều không thể lấy nó ra khỏi cơ thể ông. Chiếc áo này sẽ bảo vệ Claus khỏi bàn tay của bệnh tật và thần Chết.

Sau đó các Đức vua và Nữ hoàng, những người vừa hoàn tất một công việc vĩ đại, quay trở về nhà. Một điều đặc biệt là ai nấy đều cảm thấy hài lòng vì mình vừa làm được một việc tốt, họ sung sướng vì đã kết nạp thêm một thành viên mới vào trong đại gia đình những vị thần bất tử của mình. Đây là một sự kiện duy nhất từng xảy ra ở thế giới các vị thần và thế giới loài người. Chính lòng tốt, sự cống hiến vô tư của Claus đã khiến ông nhận được món quà vô giá này.

Về phần mình, Claus vẫn ngủ say sưa nhưng sức khỏe của ông nhanh chóng phục hồi. Mạch máu của ông lại chảy bình thường như hồi ông vẫn còn khỏe mạnh, tim đập nhanh hơn, khuôn mặt trở nên hồng hào. Trên lông mày của ông vẫn còn đọng lại một giọt nước nhỏ, đó chính là giọt nước từ bộ áo váy thướt tha mà nữ hoàng của các dòng suối khoác trên mình khi

đến đây. Còn trên môi ông vẫn lưu lại hương vị ngọt ngào của nụ hôn của một người mẹ mà nữ thần rừng Necile đã tặng ông. Nữ thần Necile luôn dành cho Claus một tình cảm yêu thương bao la, không gì có thể sánh được. Claus đã làm cho cuộc sống của của nàng trở nên có ý nghĩa hơn bất cứ lúc nào.

CHƯƠNG 2

SỰ TRƯỞNG THÀNH CỦA THẾ GIỚI

Sáng hôm sau, khi ông già Noel mở mắt ra và nhìn xung quanh căn phòng quen thuộc của mình, ông thấy vô cùng ngạc nhiên bởi ông có thể cảm nhận được một luồng năng lượng mới, một nguồn sức mạnh mới đang tuôn chảy trong mình. Ông đã sợ sẽ không có cơ hội được nhìn lại căn phòng nơi ông đã ngày đêm làm việc, những khuôn mặt trẻ thơ dễ thương và những món đồ chơi tuyệt đẹp. Ông già Noel không sợ thần Chết nhưng lại sợ mình sẽ không thể khiến cho bọn trẻ được hạnh phúc nữa. Ông yêu quý bọn trẻ với cả tấm lòng và ông hạnh phúc khi nhìn thấy nụ cười rạng rỡ của chúng. Ông ra khỏi giường, đứng thẳng dậy, vươn mình đón những tia sáng mặt trời chiếu qua ô cửa sổ. Ông có cảm giác ánh nắng cũng đang nháy nhót, chào đón ông. Thực sự lúc đó ông không biết chuyện gì đã xảy ra, tại sao ông lại có thể có được nguồn sinh lực dồi dào như hồi thanh niên. Mặc dù bộ râu của ông vẫn bạc trắng như tuyết nhưng về thể lực thì không một người nào ở tuổi ông có thể sánh nổi. Chiếc áo bất tử không thể thay đổi được hình dáng bên ngoài của ông mà chỉ cung cấp cho ông một nguồn năng lượng mới để hoàn thành tốt công việc của cuộc đời. Ông già Noel của chúng ta vẫn

ở trong hình dáng cũ với những vết nhăn hằn sâu trên khóe mắt. Tuy nhiên, nếu ông trẻ đi thì chắc chắn bọn trẻ sẽ không bao giờ gọi ông là Ông già Noel như trước nữa. Claus đứng vững chãi trên nền nhà, ông cảm thấy như thể mình đang ở độ tuổi mười sáu và ngay lập tức ông đã sẵn sàng để làm những món đồ chơi mới cho bọn trẻ.

Sau đó, thần Ak đến bên cạnh ông và kể cho ông nghe về chiếc áo bất tử. Claus đã dành được chiếc áo đó nhờ tình yêu thương của ông đối với bọn trẻ.

Ban đầu ông già Noel của chúng ta cảm thấy vô cùng xúc động, bởi ông nghĩ rằng mình đã được ban một đặc ân lớn có một không hai, nhưng sau đó ông cũng vui vẻ nhận ra rằng bây giờ ông không bao giờ phải lo sợ rồi một ngày kia ông sẽ phải rời xa những đứa trẻ đáng yêu. Làm sao ông có thể chịu nổi nếu sống trên cõi đời này mà không được làm điều gì đó khiến chúng hạnh phúc. Ngay khi thần Ak rời đi, ông liền bắt tay vào làm những đồ chơi đẹp và thú vị dành cho bọn trẻ. Ông làm với số lượng nhiều hơn so với trước kia bởi vì hơn lúc nào hết, ông đặt toàn bộ tâm trí và năng lượng của mình vào công việc. Ông vừa được ban một đặc ân lớn nên ông quyết tâm sẽ không để phụ tấm lòng của thần Ak và các vị thần bất tử. Ông cố gắng để tất cả bọn trẻ trên thế giới này dù là con nhà nghèo hay nhà giàu đều nhận được một món quà trong dịp Giáng sinh sắp tới. Ông biết như vậy ông sẽ phải lao động vất vả hơn nhưng điều đó chẳng có gì đáng kể. Điều quan trọng là bọn trẻ sẽ không bị thất vọng vì không nhận được quà từ ông. Ông hiểu chúng phải mong ngóng chờ đợi đến như thế nào

Cuộc đời và những chuyến đi thám hiểm của ông già Noel

trong suốt cả năm mới đến dịp Giáng sinh và ông không thể làm chúng buồn.

Vào những ngày đó, khi ông già Noel mới bắt đầu làm đồ chơi và bằng những việc làm đầy tình yêu thương của mình đã được các vị thần ban tặng chiếc áo bất tử thì thế giới của chúng ta chỉ mới hình thành và còn rất trẻ. Chính vì vậy nhiệm vụ mang những món đồ chơi tuyệt đẹp đến cho bọn trẻ trên khắp thế giới là một việc không lấy gì làm khó khăn cho lắm. Ông già Noel chính là người đầu tiên và duy nhất làm được điều đó. Dân cư thưa thớt, mọi người sống với nhau khá đơn giản, gần như tồn tại rất ít mâu thuẫn và thù hằn giữa con người với con người. Tuy nhiên, mỗi năm trôi đi lại có thêm rất nhiều bọn trẻ khác được sinh ra và khi chúng lớn lên, trưởng thành, có thể tự mình lo liệu cuộc sống, chúng bắt đầu tản đi đến tất cả các vùng khác trên trái đất. Mọi người phải tìm kiếm những vùng đất mới, những ngôi nhà mới bởi quê hương của họ đã trở nên quá chật chội. Mỗi năm trôi qua, ông già Noel lại thấy mình đi xa hơn khỏi Thung lũng cười và mang theo những túi đồ chơi lớn hơn. Mặc dù ông luôn cố gắng hết sức nhưng chỉ một mình ông thôi không thể đáp ứng được nhu cầu của số lượng trẻ em khổng lồ như vậy.

Cuối cùng, ông phải tìm đến những người bạn bất tử của mình để bàn bạc, xin ý kiến với hi vọng sẽ tìm ra một phương án nào đó giúp công việc của ông theo kịp với số lượng trẻ em ngày càng nhiều như vậy. Mặc dù vậy nhưng ông không muốn bất cứ đứa trẻ nào bị bỏ qua. Các vị thần bất tử luôn thích thú với công việc của ông nên họ rất sẵn lòng giúp đỡ ông hoàn tất

sứ mệnh cao cả của mình. Thần Ak cử một người tên là Kilter - Kẽ im lặng và nhanh nhẹn, đến trợ giúp công việc làm đồ chơi cho ông già Noel. Hoàng tử của các thần Knook cử thần Peter- vị thần gù hơn nhưng ít cau có, khó chịu hơn tất cả các vị thần Knook khác - đến giúp đỡ Claus. Còn hoàng tử của các thần Ryl thì để Nuter, vị thần Ryl tốt tính nhất trong số các anh em của mình đến với Claus. Nữ hoàng của các nàng tiên thì cử nàng tiên nhỏ bé, tinh nghịch như vô cùng đáng yêu có tên là Wisk đến giúp Claus bởi nàng biết rất nhiều trẻ em trên thế giới này. Mỗi người đều đồng ý giúp đỡ ông già Noel một tay và điều này khiến ông cảm thấy vô cùng hạnh phúc. Vậy là sứ mệnh, công việc của ông không những được những người dân bình thường công nhận mà các vị thần bất tử cũng hết lòng ủng hộ, tạo điều kiện thuận lợi cho ông.

Với sự giúp đỡ của họ trong việc làm đồ chơi, dọn dẹp nhà cửa, trông coi chiếc xe trượt và bộ yên cương, ông già Noel thấy công việc chuẩn bị quà cho năm tới trở nên dễ dàng, thuận lợi và trôi chảy hơn. Thật vui vì ông đã có những người bạn cùng làm với mình. Đó là những con người nhiệt tình, tốt bụng, đáng quý và đặc biệt họ cũng rất yêu quý trẻ nhỏ, sẵn sàng dành tặng cho chúng những gì tốt đẹp nhất. Ông già Noel chưa bao giờ hối hận vì đã dành toàn bộ số thời gian của mình cho bọn trẻ và lần này ông tỏ ra hài lòng hơn bao giờ hết. Ông tự hào về những gì mình làm, thầm cảm ơn sự giúp đỡ nhiệt tình của bè bạn.

Cùng với sự giúp đỡ của mọi người, công việc của ông già Noel trở nên thuận lợi trong một vài thế hệ,

nhưng sau đó lại nảy sinh ra một mối lo lắng mới. Số lượng loài người vẫn tiếp tục tăng lên và làm cách nào ông có thể mang đồ chơi đến cho tất cả những đứa trẻ. Khi con người đã đến sinh sống ở tất cả các thành phố và miền quê, họ lại tìm đến những vùng đất mới khác. Con người chặt cây trong rất nhiều khu rừng lớn do thần Ak cai quản và cùng với số gỗ có được, họ xây thêm nhiều ngôi nhà mới, nhiều thành phố mới và các khu rừng bị biến thành những khu đồng trồng lúa, ngô, những khu vực chăn thả gia súc. Diện tích rừng bị suy giảm một cách nghiêm trọng để phục vụ nhu cầu ăn ở, sinh hoạt, trồng trọt của con người.

Trước thực trạng này, có thể các bạn sẽ nghĩ rằng thần rừng Ak tỏ ra tức giận trước sự mất mát to lớn về diện tích rừng nhưng không, ông không nổi giận lôi đình mà luôn tỏ ra bình tĩnh. Thần Ak có một trí tuệ thông thái và tầm nhìn xa rộng. Rất hiếm khi ông mất bình tĩnh trước một tình huống nào đó. Thần Ak nói với ông già Noel:

- Ta bảo vệ những khu rừng của mình cho đến khi loài người cần sử dụng chúng vì mục đích sinh tồn. Ta rất vui mừng khi thấy những cây gỗ khỏe mạnh của ta có thể tạo nên những ngôi nhà xinh đẹp bảo vệ cơ thể yếu đuối của con người và sưởi ấm cho họ trong suốt mùa đông giá buốt. Không thể chỉ biết bảo vệ rừng mà để những con người ngoài kia phải chịu cảnh lang thang, không nhà cửa, bị cái rét hành hạ đến thấu xương. Nhưng ta hi vọng họ sẽ không chặt hết cây cối bởi con người cần có chỗ trú ngụ vào mùa hè nóng bức và rừng là nơi lý tưởng nhất để họ tránh khỏi cái nóng nực, oi bức. Tất cả các mùa quanh năm

họ đều cần củi đốt, cần gỗ để làm nhà nên ta hi vọng họ có thể nhìn xa trông rộng hơn. Tuy nhiên, càng ngày thế giới càng trở nên đông đúc, ta không cho rằng con người sẽ tìm đến khu rừng Burzee hay khu rừng Đen vĩ đại hoặc đến khu rừng Braz hoang dã trừ khi họ muốn tìm thấy sự vui vẻ và hứa không phá hủy những cây gỗ lớn.

Dần dần, mọi người bắt đầu làm tàu, làm thuyền bằng gỗ và vượt đại dương đến những miền đất xa xôi nhưng những chuyến đi vượt qua biển hầu như chẳng hề tạo ra bất cứ trở ngại gì đối với ông già Noel. Ông có thể vượt qua mọi địa hình để đến với bọn trẻ. Hễ nơi nào có trẻ nhỏ, nơi đó có ông già Noel. Những chú tuần lộc của ông băng qua nước với tốc độ nhanh không kém khi đi trên cạn. Chiếc xe trượt của ông từ phía đông hướng thẳng về phía tây và đi theo dấu vết của mặt trời để lại. Trái đất vẫn quay chậm chậm và ông già Noel có hai tư giờ đồng hồ để đi một vòng quanh thế giới vào mỗi dịp Giáng sinh. Càng ngày, những chú tuần lộc càng cảm thấy thích thú với chuyến đi của mình. Chúng có cơ hội được đến những miền đất mới, được khám phá những con người mới. Với chúng, tất cả đều rất hấp dẫn, mới mẻ và thú vị.

Mỗi năm trôi qua, thế hệ này tiếp thế hệ khác, thế kỉ này tiếp nối thế kỉ khác, thế giới của chúng ta càng trở nên già hơn và con người vẫn tiếp tục phát triển, tăng mạnh về số lượng. Điều đó đồng nghĩa với việc khối lượng công việc của ông già Noel trở nên nhiều hơn. Tiếng tăm về lòng tốt và sự hào phóng của ông già Noel được lan truyền đến từng ngôi nhà nơi có trẻ em sinh sống. Bọn trẻ kể về ông già Noel với sự yêu

Cuộc đời và những chuyến đi thám hiểm của ông già Noel

mến, chúng có thể dành cả ngày nói về ông mà không chán. Phần lớn bọn trẻ chưa từng gặp hay đơn giản chỉ là nhìn thấy ông già Noel nhưng chúng luôn coi ông là một vị thánh tốt bụng, người đại diện cho những ước mơ và niềm hạnh phúc. Chúng dành cho ông một tình cảm đặc biệt không gì có thể sánh nổi. Còn các ông bố, bà mẹ thì kính trọng ông vì ông đã mang lại cho họ niềm hạnh phúc vô biên khi họ còn trẻ và bây giờ cũng chính ông đã đem lại niềm vui cho những đứa con thân yêu của họ. Còn những người ông, người bà lớn tuổi vẫn luôn nhớ đến ông với thái độ biết ơn và hàng ngày vẫn luôn cầu nguyện cho ông. Ai cũng từng là một đứa trẻ và ai cũng đều nhận được những món quà tuyệt vời từ ông già Noel. Chính vì vậy, họ đã, đang và sẽ mãi mãi yêu quý ông, kính trọng ông và mong chờ dịp Giáng sinh đến để có thể cảm nhận được sự có mặt của ông trong ngôi nhà của mình.

CHƯƠNG 3

NHỮNG NGƯỜI CỘNG SỰ CỦA ÔNG GIÀ NOEL

Tuy nhiên, có một điều xấu xa đã đi theo con đường tiến tới văn minh của thế giới và con quỷ độc ác này đã khiến ông già Noel gặp rất nhiều rắc rối trước khi ông tìm ra cách để vượt qua nó. Nhưng may mắn, đó là thử thách cuối cùng mà ông phải vượt qua trong chặng đường mang lại hạnh phúc cho nhân loại.

Giáng sinh năm ấy, khi những chú tuần lộc đáp xuống đỉnh một ngôi nhà mới, ông già Noel vô cùng ngạc nhiên khi thấy ống khói được xây nhỏ hơn rất nhiều so với lệ thường. Tuy nhiên, ông không có thời gian nghĩ nhiều mà chỉ nín thở khiến cơ thể mình nhỏ hơn và chui vào trong ống khói.

Trong khi leo xuống, ông thầm nghĩ:

- Có lẽ lần này mình sẽ xuống được.

Nghĩ vậy, ông tiếp tục tụt xuống phía dưới nhưng khi tới nơi, ông không thấy bất cứ chiếc lò sưởi nào mà là một hầm rượu.

Đây là lần đầu tiên, ông già Noel gặp phải trường hợp như vậy. Ông tự nhủ:

Cuộc đèn và những chuyến đi thám hiểm của ông già Noel

- Thật lỳ lạ. Nếu không có lò sưởi thì người ta xây ống khói để làm gì cơ chứ?

Sau đó ông trèo lên trên mái nhà nhưng đây quả là một việc vô cùng khó khăn. Không gian bên trong ống khói rất nhỏ và trong khi trèo lên, ông phát hiện ra một ống tròn, mỏng xuyên qua thành ống khói. Ông già Noel thắc mắc không biết đó là cái gì và nó để làm gì.

Cuối cùng ông cũng lên được trên mái và nói với những chú tuần lộc:

- Lẽ ra ta không cần trèo xuống ống khói đó bởi chẳng có lò sưởi nào ở phía dưới cả. Ta không biết làm thế nào để vào bên trong ngôi nhà. Ta sợ rằng những đứa trẻ sống trong đó sẽ không nhận được quà trong dịp Giáng sinh này.

Sau đó, ông lại tiếp tục cuộc hành trình đến những ngôi nhà khác nhưng chỉ một lát sau ông đến một ngôi nhà mới. Điều đáng nói là ngôi nhà này cũng có ống khói nhỏ như vậy. Ông già Noel lắc đầu nghi ngờ nhưng ông vẫn cố gắng leo xuống bên dưới. Tuy nhiên, lần này ông lại rơi vào hoàn cảnh giống hệt lần trước. Mặt khác, lần này ông gần như bị mắc kẹt bởi chiếc ống nhỏ gắn ở thành ống khói và nó đã vô tình làm rách áo khoác của ông trong khi ông cố gắng leo lên. Đêm hôm đó, ông gặp một số ngôi nhà giống như vậy nhưng ông không dám mạo hiểm leo vào bên trong. Sợ rằng sẽ có lúc ông bị mắc kẹt trong ống khói, không lên được mất.

Ông kêu lên vẻ bối rối:

- Chẳng hiểu mọi người trong thế giới này nghĩ gì nữa? Tại sao họ lại xây những ống khói vô dụng như vậy chứ? Mình đã thực hiện biết bao chuyến đi vòng quanh thế giới nhưng đây là lần đầu tiên mình gặp phải chuyện này.

Điều ông già Noel không phát hiện ra là cùng với sự tiến bộ của xã hội, càng ngày mọi người càng sử dụng nhiều thiết bị hiện đại tới tận. Họ đã phát minh ra bếp lò và họ đã nhanh chóng đưa vào sử dụng. Khi ông tìm ra nguyên nhân tại sao thì ông lại tự hỏi tại sao những người xây nhà lại không nghĩ đến ông, không nghĩ đến công việc mà ông vẫn làm vào mỗi đêm Giáng sinh. Ông tin rằng họ biết ông luôn vào trong những ngôi nhà qua đường ống khói, vậy tại sao họ lại thiết kế những ngôi nhà này, có phải họ không muốn chào đón ông hay không? Nhưng ông già Noel biết rằng dù sự giải thích nào là đúng đi chăng nữa thì bọn trẻ đều là người phải chịu sự đau khổ và thất vọng. Ông tin rằng dù thế giới đã phát triển rất nhiều nhưng bọn trẻ vẫn luôn mong ước có được những món quà xinh đẹp của ông. Thú thực, ông già Noel của chúng ta đã vô cùng bối rối, không biết làm thế nào trong tình huống này.

Năm sau, ông già Noel phát hiện ra nhiều ống khói kiểu mới như vậy và dù có trèo xuống bên trong thì ông cũng chẳng thấy bất cứ lò sưởi nào. Năm tiếp theo, số lượng những ống khói hiện đại kiểu này lại nhiều hơn nữa. Năm thứ ba lại có nhiều ngôi nhà hiện đại xuất hiện và hàng loạt các ống khói kiểu mới xuất hiện. Mặc dù ông chỉ còn lại một vài món đồ

Cuộc đời và những chuyến đi thám hiểm của ông già Noel

chơi trên xe trượt nhưng ông lại không thể đến được với bọn trẻ.

Vấn đề ngày càng trở nên nghiêm trọng và ông già Noel của chúng ta luôn đau đầu về điều đó. Ông quyết định sẽ nói chuyện với Kilter, Peter, Nuter và Wisk xem họ có thể đưa ra một ý tưởng hay nào không.

Kilter cũng biết một vài chuyện về vấn đề này bởi công việc của anh là đến các ngôi nhà, thu thập những lá thư bọn trẻ gửi cho ông già Noel. Trong thư, bọn trẻ vẫn luôn muốn ông già Noel đến với chúng và đặt những món quà trong những chiếc tất cạnh lò sưởi hay trên cây thông Noel. Tuy nhiên Kiler là một người rất kiệm lời và hiếm khi anh nói về những việc mình nhìn thấy trong các thành phố và làng mạc. Anh không cố tình nhưng nó thuộc về bản tính và rất khó thay đổi. Những người khác thì tỏ ra phẫn nộ vì điều đó.

Anh bạn Peter nhạy cảm lên tiếng:

- Những người này hành động thiếu suy nghĩ, tôi không hiểu tại sao họ lại có thể làm như vậy. Chẳng lẽ họ không muốn con cái mình được vui vẻ, hạnh phúc sao. Chính cái ý tưởng điên rồ này đã ngăn không cho người bạn hào phóng đến với những đứa trẻ nhỏ đáng yêu.

Đáp lại, ông già Noel nói:

- Nhưng ta sẽ khiến cho bọn trẻ được vui vẻ hạnh phúc dù cha mẹ chúng có muốn hay không. Nhiều năm trước đây, khi ta mới bắt đầu làm đồ chơi, các ông bố bà mẹ còn chẳng thèm chú ý gì tới mong

muốn và nhu cầu của con cái mình. Chính vì vậy, ta phải học cách không chú ý gì đến những ông bố, bà mẹ vô tâm hay ích kỉ. Điều duy nhất ta quan tâm là mong muốn của bọn trẻ, tâm trạng của chúng mới là điều quan trọng nhất.

Thần Nutter nói:

- Ông nói đúng. Rất nhiều đứa trẻ sẽ không có bạn bè nếu ông không chú ý đến chúng. Ông hãy bỏ qua mọi cản trở và cố gắng khiến chúng được vui vẻ.

Tiếp theo, anh bạn Wisk cười lớn nói:

- Chúng ta phải loại bỏ suy nghĩ sử dụng những ống khói hiện đại của con người. Dù thế nào thì chúng ta vẫn phải vào bên trong những ngôi nhà kia.

Ông già Noel hỏi lại:

- Nhưng bằng cách nào?

- Tại sao lại không thể cơ chứ? Những bức tường làm từ gạch, gỗ và vôi chẳng thấm gì so với giới thần tiên cả. Tôi có thể dễ dàng băng qua tường bất cứ khi nào tôi muốn và tất nhiên cả Peter, Nuter, Killer cũng có thể làm như vậy. Đúng không các bạn của tôi?

Kiler nói:

- Tôi thường băng qua những bức tường khi tôi thu thập các lá thư bọn trẻ gửi cho ông già Noel.

Đây là lần đầu tiên Kiler nói dài như vậy và điều này khiến Peter cùng Nuter vô cùng ngạc nhiên. Họ mở to mắt nhìn chăm chăm vào người bạn của mình như thể mắt sắp nhảy ra khỏi đầu.

Anh bạn Kiler lại tiếp tục:

Cuộc đời và những chuyến đi thám hiểm của ông già Noel

- Chính vì vậy, lần sau ông nên đưa chúng tôi đi cùng và khi chúng tôi vào trong một ngôi nhà có bếp lò thay vì lò sưởi thì chúng tôi sẽ phân phát đồ chơi cho bọn trẻ mà không cần sử dụng đến ống khói.

Nghe thấy vậy, ông già Noel cảm thấy thực sự vui mừng vì mình vừa giải quyết được một việc vô cùng khó khăn:

- Đó là một kế hoạch rất hay. Chúng ta sẽ thử thực hiện vào năm kế tiếp xem sao.

Năm sau tất cả các vị thần tiên đến giúp đỡ ông già Noel đều cùng ông đi trên chiếc xe trượt để đi phân phát quà Giáng sinh cho bọn trẻ. Họ không hề gặp bất cứ khó khăn nào trong việc vào bên trong những ngôi nhà hiện đại và để lại đồ chơi cho bọn trẻ. Công việc diễn ra hết sức thuận lợi và nhanh chóng bởi mỗi người có thể vào trong ngôi nhà để thực hiện sứ mệnh của ông già Noel.

Sự giúp đỡ của những người này không chỉ giảm tải công việc cho ông già Noel mà còn giúp ông hoàn thành nhiệm vụ nhanh hơn so với lệ thường. Năm đó, đội phát quà của ông già Noel quay trở về nhà một tiếng đồng hồ trước khi trời sáng. Thật là một chuyến đi thú vị và nhẹ nhàng. Ai nấy đều cảm thấy vui mừng vì mình đã làm được một công việc đầy ý nghĩa đối với những đứa trẻ trên toàn thế giới.

Có một điểm duy nhất khiến mọi người cảm thấy khó chịu trong suốt chuyến đi là việc anh bạn Wisk nghịch ngợm liên tục búng mũi những chú tuần lộc và dùng những chiếc lông dài cù chúng, khiến chúng nhảy lên. Ông già Noel thấy cần thiết phải trông chừng

anh bạn này bởi nếu không chuyển đi sẽ bị chậm lại. Thực ra trong chuyến đi, ông già Noel đã véo tai Wisk một hay hai lần gì đó để khiến anh ta cư xử ngoan ngoãn nhưng ông biết chắc rằng điều đó cũng chẳng thay đổi được nhiều.

Tuy nhiên, xét một cách toàn diện thì chuyến đi này quả là một chuyến đi lí tưởng, thành công và thú vị. Tất cả bốn người bạn nhỏ luôn đi cùng ông già Noel, giúp ông phân phát quà. Đặc biệt, chính bản thân họ cũng thấy vui sướng và hạnh phúc khi được tự tay mang quà đến cho bọn trẻ. Họ bắt đầu thấy yêu thích công việc này hơn bao giờ hết.

Tuy nhiên, sự vô tâm của những ông bố, bà mẹ khiến cho vị thánh nhân hậu của chúng ta thấy khó chịu. Tại sao họ lại không hề quan tâm đến nhu cầu hết sức bình thường của con cái mình. Thật may mắn là điều này không kéo dài quá lâu bởi sau vài lần ông già Noel không thể vào nhà tặng quà cho con cái họ, họ bắt đầu thấy lo lắng không hiểu tại sao lại như vậy. Họ chú ý nhiều hơn tới con cái mình, tới tâm trạng của chúng. Tuy nhiên, họ lại không hiểu điều gì đang diễn ra đối với ông già Noel.

Nhận thấy được mối quan tâm đó, ông già Noel quyết định sẽ yêu cầu các ông bố, bà mẹ giúp đỡ ông hoàn thành công việc được tốt hơn. Nếu cứ tiếp tục như vậy thì rất khó có thể thực hiện được sứ mệnh cao cả đối với tất cả bọn trẻ trên thế giới. Ông nhận ra rằng sự giúp đỡ của các bậc cha mẹ là cần thiết.

Ông nói với họ:

Cuộc đón và những chuyến đi thám hiểm của ông già Noel

- Hãy chuẩn bị sẵn cây thông Noel chờ ta đến và ta có thể sẽ treo những món quà trên cây mà không tốn thời gian. Nếu ta không kịp làm vậy thì các bạn có thể giúp ta treo chúng lên sau khi ta rời đi.

Đối với những ông bố, bà mẹ khác, ông lại nói:

- Hãy chuẩn bị sẵn những chiếc tất của bọn trẻ và treo chúng lên sẵn sàng đợi ta đến. Hãy nhớ rằng ta có rất ít thời gian, vì vậy ta muốn các bạn giúp để ta có thể nhanh chóng nhét những món đồ chơi dành cho bọn trẻ vào trong tất của chúng. Ta đánh giá cao việc làm đó của các bạn.

Thường thì đối với những ông bố, bà mẹ tốt bụng, nhân hậu thì ông già Noel chỉ để lại túi quà và công việc nhét đồ chơi vào trong tất do họ thực hiện. Họ hiểu rằng còn có rất nhiều đứa trẻ khác giống con cái của họ cũng đang chờ đợi món quà xinh xắn của ông già Noel nên họ sẵn lòng làm giúp phần việc còn lại để ông có thời gian đến với những đứa trẻ khác.

Ông già Noel vui sướng hét lên:

- Ta sẽ biến những ông bố, bà mẹ thành những người giúp ta hoàn thành công việc. Như vậy ta có thể tiết kiệm được từng giây phút quý giá để đến được với những đứa trẻ khác.

Ngoài việc mang những gói quà lớn trong chuyến đi cùng chiếc xe trượt, ông già Noel còn gửi những túi đồ chơi lớn đến những cửa hàng đồ chơi, như vậy nếu các ông bố, bà mẹ muốn có thêm nhiều đồ chơi hơn nữa cho con cái của mình thì họ có thể dễ dàng có chúng. Và nếu tình cờ có bất cứ đứa trẻ nào không

nhận được quà vào năm đó thì chúng vẫn có thể đến cửa hàng đồ chơi để mua một vài món. Chỉ cần như vậy thôi cũng đủ để khiến chúng cảm thấy hạnh phúc và hài lòng. Người bạn già của bọn trẻ cho rằng không đứa trẻ nào nên mong ngóng, chờ đợi đồ chơi trong tuyệt vọng nếu ông có thể giúp chúng nên ông đã nghĩ đến các cửa hàng đồ chơi. Các cửa hàng này thật thuận tiện cho bọn trẻ đặc biệt là khi chúng bị ốm, cần có thứ gì đó giúp chúng cảm thấy vui vẻ, lại còn cả dịp sinh nhật nữa, các ông bố, bà mẹ thường đến cửa hàng đồ chơi để mua cho con cái mình những món quà xinh xắn nhất. Ông già Noel không thể có mặt trong tất cả các sự kiện, ông thể đến với những đứa trẻ mỗi khi chúng ốm hay trong những dịp quan trọng. Và cửa hàng đồ chơi đã giúp ông mang đến những món quà cho bọn chúng trong trường hợp ông không có mặt.

Có lẽ bây giờ các bạn đã hiểu tại sao ông già Noel lại có thể phân phát cho tất cả bọn trẻ những món quà thật đẹp mặc dù thế giới này rất rộng lớn. Chắc chắn ngày nay hiếm khi chúng ta có thể nhìn thấy ông già Noel nhưng điều đó không phải là do ông cố tình tránh mặt mà bởi vì ông quá bận rộn với công việc của mình. Tôi xin đảm bảo với các bạn rằng ông già Noel của chúng ta vẫn mong muốn có cơ hội chơi hàng giờ với bọn trẻ, được nô đùa với chúng, nghe chúng trò chuyện nếu ông có thời gian. Tuy nhiên, như các bạn thấy đấy, công việc làm đồ chơi tốn hầu hết thời gian trong năm của ông và trong mỗi chuyến đi phát quà, ông luôn tranh thủ từng phút để có thể

Cuộc đời và những chuyến đi thám hiểm của ông già Noel

đến được tất cả các ngôi nhà có trẻ em sinh sống. Ông đến và đi nhanh như một tia sáng và hầu như chúng ta không thể nhìn thấy ông.

Mặc dù ngày càng có nhiều trẻ em trên thế giới nhưng không bao giờ ông già Noel phàn nàn vì phải làm nhiều việc hơn. Ông luôn cố gắng đáp ứng được nhu cầu của bọn trẻ dù phải lao động vất vả đến đâu đi chăng nữa.

Ông luôn cười lớn và nói với mọi người:

- Càng nhiều trẻ nhỏ, càng nhiều niềm vui. Trên thế giới này chẳng có gì đáng yêu và đẹp hơn một đứa trẻ hạnh phúc.

Chính vì điều đó, ông đã dành toàn bộ cuộc đời bất tử của mình để làm vui lòng thế hệ mầm non của nhân loại. Hạnh phúc của chúng chính là hạnh phúc của ông.

LỜI BẠT

Ông già Noel là một anh hùng dân gian, tất cả mọi người trong chúng ta đều muốn tin vào sự tồn tại của ông, vào lòng tốt và sự rộng lượng của ông. Ông không phải là một điều huyền bí, không thuộc hệ thống lí thuyết của những người theo chủ nghĩa không thực mà là một hình mẫu lí tưởng, một nhân vật đem lại niềm vui cho bọn trẻ. Đó là một ông già tốt bụng, nhanh nhẹn, một nhân vật bất tử đã đi vào trong tiềm thức của mọi người. Ông già Noel chính là một phần tạo nên bầu không khí vui vẻ của Giáng sinh.

Tuy nhiên, tôi lại có những cảm xúc lẫn lộn về ông già Noel. Tôi không quan tâm nhiều đến những người giúp đỡ ông. Nếu bạn nghĩ rằng đây chỉ là một phản ứng mang màu sắc cấp tiến đối với ông già vui vẻ này thì các bạn nên nhìn thấy tôi lúc năm hay sáu tuổi. Tôi không có chiếc áo giáp chống lại sự bàng quan của người lớn nên tôi đã tham gia vào trận chiến đấu Giáng sinh của Sự thật và Những lời nói dối. Tôi đã ghi được số điểm khá cao và dành chiến thắng, chính vì vậy tôi luôn ghi nhớ cảm giác vui vẻ đó cho đến tận bây giờ. Tôi đã không thể phân biệt được sự khác nhau giữa những anh hùng tôn giáo và những nhân vật cổ tích, giữa ông già Noel và Đức Chúa Jesu hay phật Mohamet.

Cuộc đời và những chuyến đi thám hiểm của ông già Noel

Trẻ nhỏ là những kẻ ngoại đạo, chúng không theo bất cứ một tôn giáo nào. Trong tiềm thức của bọn trẻ, các vị anh hùng đều vĩ đại như nhau. Một công cụ đo lường chính xác của một đứa trẻ chính là thực tế ở phía trước. Có thể chúng ta thực hiện một bài kiểm tra về sự thật. Chính vì vậy ông già Noel là một phép thử hợp lý trong tình huống này. Bọn trẻ muốn tin vào nhân vật hào phóng này, người luôn mang đến cho chúng những món quà xinh xắn vào mỗi dịp Giáng sinh nhưng chúng không muốn bị người khác nói là ngốc nghếch. Các ông bố, bà mẹ luôn biết rằng bọn trẻ tự trọng rất cao và nếu lòng tin của chúng bị lợi dụng thì đó chính là một sự xỉ nhục lớn.

Đối với một đứa trẻ có lòng tin thì ông già Noel là một nhân vật thiêng liêng. Thậm chí, ngay cả những kẻ không tin vào sự tồn tại của ông cũng không bao giờ đưa ông ra làm trò cười. Ông già Noel chính là chiến thắng đầu tiên của tôi. Tôi là đứa trẻ theo đạo Do Thái duy nhất trong trường khi tôi học cấp một. Ngay sau lễ Tạ ơn, tôi phải khiến cho trái tim mình trở nên cứng rắn hơn để có thể đối mặt với rất nhiều chuyện. Và thật may mắn là tôi đã làm được. Mặc dù rất khó khăn nhưng tôi vẫn có thể quay mặt đi với những đồ vật trang trí rất đẹp ở cửa sổ, những cây thông Noel thơm lừng, nhưng khi tôi đến với ông già Noel, tôi phải vẽ ra một gianh giới. Ông già Noel không phải là một món đồ trang trí mà là một mối đe dọa. Nếu thực sự tồn tại một người gọi là ông già Noel thì tôi đã bị coi là một tên ngốc.

Khi bạn bè cùng lớp lập danh sách những món quà chúng muốn nhận được trong lễ Giáng sinh và chuẩn bị treo những chiếc tất cạnh lò sưởi, tôi đã tranh cãi với

chúng về điều đó. Chính chủ đề ông già Noel đã giúp tôi hiểu được sâu sắc nguyên lý cơ bản của phương pháp giải thích quy nạp. Tôi nhận ra rằng một thực thể không tồn tại theo trật tự quyền lực, đó là một bài học lớn về trí tưởng tượng của một đứa trẻ và điều này rất có giá trị đối với một nhà văn. Tuy nhiên, khi tôi năm tuổi thì tôi không phải là nhà văn và tôi phải dành được chiến thắng để có được một chiếc xe cứu hỏa với những chiếc bánh xe có thể di chuyển được và với một chiếc thang để tháo lắp. Tôi cố gắng dành chiến thắng chỉ vì tôi muốn có được món đồ chơi này.

Tôi đã làm được, đã vượt qua những người bạn cùng lớp với một lời giải thích lạnh lùng. Tôi nói với bọn họ rằng, chẳng có con tuần lộc nào biết bay tồn tại trên thế giới này, chẳng có chiếc dây cương thần kì, chẳng có ai đi vào nhà họ qua đường ống khói. Tôi đã nói đúng và tôi đã phải ngồi một mình tại chiếc bàn đầy màu sắc của mình. Tôi bị phạt vì đã làm cho những người bạn của mình cảm thấy buồn và thất vọng.

Trong khi tôi phải ngồi một mình thì tôi lại ước rằng có ai đó đọc cho mình câu chuyện Cuộc đời và những chuyến thám hiểm của ông Già Noel của Frank Baum cho mình nghe. Cuốn sách không biến tôi thành một người tin vào sự tồn tại của ông già Noel nhưng nó có thể xua đi những đối lập về tôn giáo và những chuyện thần thoại, nó có thể giúp tôi đến được với thế giới của chuyện cổ tích. Cuốn sách này cũng là một tài liệu rất hữu ích đối với những ai muốn tranh cãi với tôi. Baum đã đưa ra những câu hỏi của chủ nghĩa hiện thực mà những đứa trẻ luôn cảm thấy lo lắng. Ông kể với chúng câu chuyện về một

Cuộc đời và những chuyến đi thám hiểm của ông già Noel

đứa trẻ bị bỏ rơi ở bìa rừng, được các nữ thần rừng nuôi dưỡng và lớn lên trở thành ông già Noel như thế nào. Câu chuyện cũng nói về công việc làm đồ chơi của ông già Noel, quá trình ông phát triển một hệ thống phân phát quà phức tạp. Ông đưa ra những câu hỏi của chủ nghĩa hiện thực một cách ngọt ngào đến nỗi bất cứ đứa trẻ năm tuổi nào cũng bị hấp dẫn, lôi cuốn theo từng tình tiết trong câu chuyện.

Tuy nhiên, thành công lớn nhất của tác phẩm là việc tác giả đã đặt ông già Noel vào thế giới của chuyện cổ tích. Baum đưa ông già Noel từ chủ nghĩa thế tục sang chủ nghĩa ngoại giáo. Ông được những lực lượng vô hình của tự nhiên như thần Ryl, thần Knook, các nàng tiên, các nữ thần rừng lựa chọn. Claus là tác phẩm của nữ hoàng, của các nàng tiên và của Tự nhiên. Một điểm thành công của ông chính là một thành tựu khó đạt được của bất cứ con người nào trong giai đoạn phát triển từ một đứa trẻ mồ côi lên thành một vị á thần.

Claus không phải là một nhân vật hư cấu. Anh không giống một vị thánh, cũng không có quyền lực, người hàng xóm gần gũi nhất của anh là một thiên tài. Cũng giống như những người khác, anh chỉ có quyền lực hạn chế và cần đến sự giúp đỡ của rất nhiều người khác. Ông già Noel sống trên lãnh địa không thực nhưng nếu đọc câu chuyện thì bạn có thể thấy đó là một thế giới hiện thực được chi phối bởi quan hệ nguyên nhân, hậu quả. Claus sống trong khu rừng Burzee và sau đó là ở Thung lũng cười. Trong những nơi này, các quy luật của tự nhiên hoạt động theo cách cá nhân. Cuộc đời của một cây cũng không có gì liên quan đến khí cacbonic hay chlorophyll. Cây

cối và hoa lá được các vị thần Ryl tô vẽ nên màu sắc của chúng. Nguyên nhân của mọi việc được cá nhân hóa để bọn trẻ dễ hiểu nhưng các thế lực không bao giờ chỉ mang màu sắc huyền phỉ. Do Claus đến từ một thế giới siêu thực, thế giới của những đứa trẻ nên nhân vật này đã giành được niềm tin của các độc giả nhỏ tuổi.

Một nhân vật cổ tích như ông già Noel hay Phù thủy Oz là một phiên bản tường thuật về một lớp bảo vệ an toàn. Chúng ta không bắt đầu câu chuyện bằng câu "Ngày xưa, ngày xưa" mà đi thẳng tới các chi tiết của câu chuyện. Các nhân vật cổ tích luôn nghỉ ngơi trên con đường đi đến văn minh, khai sáng. Họ là tác phẩm của sự phóng đại về hình dáng nhưng không thay đổi về bản chất. Tất cả các nhân vật cổ tích đều giống như những người mẹ tiên đỡ đầu kể cho bọn trẻ nghe về một nhân vật nào đó giống như họ, về những con người bình thường nhưng có thể làm được những việc phi thường và trong câu chuyện này Chúa có sức mạnh to lớn đến nỗi hiếm khi người ta dám nhắc tới Ngài. Tuy nhiên, một câu chuyện dân gian cũng giống như cuộc đời, nó chứa nhiều tình tiết khiến ta ở trong trạng thái hồi hộp, chờ đợi. Các nhân vật luôn ở trong tình huống nguy hiểm và thậm chí họ còn bị thất bại.

Ông già Noel của Baum là một phát nổ hiện thực dài. Người bạn của những đứa trẻ không sinh ra để làm ông già Noel. Thực tế, ông từng là một đứa trẻ bị bỏ rơi, một đứa trẻ suýt nữa bị chú sư tử Shiegra ăn thịt. Đứa trẻ được thần Ak - thần cai quản các khu rừng trên thế giới chú ý, yêu quý. Thần AK cũng không làm quá nhiều việc để giúp đỡ Claus bởi ngài còn bận rộn với công việc chính

Cuộc đời và những chuyến đi thám hiểm của ông già Noel

của mình. Nhưng nữ thần Nectie lại khác, khi nghe thấy câu chuyện của thần Ak, nàng đã đi cứu đứa trẻ và mang nó về nuôi dưỡng trong rừng bất chấp các quy định của giới thần tiên. Nàng nuôi dạy Claus cũng giống như các vị thần khác, dành cho Claus một tình yêu thương trọn vẹn. Tiểu sử đầu tiên của Claus chính là tiểu sử của thế giới thời sơ khai - một thế giới chúng ta mong muốn được sống ở đó, một thiên đàng không có tôn giáo. Trong khu rừng Burzee, không tồn tại bất cứ điều gì gọi là nguy hiểm hay cái chết. Anh bạn nhỏ Claus có một người mẹ nuôi là thần tiên và một khu rừng tràn ngập những người thân bất tử.

Cậu bé Claus cười trên vai của các vị thần Ryl cười sung sướng, cậu nghịch ngợm vuốt bộ râu màu nâu của các vị thần Knook, cậu dụi mái tóc xoắn của mình vào ngực của nữ hoàng của các nàng tiên. Các vị thần Ryl thích được nghe tiếng cậu bé cười; các vị thần Knook yêu mến cậu vì cậu dũng cảm; còn các nàng tiên thích cậu vì cậu là một đứa trẻ ngây thơ.

Cậu bé kết bạn với tất cả các vị thần tiên và học cách tuân thủ luật lệ của họ.

Thế giới tràn đầy tình yêu và sự quan tâm. Mọi người đều cảm thấy tò mò trước cậu bé và luôn tìm cách làm cho cậu vui. Claus nhỏ bé là một phiên bản phóng đại của một đứa trẻ, luôn được che chở, bảo vệ bởi những vị thần tiên.

Câu chuyện của Baum đã thu được nhiều thành công do cách ông kết hợp câu chuyện của các vị thần và câu chuyện của những con người trần tục.

Thánh Nicolas, Giám mục thế kỉ thứ tư của Myra có một mối liên hệ lịch sử duy nhất đối với ông già Noel, ông đã bế những đứa trẻ trên đùi và có mặt trong các phòng trong nhà thờ Mỹ. Vị thần già này đã xuất hiện trong các câu chuyện dân gian từ thế kỉ thứ tư trong rất nhiều quốc gia trên thế giới. Ngài là thánh Nick, hay Kris, Kringle hay Pere Noel hay ông già Noel. Theo các câu chuyện dân gian, ngài không chỉ xuất hiện vào lễ Giáng sinh mà còn vào giữa Mùa đông. Đó là thần Sương Jack luôn mang đến những cơn gió tuyết lạnh thấu xương.

Tuy nhiên, vị thánh mà chúng ta biết ở nước Mỹ, đặc biệt mang màu sắc của một người dân nước Mỹ - một người đàn ông trong bộ áo choàng màu đỏ, viền trắng, với thân hình to béo và một chiếc mũ cao như hình vẽ hoạt hình của tác giả Thomas Nast vào những năm 1980. Khi Baum bắt đầu viết câu chuyện về ông già Noel vào những năm đầu của thế kỉ hai mươi thì hình ảnh ông già Noel chỉ mang một vài đặc điểm giống như phác họa trong quá khứ. Thay vì khắc họa hình ảnh ông già Noel mang đậm màu sắc của nước Mỹ thì Baum đã mang đến cho chúng ta một ông già Noel hoàn toàn mới, gần gũi với tất cả mọi người. Tác giả đặt ông già Noel trong khu rừng Burzee chứ không ở Cực Bắc và từng bước viết nên tiểu sử hợp lí của một con người thần thoại.

Nhân vật Claus của tác giả Baum là người không theo bất cứ tôn giáo nào tồn tại trên thế giới lúc bấy giờ và không mang bất cứ đặc điểm nào của chủ nghĩa một thần. Chính vì vậy, xuyên suốt câu chuyện Cuộc đời và những chuyến thám hiểm của ông già Noel, các bạn sẽ không nhận thấy bất cứ sự mâu thuẫn nào giữa đạo Thiên chúa

Cuộc đời và những chuyến đi thám hiểm của ông già Noel

và những người không theo đạo. Chuyện dân gian là một mảnh đất an toàn đối với các nhà văn. Ngay khi bắt đầu, các tác giả đã cho chúng ta thấy đây không phải là hiện thực mà chỉ là sân chơi của trẻ nhỏ. Và điều này được thể hiện một cách rõ nét khi nhân vật ông già Noel là nhân vật trung tâm xuyên suốt toàn bộ câu chuyện. Các nhân vật khác xuất hiện chỉ làm nền cho nhân vật chính, để làm nổi bật cho những phẩm chất của nhân vật chính.

Baum hiểu rất rõ điều này và hình mẫu ông già Noel của ông không chỉ đơn thuần mang màu sắc thần thoại, huyền bí mà còn có điều gì hơn thế nữa. Santa là một nhà phát minh, là nhà phát minh đồ chơi. Ông tạo ra những hình mẫu con vật như mèo, sư tử từ gỗ để an ủi những đứa trẻ con nhà nghèo và những đứa trẻ bị ốm. Tuy nhiên, có một cô bé gái con nhà giàu là Bessie Blithesome đã nhắc nhở ông rằng tất cả bọn trẻ trên thế giới đều xứng đáng được đối xử như nhau. Đó là một công việc nhân đạo và theo chủ nghĩa Mác. Claus từ chối yêu cầu của Bessie: "Cháu là con gái của Bá tước giàu có và cháu đã có tất cả những gì cháu muốn." Cô bé Bessie mặt buồn thiu và nói: "Đúng vậy, trừ đồ chơi của anh. Trên thế giới này chẳng có thứ gì gọi là đồ chơi."

Vậy là vị thánh của chúng ta đã rơi vào tình huống khó khăn. Nếu ông tặng đồ chơi cho cả những đứa trẻ con nhà giàu thì "suốt năm mình sẽ chẳng có thời gian rảnh".

Để xác định rõ quyết định của mình, Claus đã đi gặp nữ hoàng của các nàng tiên để xin ý kiến. Nữ hoàng đã nhắc nhở Claus rằng mong muốn của bọn trẻ là quan

trọng bất kể chúng là con nhà nghèo hay là những công tử, tiểu thư giàu có; trẻ nhỏ không có khả năng kinh tế nên cần đối xử với chúng một cách công bằng. Nữ hoàng nói: "Trái tim của cô bé Bessie giàu có cũng dễ bị tổn thương như trái tim của cô bé Mayrie tội nghiệp."

Baum đã lật lại tình huống, Claus được toàn thế giới công nhận không chỉ qua tình yêu thương của ông dành cho người nghèo mà còn vì ông sẵn sàng giúp đỡ những con người giàu có.

Thực ra, nhân vật dân gian ông già Noel đã học được cách nhìn vào từng thớ vải của cuộc sống. Sự giàu có không phải là thứ duy nhất khiến người ta được hạnh phúc. "Sự giàu có giống như một chiếc áo dạ hội" - Nữ thần rừng Necile nói với Claus - "Ta có thể mặc nó vào người hay cởi bỏ nó cất đi và khi đó bọn trẻ không hề thay đổi." Một món đồ chơi đẹp là một kho báu quý giá còn quý hơn cả tiền bạc. Trẻ nhỏ đâu có cần tiền, chúng chỉ cần niềm vui và sự hạnh phúc. Nhận thấy giá trị của đồ chơi đối với bọn trẻ, hình ảnh Claus đến với bọn trẻ một cách tự nhiên, gần gũi. Một khi mọi người đã hiểu được điều này thì tất cả những thứ khác chỉ là vấn đề của chi tiết.

Claus từ một đứa trẻ trong khu rừng không tồn tại tín ngưỡng hay đạo giáo đã được mọi người coi như là một vị thánh và cuối cùng được những cư dân sống trong khu rừng Burzee ban cho tấm áo choàng của sự bất tử. Từ đầu đến cuối câu chuyện, tác giả không bao giờ để mất một hơi thở hiện thực. Khi đồ chơi được phát minh ra, chúng được phân phát như thế nào và ông già Noel có

Cuộc đời và những chuyến đi thám hiểm của ông già Noel

thể làm đủ đồ chơi cho tất cả mọi người ra sao? Câu hỏi này được giải đáp một cách hợp lý trong câu chuyện.

Tôi nghĩ rằng chính Baum đã trả lời câu hỏi này và điều đó khiến cho bọn trẻ hài lòng. Ông xây dựng nhân vật ông già Noel là người có sức mạnh nhưng không nhiều như các vị thần tiên. Chẳng hạn như, ông già Noel cần sự giúp đỡ của các vị thần Ryl hay của nữ thần rừng hay ít nhất là của các chú tuần lộc. Ông không phải là người đi mây về gió, có sức mạnh to lớn, gọi gió gió đến; hô mưa, mưa về. Xuyên suốt câu chuyện, nhân vật của chúng ta cũng dễ bị hăm hại như những người bình thường khác. Ông già Noel cũng bị gây khó dễ bởi một vấn đề bình thường như chiếc ống khói nhỏ. Giống như bọn trẻ, ông tìm sự giúp đỡ của người khác. Và ông nhận được sự giúp đỡ của nguồn sức mạnh thực thụ trong vũ trụ. Giống như một nhà vật lý, Claus biết những nguyên tử nhỏ chính là thước đo chính xác nhất của mọi hoạt động. Các vị thần Ryl, thần Knook, các nữ thần rừng và các nàng tiên đều tham gia giúp đỡ ông trong sứ mệnh của mình. Trẻ nhỏ sở hữu đồ chơi của chúng và những sinh vật bé nhỏ này thậm chí còn nhỏ bé hơn những đứa trẻ cần tình yêu thương.

Đầu tiên, những món quà của ông già Noel chỉ là những hình con mèo, con sư tử hay thậm chí là hình của nữ thần rừng Necile. Quãng thời gian Claus ở trong khu rừng Burzee giúp ông có thể kiểm soát được tự nhiên, đối với mỗi đứa trẻ thì con mèo hay con hổ đồ chơi trong tay, chúng cũng có thể làm được như vậy. Trong thế giới này, bọn trẻ cần sự giúp đỡ của người lớn trong tất cả mọi chuyện. Trong thế giới của đồ chơi, ông có thể là ông vua

của tất cả mọi thứ ông khám phá. Nhờ có phát minh vĩ đại của Claus và hệ thống phân phát đồ chơi hiệu quả, người không có sức mạnh cũng trở nên vô cùng mạnh mẽ. Một đứa trẻ có một con thú đồ chơi trong tay nhưng trong thực tế những con vật này có thể rất hung hăng và làm hại bọn trẻ yếu ớt. Đây không phải là sự vui thú duy nhất của đồ chơi.

Từ trong thế giới không tồn tại đạo giáo là khu rừng Burzee, thế giới không có thời gian của sự ngây thơ xuất hiện nhân vật ông già Noel. Đó từng là một đứa trẻ bị bỏ rơi nhưng nhờ bản tính tốt bụng, nhờ sự hào phóng của mình ông đã trở thành một vị thánh, một anh hùng dân gian bất tử. Trên hết tất cả mọi điều, ông nhận ra giá trị thực sự của đồ chơi, tầm quan trọng của chúng đối với trẻ nhỏ. Baum đã nêu ra những khó khăn mà ông già Noel gặp phải vào đêm hôm đó, đêm mà bọn trẻ hiểu rằng mình sẽ được tặng những món đồ chơi thật đẹp, là đêm của hi vọng. Đây chính là gianh giới của hiện thực. Thậm chí ông già Noel cũng không thể đi xa hơn thế. Cái gì cũng có giới hạn và nếu không có sự giúp đỡ của người khác thì ông già Noel của chúng ta cũng không thể đến được với tất cả trẻ em trên toàn thế giới. Ông chỉ là một người có giới hạn về sức mạnh, ông phải tự mình làm đồ chơi chứ không giống như những nàng tiên trong chuyện cổ tích, chỉ giơ đũa thần lên là có thể biến ra tất cả những thứ họ mong muốn.

Đây là một câu chuyện đích thực. Nếu có ai đó nói với tôi rằng đồ chơi mang màu sắc của ông già Noel thì tôi sẽ để cho ông bạn già đó vào trong lớp học của tôi. Tôi đã đóng cánh cửa của niềm tin nhưng ông ấy đã chiến

Cuộc đờn và những chuyến đi thám hiểm của ông già Noel

thắng, đã mở toang cánh cửa đó trong tôi. Tôi nhận được phát minh của ông vào các ngày lễ quan trọng, vào dịp sinh nhật và tôi cũng giống như những đứa trẻ khác, rất thích sở hữu và chơi những món đồ chơi đẹp. Thông điệp mà ông mang tới rất mạnh mẽ. Hãy tận hưởng cảm giác vui vẻ dù đó là vào giữa mùa đông. Một món đồ chơi được tặng một lần duy nhất trong năm bởi một người lạ vào lúc nửa đêm cũng đủ để thuyết phục bạn rằng trong thế giới vô hình này, trong giây lát ông già Noel đã xuất hiện và ở ngay bên cạnh bạn.

Max Apple

MỤC LỤC

Trang

• VÀI NÉT VỀ TÁC GIẢ	5
----------------------------	---

THỜI NIÊN THIẾU

Chương 1	RỪNG BURZEE	11
Chương 2	ĐỨA CON CỦA RỪNG GIÀ	14
Chương 3	NHẬN CON NUÔI	27
Chương 4	CLAUS	32
Chương 5	NGƯỜI ĐỨNG ĐẦU TRONG CÁC VỊ THẦN RỪNG	41
Chương 6	CLAUS KHÁM PHÁ CON NGƯỜI	46
Chương 7	CLAUS RỜI KHỎI KHU RỪNG BURZEE	53

THỜI THANH VÀ TRUNG NIÊN

Chương 1	THUNG LÚNG CƯỜI	61
Chương 2	CLAUS LÀM MÓN ĐỒ CHƠI ĐẦU TIÊN	73
Chương 3	CÁC VỊ THẦN RYL TỎ MÀU CHO CÁC ĐỒ CHƠI	82
Chương 4	CÔ BÉ MAYRIE SỢ HÃI NHƯ THẾ NÀO	96
Chương 5	BESSIE BLITHESOME ĐẾN THUNG LÚNG CƯỜI	103
Chương 6	SỰ ĐỘC ÁC CỦA BỘ TỘC NGƯỜI AWGAWAS	115
Chương 7	CUỘC CHIẾN ĐẤU ÁC LIỆT GIỮA CÁI THIỆN VÀ CÁI ÁC	128
Chương 8	CHUYẾN ĐI ĐẦU TIÊN VỚI CHÚ TUẦN LỘC	140
Chương 9	ÔNG GIÀ NOEL	155
Chương 10	ĐÊM GIÁNG SINH	159
Chương 11	NHỮNG CHIẾC TẮT ĐẦU TIÊN ĐƯỢC TREO CẠNH LÒ SƯƠI NHƯ THẾ NÀO	173
Chương 12	CÂY THÔNG GIÁNG SINH ĐẦU TIÊN	183

TUỔI GIÀ

Chương 1	CHIẾC ÁO CHOÀNG CỦA SỰ BẤT TỬ	191
Chương 2	SỰ TRƯỞNG THÀNH CỦA THẾ GIỚI	206
Chương 3	NHỮNG NGƯỜI CỘNG SỰ CỦA ÔNG GIÀ NOEL	213
• LỜI BẠT		223

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HÓA THÔNG TIN
Số 43 Lò Đúc - Hà Nội. ĐT: 04 9712448

CÔNG TY THƯƠNG MẠI & DỊCH VỤ VĂN HÓA ĐÌNH TÍ

ĐC: Số 8 Phạm Ngũ Lão - Hoàn Kiếm - Hà Nội

ĐT: 04 2192869 - 04.9334943 - 093 689 6688

Fax: 04 9334943. Email: dingti@fpt.vn

CUỘC ĐỜI VÀ NHỮNG CHUYỂN THÁM HIỂM CỦA ÔNG GIÀ NOEL

Chịu trách nhiệm xuất bản

BÙI VIỆT BẮC

Chịu trách nhiệm nội dung

NGUYỄN VĂN KHƯƠNG

Biên tập: THÙY CHI

Bìa và minh họa: HẢI ANH

Kỹ thuật vi tính: ĐÌNH TÍ

In 1000 cuốn, khổ 13 x 20,5cm - Tại công ty CP In Sao Việt

Số đăng ký KHXB: 469-2007/CXB/61-74/VHIT

In xong và nộp lưu chiểu quý 1/2008

“Trong thế giới này, không
gì đẹp hơn một đứa trẻ hạnh phúc”.

Đó chính là lời ông già Noel của Baum đã nói.

Đây cũng chính là thông điệp mà tác giả của truyện

PHÙ THUY XỨ OZ và **CUỘC ĐỜI VÀ NHỮNG CHUYẾN
THĂM HIỂM CỦA ÔNG GIÀ NOEL** muốn gửi tới độc giả.

Đưa hình ảnh về một mùa giáng sinh vui vẻ thoát ra khỏi truyền
thống vốn có và bước vào thế giới của những câu chuyện dân gian
tưởng tượng, Baum mang đến cho ông già Noel một cuộc sống thú vị,
hấp dẫn tất cả mọi người. Chúng ta thấy rằng cậu bé Claus đã lớn lên
trong một khu rừng thần thoại với những cư dân thần tiên như nữ thần
rừng, bọn Awgwas xấu xa và thần rừng Ak. Chúng ta có thể thấy quá
trình ông già Noel làm ra những món đồ chơi đầu tiên và hiểu tại sao
ông lại chui xuống từ ống khói, ông lựa chọn những chú tuần lộc cho
chuyến đi dài của mình như thế nào và những chuyến phiêu lưu của
ông diễn ra ra sao. Như Max Apple nhận xét Baum đã đưa ra một
thông điệp có sức thu hút mạnh mẽ: *“Hãy tận hưởng cảm giác
vui vẻ dù đó là vào giữa mùa đông. Một món đồ chơi được
tặng một lần duy nhất trong năm bởi một người lạ vào lúc
nửa đêm cũng đủ để thuyết phục bạn rằng trong thế
giới vô hình này, trong giây lát ông già Noel đã
xuất hiện và ở ngay bên cạnh bạn.”*

Giá: 30.000đ